

Cuprins

Secțiunea Științe

Să cunoaștem lumea în care trăim. Curiozități și superlative geografice în Asia	2
Pagina de geografie interactivă	4
Concursul interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” la ediția a șaptea	6
Ce știm despre Heliu?	12

Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă

Povestea cărții care poate schimba lumea.....	14
Școala de creație literară „Fabrica de povești”	
În lumea basmelor	16
O explorare plină de aventură alături de Micul Prinț	21
Lumi halucinante	24
Pagina lirică	28
Obiecte cu valoare sentimentală	31

Secțiunea Arte plastice

Arta în lumea digitală	36
Creații plastice	37

Secțiunea Proiecte internaționale

Proiect Erasmus+ MUSEUMHOLICS	40

Secțiunea Concursuri, Proiecte educaționale

Ce știm despre fabulă? Rescrie povestea	42
Cititorii recomandă	44
Planeta la control	46
Educația muzicală prin desenele animate	48
Alege să fii în siguranță. Aplicația „Apel 112”	50
Mesaj către viitorii liceeni. Orașul viitorului	52
Preluăm ștafeta. Dacă nu te gândești la viitor, nu-l poți avea	54
Sfatul medicului. Alimentația. Sănătate sau boală	55
Invitație în lumea lui Homo Lector	56
Drumul de la joacă la performanță	
Hobby-ul meu, echitația	58
Pictura pe sticlă	60
Viața în mișcare	
Fotbal... minut cu minut	61
Cupa Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” la schi alpin și snowboard	62
Șahul. Jocul minții	63
Teatrul în educație. „Off-Book”.....	64
English Customs and Traditions	68
Povești de iarnă – de pe Calea Moșilor pe Aleea... Copilăriei	70
Pagina de istorie. Să ne cunoaștem trecutul	72
Autorii acestui număr	75

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime. Însă, întotdeauna vom ști că am avut, în lunga călătorie de descoperire a acestei lumi, o curiozitate nesfârșită și mare entuziasm.

Etimologia cuvântului Asia

Termenul datează din mileniul al II-lea î.H. și provine de la cuvântul asirian „Asun”- răsărit.

De-a lungul timpului el a avut mai multe înțelesuri:

- Litoralul Asiei Mici (perioada greacă);
- Statul Pergam din Asia Mică, apoi întreg continentul (perioada romană).

Eurasia. Particularități:

- Europa și Asia formează continentul Eurasia - ca singur uscat înconjurat pe toate părțile de ape, mări și oceane. Limita dintre cele două continente este stabilită pe aliniamentul Munților Urali, râul Ural, Marea Caspică și Munții Caucaz;
- două țări se întind pe ambele continente: Federația Rusă și Turcia, al cărei teritoriu european cuprinde doar 10%, dar și cea mai mare metropolă, Istanbul (aproximativ 20 milioane locuitori);

Curiozități și superlative geografice în Asia

Să cunoaștem lumea în care trăim

Coordonator: prof. Radu Velica

Asia. Caracteristici fizice și demografice:

Asia este cel mai mare continent al Terrei, având o suprafață de aproximativ 44,5 milioane km pătrați. Relieful Asiei este repartizat astfel:

- munți (29% din suprafața totală);
- dealuri și podișuri (45% din suprafața totală);
- câmpie (26% din suprafața totală).

De asemenea este și continentul cu cel mai mare număr de locuitori (peste 4,6 miliarde de locuitori).

Continentul este împărțit în mai multe subregiuni: Asia Centrală, Asia de Nord, de Est, de Sud-Est, de Sud și de Sud-Vest și deține 48 de state din care ... sunt orașe-stat independente.

Fluvii:

- Cel mai adânc lac din lume și cel mai vechi este lacul Baikal;
- Cel mai mare port al lumii, numit „Perla Orientului” este Shanghai;
- „Fluviul Galben” (Huang-He) este fluviul care transportă cele mai multe aluviuni din lume;
- Cel mai mare lac din lume este Marea Caspică;
- Fluviul cu cel mai lung estuar din lume este Obi;
- Fluviul Albastru (cel mai mare al Asiei) este Chang-Jiang;
- Cea mai sărată mare, aflată la cea mai mică altitudine (-394 m sub nivelul mării) este Marea Moartă;
- Orașul-port aflat pe două continente: Europa și Asia este Istanbul;
- Cel mai mare golf de pe Glob este Golful Bengal.

Istanbul – orașul port aflat pe două continente

Munții – În Asia se găsesc cele mai întinse și mai înalte lanțuri muntoase de pe Terra: Himalaya, Pamir, Karakorum, Kunlun, precum și un podiș înalt (Podișul Tibet, situat la 5000 m altitudine). Cel mai înalt vârf muntos din lume este Everest din Munții Himalaya.

Clima – Pe teritoriul Asiei se găsesc toate tipurile de climă ale planetei: caldă, temperată și rece. Cea mai scăzută temperatură înregistrată vreodată (-73 grade Celsius) a fost în nord-estul Siberiei, numit și „Polul Frigului”.

Turismul în Asia – este o activitate care aduce mari venituri în multe țări, care își axează economia pe acest sector. Țări cu activitate turistică intensă care își dispută primele locuri prin facilitățile oferite turiștilor sunt: Filipine, Thailanda, China, Japonia etc.

Cele mai frumoase locuri și orașe de vizitat în Asia:

- Bali (în arhipelagul indonezian se găsesc peste 17.000 de insule) este considerat locul care se apropie cel mai mult de Paradis;
- Insula tropicală Jeju, din Coreea de Sud;
- Plajele cu nisipuri albe și parcurile naturale din Phuket, Thailanda;
- Orașul-stat insular Singapore, considerat unul dintre cele mai moderne orașe din lume

Munții Himalaya și stațiunile alpine din Nepal. Acest lanț grandios include unele din cele mai înalte vârfuri ale lumii și este locul de unde izvorăsc cele mai mari fluvii ale Asiei: Gangele și Indusul.

Capitalele reprezentative pentru marile muzee: Tokyo, Taipei și Seul.

Bibliografie selectivă:

1. <https://www.aziainvatat.ro/ro/Unde-isi-au-originea-denumirile-continentele>
2. Lungu, Marius – *Statele lumii*, Editura Steaua Nordului, Constanța, 2006
3. Manual de geografie, clasa a VII-a, Editura Corint
4. XXX - Great World Atlas, London: Editura Penguin, 2006

Selecție realizată de:

Daniel Bischin și Izabela Lungu, clasa a VII-a A

Fauna și floră. Resurse naturale:

- Taigaua siberiană are cea mai întinsă pădure de conifere din lume;
- Cele mai multe specii de animale din lume se găsesc în China;
- Animale specifice Asiei: rinocerul javanez, tigru bengalez și cel siberian, argali (oaia de munte);
- Arabia Saudită este cel mai mare producător mondial de petrol;
- Japonia este cel mai mare constructor mondial de roboți, autovehicule și nave maritime;
- Asia ocupă primul loc pe Glob în diferite industrii, de exemplu producția de aparate radio și televizoare, mătase naturală etc.;
- În Kuwait se găsesc zăcăminte de petrol sub formă arteziană.

Insulele Maldive

Templele din Myanmar

Indonezia

Pagina de geografie interactivă

Coordonator: prof. Radu Velica

1. Găsiți răspunsurile corecte:

Pe teritoriul Asiei se află cele mai populate țări din lume. Mai mulți oameni trăiesc în cerc decât în afara lui.

În interiorul acestuia se află:

C....., I.....,
L....., P.....,
B..... și J.....

2. Completați spațiile libere cu răspunsurile corecte:

- Taigaua siberiană este cea mai întinsă pădure de din lume. Ea ocupă aproape din suprafața Rusiei;
- este cel mai mare producător de plante tropicale și subtropicale din lume;
- Marele Canal din China este cel mai vechi și cel mai mare canal din lume;
- China se întinde pe fuse orare, dar funcționează după ora, astfel încât soarele răsare la ore diferite în unele zone;
- În Asia există de state, printre care se numără cu cel mai mare număr de locuitori și cu cel mai mic număr de locuitori;
- Punctele extreme ale Asiei sunt: în Nord, în Sud..... în Vest și în Est.....

2. Analizați imaginile de mai jos și notați:

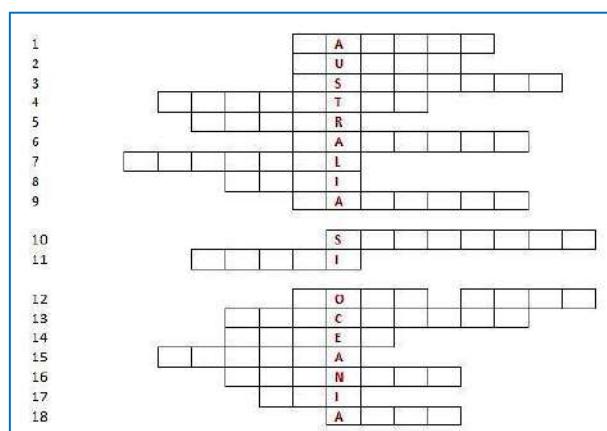
- tipul de relief reprezentat în fiecare dintre imagini;
- o unitate de relief în care este prezent tipul de relief redat în imaginea a doua;
- denumirea rocilor pe care s-a dezvoltat relieful reprezentat în prima imagine.

Curiozități:

- Cel mai longeviv om din lume a fost un indonezian (146 de ani);
- În podișul Pamir există o localitate unde se vorbește românește;
- Asia este continentul unde au apărut 3 religii: budism, creștinism și islamism;
- Damascul este cea mai veche capitală din lume (4000 ani);
- Jawa este cea mai populată insulă de pe Glob și are cei mai mulți vulcani activi;
- Hong-Kong are cea mai mare densitate de populație de pe Glob (2000 locuitori/km²), iar Mongolia cea mai mică densitate;
- Copiii din China păstrează greierii ca animale de companie și îi folosesc la „luptele de greieri”, o distracție răspândită în această zonă a lumii;
- Chinezii au inventat hârtia, busola, praful de pușcă și tiparul. Există păreri potrivit cărora aici a fost inventat și procesul de producere al înghețatei și al tăiețelilor, rețetele ajungând mai târziu în Europa prin intermediul lui Marco Polo;
- Hobby-ul numărul unu în China este colectarea de timbre;
- Jocul cu mingea (Cuju) datează din anul 1000 î.Hr;
- Zmeul („pasărea de hârtie”) a apărut în urmă cu 3000 de ani și era folosit pentru a speria dușmanii în timpul luptelor;
- Primele orașe din lume au apărut în Asia: orașele stat - Babilon, Tir, Akkad etc.;
- În Asia se găsește cel mai scăzut nivelul marin (Marea Moarta cu -394 m);
- Damascul este cea mai veche capitală din lume (4000 de ani);
- Asiaticii consumă gândaci prajiți și creier de maimuță;
- În Asia de SE crește cea mai mare floare din lume – Rafflesia (1 m diametru);
- Hong Kong înseamnă „port parfumat”;
- În Coreea de Nord, oamenii nu au voie să sărbătorească Crăciunul;
- Majoritatea femeilor din Asia se feresc de soare pentru a avea pielea cât mai albă;
- Pe continent sunt cunoscute 2300 de limbi.

Rezolvați rebusul de mai jos. Completând corect informațiile, veți obține pe verticală unul din continentele lumii.

1. este cel mai adânc lac din lume;
2. este vântul specific Asiei sudice;
3. Oraș-port aflat pe două continente: Europa și Asia;
4. Vulcan indonezian activ din insula Jawa
5. Supranumit și „Acoperișul lumii”, este cel mai înalt podiș al Terrei;
6. este numit și „Fluviul Galben”;
7. este cel mai mare golf din Asia;
8. „Deșert de umbră de ploaie”
9. Marea este cel mai mare lac din lume;
10. Câmpie joasă și mlăștinoasă aflată în Nordul Asiei.....;
11. este Capitala Indiei;
12. Cel mai mare port al lumii se numește („Perla Orientului”);
13. În Peninsula se află foarte multe gheizere;
14. Podiș de pășune rece de stepă care traversează cinci state din Asia.....;
15. Cea mai sărată mare, aflată la cea mai mică altitudine, este Marea.....;
16. este numit și Fluviul Albastru;
17. Fluviu în China
18. Golf legat de Golful Persic prin strâmtoarea Ormuz.

Selecție și prezentare:

Marcel Bacilă, clasa a VII-a B

Radu Tusan, Ana Timofte și Diana Iacob, clasa a VII-a A

„... sufletul omului n-a rămas
încătușat de pământ când știința
deschide drumul văzduhului”

Aurel Vlaicu

Sâmbătă, 18.01.2020, a avut loc ediția a șaptea a Concursului Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”, organizat de Inspectoratul Școlar Județean Sibiu, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu și Asociațiunea ASTRA. Concursul, parte componentă a Proiectului „Aurel Vlaicu”, care este inclus în Calendarul Concursurilor Regionale/Interjudețene Școlare al Ministerului Educației și Cercetării.

La concurs s-au evaluat cunoștințe de matematică, biologie și fizică ale elevilor de clasa a VI-a și capacitatea lor de a le aplica în contexte diferite. Au participat 303 de elevi din județele Alba, Mureș, Vâlcea și Sibiu. S-au acordat premii, diplome, medalii și trofee celor mai merituoși participanți. Pentru cel mai mare punctaj realizat în concurs, elevul Vasiu Luca Mihai de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, a primit premiul I, Premiul special Matematică și Premiul „Aurel Vlaicu”.

Din școala noastră au participat 29 de elevi, unii dintre ei primind premii, mențiuni și mențiuni speciale. Iată lista premiaților:

**CONCURSUL INTERDISCIPLINAR
MATE-BIO-FIZICĂ „AUREL VLAICU”
ediția a VII-a**

Coordonatori proiect:
prof. Gabriela Săndulescu
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea
prof. Nicolae Suciu

Nr. crt.	Numele	Prenumele	Premiul	Premiul special
1	Vasiu	Luca Mihai	Premiul I	Aurel Vlaicu; Matematică
2	Trif	Elena Alexandra	Premiul I	
3	Rusu	Ștefania Teodora	Premiul III	
4	Floricioiu	Angelina	Premiul III	
5	Voloșiniuc	Adrian	Premiul III	Fizică
6	Dima	Teodora	Mențiune	
7	Șerbu	Iulia	Mențiune	Matematică
8	Gramă	Tudor Nicolae	Mențiune	
9	Săvoiu	Adina	Mențiune	
10	Stan	Medeea	Mențiune	
11	Loloiu	Maia Daniela	Mențiune	
12	Șpan	Gabriela	Mențiune specială	
13	Oprenea	Sara Antonia	Mențiune specială	
14	Rusu	Robert	Mențiune specială	

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR „AUREL VLAICU”

SIBIU, 18 IANUARIE 2020

MINECRAFT – unul dintre cele mai populare jocuri video

Minecraft este un joc video, dezvoltat inițial de către creatorul Markus Alexej Persson și ulterior de către compania suedeză Mojang. Versiunea alfa a jocului a fost lansată pentru PC (calculator personal) în 17 mai 2009, iar versiunea întregă a fost lansată în 18 noiembrie 2011, după o serie de actualizări. Minecraft strânge lunar peste 100 milioane de jucători activi și a primit mai multe premii la concursurile specifice jocurilor video, de-a lungul anilor.

La început, jucătorul este plasat pe o suprafață dintr-o lume generată automat și infinită virtual. Lumea este împărțită pe biomi, care variază de la deșerturi sau jungle până la câmpii sau munți acoperiți de zăpadă.

Pe piscurile munților din viața reală, cantitatea de oxigen din aer este scăzută, iar organisme care trăiesc în aceste zone prezintă adaptări specifice.

1. Motivează necesitatea acestor adaptări referindu-te la: ventilația pulmonară, capacitatea pulmonară, numărul hematiilor și cantitatea de hemoglobină.

În funcție de creativitatea jucătorului, în Minecraft se poate construi o lume tridimensională din blocuri texturate. Printre activitățile din cadrul jocului, în funcție de modul selectat (creativ, spectator, aventură, supraviețuire), se numără: explorarea și adunarea resurselor, construirea uneltelor și realizarea unor proiecte de dimensiuni mari, observarea lumii construite de alt jucător sau de o creatură etc.

2. Alex vrea să realizeze o construcție din blocuri cu aceleași dimensiuni, așezându-le pe suprafețe dreptunghiulare, pe mai multe rânduri. Dacă așază câte 3 blocuri pe un rând îi mai rămân două, dacă așază câte 4 blocuri pe un rând îi mai rămân trei, iar dacă așază câte 5 blocuri pe un rând îi mai rămân patru. Determină numărul minim de blocuri pe care le are la dispoziție Alex pentru construcție.

Pe măsură ce timpul trece, în joc este reprezentată succesiunea zi-noapte. Un astfel de ciclu, adică o zi din joc, durează în viața reală 20 de minute.

3. Calculează cât reprezintă în joc 1 minut din viața reală.

Empty grid for calculation.

Asemănător cu viața reală, jucătorii din Minecraft trebuie să estimeze valorile pentru diferite mărimi fizice, astfel încât să găsească soluții la problemele cu care se confruntă.

4. Completează în tabelul următor unitățile și instrumentele de măsură pentru mărimile precizate.

Table with columns: Mărime fizică, Unitate de măsură, Instrument de măsură. Rows: Distanță, Arie (suprafață regulată), Durată.

5. Realizează următoarele transformări:

Conversion table: 1,2 ore to minutes to zile; 18 km/h to m/s to cm/minut; 40 dm^3 to cm^3 to m^3.

În calea jucătorului apar diferite personaje, printre care se numără și săteni cu care se pot face schimburi de mărfuri și animale domestice: vaci, oi, porci, găini. Acestea sunt specii de vertebrate, care prezintă unele caracteristici.

6. Asociază în ultima coloană din tabelul următor noțiunile din primele trei coloane, după exemplul dat, astfel încât să rezulte caracteristici corecte ale unor vertebrate.

Association table between animal parts/behaviors and biological processes like digestion, bol formation, emulsification, rumination, and fecal matter.

În modurile aventură sau supraviețuire apar creaturi ostile, cum sunt zombi, schelete vii sau păianjeni uriași. Păianjenii din viața reală fac parte din grupa nevertebratelor și aparțin ordinului arahnide (a nu se confunda cu arahide ☐), numărul speciilor depășind 40000.

7. Respirația este un proces fiziologic fundamental prin care organismele realizează un schimb de oxigen și dioxid de carbon cu mediul înconjurător. Alege din variantele de mai jos tipurile de respirație prezente predominant la păianjeni și scrie-le în spațiul corespunzător.

Tipuri de respirație	Respirația păianjenilor
Cutanată și branhială	
Branhială și pulmonară	
Traheală și pulmonară	
Tegumentară și branhială	

În biomurile din Minecraft apar diferiți copaci. Aceștia intră într-una din cele șase categorii principale de copaci, denumite în joc, salcâm, mestecăn, stejar, stejar închis, junglă și pin. Copacii din viața reală sunt plante perene, multianuale, alcătuite din rădăcini, trunchi lemnos și coroană cu ramuri ce prezintă frunze și flori din care se dezvoltă fructe cu semințe.

8. Pentru a crește și a se dezvolta, copacii trebuie să se hrănească. Precizează modul în care se realizează nutriția acestora.

Frunzele copacilor prezintă mai multe tipuri de țesuturi.

9. Scrie în spațiul următor varianta corectă pentru afirmația:

Înlăturarea țesutului asimilator din organele verzi ale plantelor va împiedica:

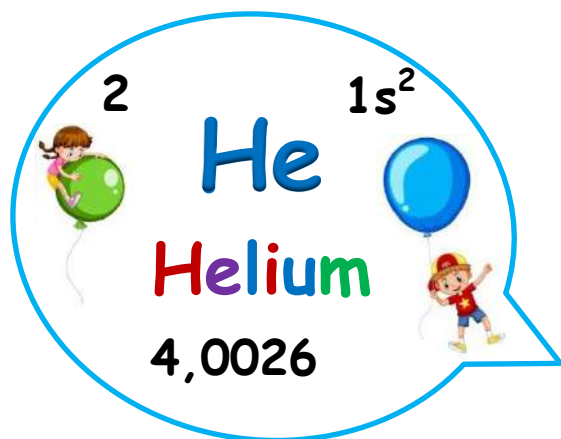
- a. transportul sevei brute.
- b. prepararea substanțelor hrănitoare.
- c. absorbția apei și sărurilor minerale din sol.
- d. producerea de secreții.

10. Cum crezi că ai putea măsura aria unei frunze ca cea din imaginea anterioară? Explică pe scurt de ce anume ai avea nevoie ca să faci această măsurătoare și cum anume ai proceda.

Ce știm despre

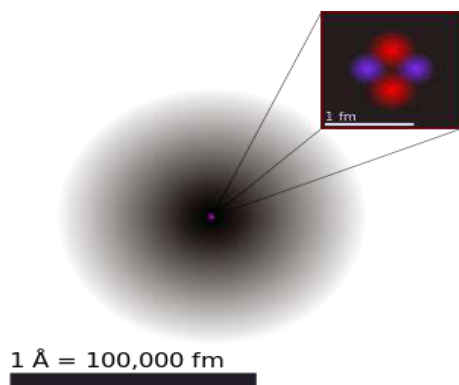
Ce este Heliul?

Heliul este un gaz monoatomic inert, incolor, inodor, insipid. Are cel mai scăzut punct de fierbere și cel mai scăzut punct de topire dintre toate elementele chimice. Heliul lichid rămâne până la zero absolut la presiuni normale, iar heliul solid necesită o temperatură de 1-1,5 K (aproximativ $-272\text{ }^\circ\text{C}$ sau $-457\text{ }^\circ\text{F}$) și presiunea de aproximativ 25 bar (2,5 Mpa).

Este un izolator electric, conducând curentul electric doar dacă este ionizat.

Structura atomului

Heliul are în alcătuirea sa doi electroni care orbitează în jurul unui nucleu ce conține doi protoni și între doi și zece neutroni (în funcție de izotop). Se cunosc două izotopi dintre care He 3 și He 4 sunt stabili, ponderea cea mai mare având-o He 4 aproape 100%.

Ilustrarea atomului de heliu. Nucleul este reprezentat cu culoarea roz, iar distribuția norului de electroni cu negru.

Heliu?

Coordonator: prof. Dana Crețeanu

Când a fost descoperit?

- Prezența heliului a fost observată pentru prima dată de astronomul francez Pierre Janssen (1868), în timpul unei eclipse totale de Soare în Guntur, India;
- Avea forma unei linii spectrale de un galben intens în cadrul cromosferei Soarelui, cu o lungime de undă de 587.49 nanometri.
- În 20 octombrie 1868, astronomul englez Norman Lockyer a observat, de asemenea, o linie galbenă în spectrul solar, numind-o linia Fraunhofer D₃, deoarece era destul de apropiată de liniile cunoscute D₁ și D₂ ale sodiului. A concluzionat ca era cauzată de un element existent în Soare și necunoscut pe Pământ;
- Lockyer și chimistul englez, Edward Frankland, au denumit elementul prin termenul grecesc pentru Soare, ἥλιος (helios);
- Pe Terra, a fost obținut în anul 1894 de chimistul, W.Ramsay (Anglia).

Unde îl găsim?

Heliul este al doilea element ușor și al doilea cel mai abundent element chimic în universul observabil, 23% din masă. În atmosfera Pământului la fiecare 100 l aer revin câte 0,5 ml He, iar în scoarța Pământului $4,2 \times 10^{-7}\%$ (procente de masă).

Deși este un element rar întâlnit pe Pământ, heliul se găsește în concentrații mari sub Marile Câmpii Americane. Cele mai mari rezerve se aflau în Hugoton, în apropierea terenurilor bogate în gaz metan din sud-estul statului Kansas și în fâșiile de pământ din Texas și Oklahoma. Aceste resurse au transformat Statele Unite în cel mai mare distribuitor mondial de heliu.

Cum se obține?

Heliul este extras prin distilare fracționată a gazului natural, care conține până la 7% heliu.

Proprietăți chimice

Heliul are valența zero și este inert chimic în condiții normale.

Cum îl utilizăm?

- Heliul este disponibil în comerț, sub formă lichidă sau gazoasă;
- Heliul gaz este folosit la umplerea dirijabilelor și a baloanelor, în cromatografie, la unele telescoape, pentru aflarea vârstei rocilor și mineralelor care conțin uraniu și thoriu, în metalurgie la sudură cu arc în atmosferă inertă;
- Heliul lichid este folosit pentru a răci anumite metale la temperaturi extrem de scăzute, necesare pentru superconductivitatea acestora (magneți supraconductori) sau pentru imagistica de rezonanță magnetică (RMN);
- Heliul la temperaturi joase este utilizat în criogenie;
- Laserele heliu-neon au diverse aplicații, inclusiv cititorare de coduri de bare;
- Este folosit pentru scufundări - amestecat cu oxigenul ca atmosferă artificială.

Ce efecte are asupra organismului?

Pentru a produce sunete, corzile vocale umane vibrează în aerul pe care îl expirăm din plămâni, viteza acestui proces determinând tonalitatea vocii (cu cât ele vibrează mai repede, cu atât tonalitatea este mai înaltă).

Deoarece densitatea heliului este mai mică decât cea a mediului ambiant, corzile vocale vibrează mai rapid și astfel se schimbă tonalitatea, devenind mai înaltă.

Inspirarea heliului în exces poate fi dăunătoare, producând asfixierea prin înlocuirea oxigenului necesar respirației. Inhalarea heliului pur, în mod continuu, duce la moarte în câteva minute.

Respirarea lui direct din cilindrii presurizați este extrem de periculoasă, deoarece rupe țesutul plămânilor.

Măsurile de protecție chimică

În condiții standard, heliul neutru nu este toxic, nu provoacă afecțiuni biologice și se pot găsi urme de acest gaz în sânge. Dacă se inhalează o cantitate mare de heliu, el poate provoca asfixierea.

Ianis David, clasa a VIII-a B

„Închisoarea de maximă siguranță a gazelor rare”

2 He 4,003	10 Ne 20,18	18 Ar 39,95
36 Kr 83,80	54 Xe 131,3	86 Rn 222
		118 Og 294

Ultimul gaz rar descoperit – Oganesson

(în anul 1999, cercetătorii din California au anunțat descoperirea lui, iar în anul 2006 a fost produs pentru prima dată prin coliziunea atomilor de californiu și de calciu)

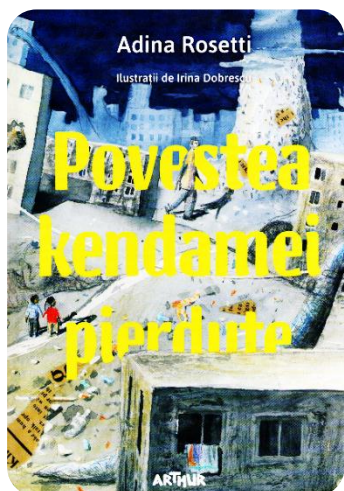
1999 118 Uuo	2006 118 Og	118 Og 294

Surse de informație:

1. Hasnaș, Constantin - *Elementariu chimic. Totul despre elemente chimice*, Chișinău: Editura Arc, 2008
2. Winston, Robert - *Misterele chimiei. Enciclopedie pentru elevi*, București: Editura Litera, 2017
3. <https://www.google.com/search?q=helium+chi+dscip+art>

„Povestea cărții care poate schimba lumea”

Programul Cercului de lectură și scriere creativă „Cetatea Lecturii” al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, adresat elevilor din clasa a V-a, se raportează, în fiecare lună, la o carte propusă în lista de lecturi. Pentru luna octombrie, cartea aleasă „Povestea kendamei pierdute” de Adina Rosetti, a depășit așteptările noastre, întrucât Adina Rosetti aduce în poveste o lume apropiată de cea a realității, cu jocurile noastre preferate (kendama, hoverboard și spinner) și cu interpreții favoriți (CRBL și Smiley). Nu ne-am dat înapoi de la a căuta pe internet videoclipul la care se face aluzie în carte, „Kendama”, al trupei „Noaptea târziu”.

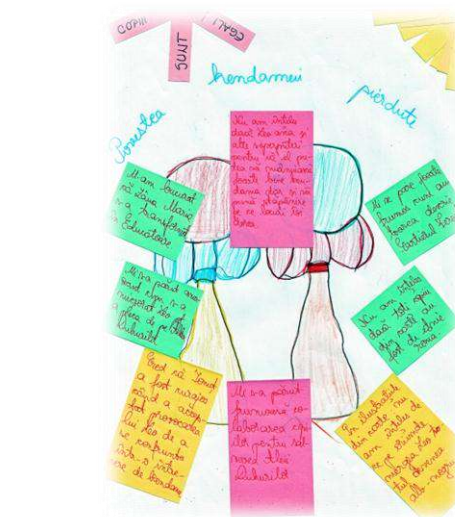
prof. dr. Marcela Ciobănuș

„Povestea kendamei pierdute” este un basm modern scris de Adina Rosetti care îi are ca protagoniști pe Ionuț și pe Diana, doi copii de etnie romă care locuiesc în cartierul Ferentari, din București. Ei merg la școală, se plâng de teme și se joacă pe stradă cu alți copii, în timpul liber. Diana participă la cursul de dansuri rome, iar Ionuț este pasionat de kendama și visează să aibă un canal de Youtube cu milioane de vizualizări. Ca în toate poveștile, există și un personaj negativ, Leo, un băiat mai mare, de Aleea Duhurilor (cea mai famată zonă din cartier, plină de gunoaie, stăpânită de duhuri, adică de oamenii care și-au pierdut sufletul). Autoarea ne poartă într-o lume magică, în care Leo se dovedește a fi un vrăjitor, iar bătrâna care intervine să îi salveze pe cei doi copii este o zână. Cartea este o istorioară magică despre cum pot fi combătute sărăcia, mizeria și nefrecventarea școlii de către copii, prin puterea implicării oamenilor cu suflet mare.

Maria Lupean, clasa a V-a B

Aceasta este o carte pentru cititorii care vor să schimbe ceva, dar nu știu cum. Implicarea copiilor din această poveste ne oferă un exemplu demn de urmat de fiecare dintre noi. Adulții au de învățat de la copii că un obiect magic și o inimă mare pot salva un suflet. Trecând peste prejudecăți, prin implicare și perseverența de a ne urma visurile, putem schimba lumea.

Claudia Teleșpan, clasa a V-a B

Cartea impresionează prin felul în care îmbină realitatea zilelor noastre cu elemente magice. Sunt prezente jocurile de actualitate (kendama, spinner), muzica la modă („Noaptea târziu”), jocurile video. Povestea este magică, despre zâne, duhuri și vrăjitori, iar finalul este impresionant: cu ajutorul obiectelor magice (un unicorn de pluș, un spinner, un pantof de mireasă, o floare de hârtie, o mașinuță de curse, o carte de povești, un telefon vechi, dansul, un pieptene) copiii reușesc să readucă la viață Aleea Duhurilor.

Sebastian Fărcașiu, clasa a V-a B

Impresii:

Pe mine m-au încântat curajul și dorința lui Ionuț de a recupera cadoul primit de la bunicul său și de a aduce din nou lumină peste Aleea Duhurilor, care a stat mult timp în întuneric. Și prietenii săi au dat dovadă de curaj și devotament, ajutându-l pe Ionuț și asumându-și riscul de a rămâne blocați acolo pe veci. Diana i-a fost mereu alături și nu l-a lăsat la greu.

Paula Ittu, clasa a V-a B

Mesajul poveștii este foarte clar: implicarea tuturor oamenilor, alfabetizarea și proiectele pentru igienizare sunt cele care pot transforma comunitățile defavorizate, ca cea din Ferentari.

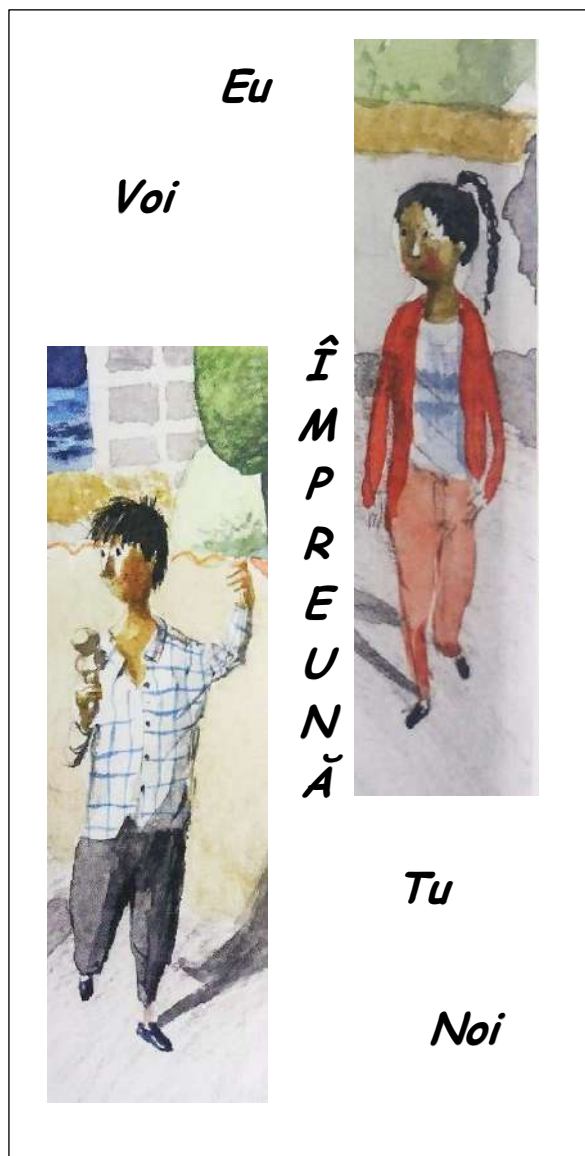
Paula Stoian, clasa a V-a A

Nu mi-a plăcut că oamenii de pe Aleea Duhurilor au renunțat la sufletul lor, crezând că așa nu vor mai avea probleme și că nu vor mai avea de ce să-și facă griji. Renunțând la sufletul lor au devenit duhuri și nu au mai putut să simtă bucuria, și-au pierdut visele și dorințele. Ca să-i ajute să-și primească sufletul înapoi, Ionuț îl provoacă pe vrăjitorul Leo la un concurs de kendama. Fiind susținut de toți prietenii săi, Ionuț îl învinge pe Leo și nu doar că își recuperează kendama, dar îi salvează și pe locuitorii de pe Aleea Duhurilor. Mesajul cărții este următorul: nu contează cum arătăm, sau ce etnie avem, sau din ce clasă socială facem parte, ci contează că, dacă ne dorim, putem contribui la schimbarea lumii.

Ioana Bercean, clasa a V-a A

Încă de la început, autoarea Adina Rosetti, îmbină câteva situații și persoane din realitate cu ficțiunea, iar rezultatul este o poveste impresionantă despre prietenie, încredere și curaj. Personajele cărții, 8 copii, o zână bună și un vrăjitor malefic prezintă o realitate tristă, însă destul de des întâlnită în lumea în care trăim: sărăcia.

Luca Sebeșan, clasa a V-a A

Se pare că încrederea, prietenia și voința pot face orice. Ele sunt unele dintre cele mai importante lucruri din viața unui om.

David Dănese, clasa a V-a B

Dacă nu crezi în magie și minuni, nu le poți cunoaște! Acesta este mesajul cărții Adinei Rosetti, o poveste cu zâne, vrăjitori și kendame, dar mai ales despre niște copii care pot schimba lumea.

Daria Ilisei, clasa a V-a B

Scoala de creație literară FABRICA DE POVEȘTI

În lumea basmelor

Despre prietenie

Dialog între Olguța din „La Medeleni” și Billy din cartea „Billy Peck”

Olguța, fetița cu ochii ca cerul și cu rochia care parcă spunea povești, s-a apropiat de rățoiul Billy care încă suferea din cauza căzăturii. Acesta o zări și îi spuse:

- Te-am văzut cum te jucai cu prietenii tăi. Nu cred că Monica și Dănuț s-au simțit prea bine.

- S-ar putea să ai dreptate, rățoiule, răspunse Olguța cufundată în gânduri.

- Prietenii sunt niște comori de mii de ori mai prețioase decât orice altceva. Îi găsești greu pe cei adevărați, și îi poți pierde ușor, spuse rățoiul. Probabil că nu știi, dar înfumurarea mi-a adus o suferință mai mare decât orice rană: teama de a nu-mi pierde cel mai bun prieten. Sper ca tu, copilă dragă, să nu repeți greșeala mea, și să nu te lași stăpânită de înfumurare.

- Cum îți dai seama că ai un prieten adevărat? întrebă Olguța gândindu-se la prietenii săi.

- Ei bine, un prieten adevărat este sincer față de tine, spuse Billy, amintindu-și de Artie. Trebuie să fie loial și să-ți fie alături mereu.

- Am greșit, spuse Olguța. La fel ca tine. Nu am putut auzi glasul prietenilor mei din cauza dorinței de a învinge într-un joc stupid.

- Să gândești dincolo de tine, e o adevărată calitate! Nu lăsa competiția să te despartă de prieteni, spuse Billy, împăcat de propriile-i vorbe.

- Se pare că am dat peste un rățoi înțelept, spuse Olguța zâmbind, apoi fugi să-și repare greșeala.

Alexia Mihaela Ciobănuț, clasa a V-a A
(*O literă – o mie de cuvinte*, text publicat în vol.
Puterea cuvintelor)

Grafică:

Anda Denisov, clasa a VII-a A

O literă – o mie de cuvinte

Era seară. Trebuia să mă culc, însă ceva din mine mă ținea trează. Lumina veiozei s-a aprins sfâșietor ca o sabie a soarelui. Lumina șoptea ceva nedeslușit. Picioarele m-au purtat fără să-mi dau seama. Șoapta mă ademenea ușor, însă, când m-am apropiat, ce să zăresc: o mie de litere nebune săreau și se izbeau prin caiet. „Nu-i de mirare că seara asta mi se pare mai vie ca altele”, mi-am spus eu.

- Eu mă pot transforma într-o pisică, zise litera P. Pot și să povestesc.

- Eu într-un urs! zise U.

- Eu într-un Zgârâie-Nori! strigă Z.

Tot felul de strigăte se auzeau, însă un suspin estompat își făcea loc printre laudăroși.

- De ce ești nefericită? întreb eu.

- E...e...eu nu mă pot transforma în nimic...

- Oh, sigur că poți! Ține minte: ești mai curajoasă decât crezi, mai puternică decât pari și mai înțeleaptă decât gândești!

- Cred că ai dreptate! Mă pot transforma în animale, alei, în alegeri importante...

Deodată, lumina soarelui năvăli prin fereastră, iar literele se grăbiră să se aranjeze în carte.

- Pe mâine seară! șopti vocea literei A.

Mă numesc Robert Ersten...

„Nu-mi permit să întârzii! E primul meu discurs”, îmi spun și grăbesc pasul. Ah! Unde-mi sunt manierele? Sunt Robert Ersten, dar îmi puteți spune simplu, Roby. Am un frate și o soră, amândoi foarte agitați. Primul e Tomy, roșcat cu ochii verzi, iar Matilda are părul negru și șoșonei albi. Mă întreb dacă au venit și ei, pentru că azi este o zi nemaipomenit de importantă.

Și iată! Am ajuns. Stau ascuns în spatele cortinei. Mă emoționează luminile și gălăgia de dincolo de cortină. Dar cum am ajuns aici? Ei bine, asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, când eram un mic visător. Nu-mi dau seama cum era viața fără să știi să scrii sau să citești.

Locuiam în subsolul unui anticariat. Era vară, iar frații mei tot încercau să evadeze de la subsol și să exploreze o lume nouă pentru ei: afară. Eu nu mă oboseam. Știam că mama nu ne-ar fi lăsat în veci să ieșim nesupravegheați. M-am ridicat din culcușul meu și m-am afundat în bezna subsolului. Întunericul nu era o problemă, deoarece noi vedem excelent noaptea. Dar, nu știu cum se face, că m-am împiedicat de un turnuleț de obiecte aruncate aici. M-am aplecat și le-am adulmecat. Nu semănau deloc cu vreun șoarece sau cu o vrabie. Dar miroseau bine. Aveau un fel de înveliș și în interior erau niște foițe galbene cu câteva scrijelituri negre pe deasupra. Am scuturat foile, încercând să le curăț, dar semnele nu dispăreau. Toate erau la fel. Toate cu același soi de scrijelituri, care, culmea, stăteau frumos aliniat în rând. M-am îndepărtat de ele și am descoperit o scară. După cum părea, ducea înspre tavan. Am urcat și m-am trezit într-o cameră imensă, plină de rafturi, pe care se aflau mii de ce-o fi ele decolorate. Atunci am observat că se uita la mine un bătrân. Îmi zâmbea. Tata spunea să ne ferim de oameni, dar acesta părea blând.

Luni și ani au trecut, iar eu și Bătrânul am devenit cei mai buni amici. M-a învățat să vorbesc limba oamenilor și mi-a dezvăluit tainele cititului. Mă primea în fiecare zi, iar eu veneam și citeam. În anticariat veneau copiii, tineri și bătrâni, iar Bătrânul părea că stă acolo la locul lui de când lumea. Odată, au venit niște copii mai mari care vorbeau șoptit. M-am apropiat de ei și am ascultat: „Nu știu cum, dar am reușit să supraviețuiesc clasei a VIII-a”, spunea o fată. „N-am crezut că o să reușesc”, mărturisește un băiat. Mai auzisem discuții despre clasa a VIII-a, despre examen și multe altele. Atunci mi-a venit o idee.

Ziua următoare m-am dus țintă la Bătrân și i-am spus:

- Vreau să scriu o carte!

Bătrânul scoase o mașinărie pe care o mai văzusem, dar nu știam ce este. Așa am început să scriu, în timp ce părinții și frații mei mă descurajau, spunându-mi: „Nu e de tine, Roby!” sau „Pisicile nu pot face asta, Roby!” Dar eu când scriam eram parcă în alt univers, într-o altă lume doar a mea. Nimeni nu-mi putea spune ce e posibil și ce nu e posibil. Nimeni nu-mi putea interzice un lucru! Aici eu controlam literele, cuvintele și personajele. Era un univers de cerneală care se tot extindea stea cu stea, cuvânt după cuvânt. Așa universul meu a crescut în continuare în jurul unei idei.

La un moment dat, exasperați, părinții și frații mei au spus:

- Ori trăiești ca noi, ori nu mai ai ce căuta aici!”

Cu inima îndurerată mi-am luat rămas bun de la căminul unde am copilărit și am pornit în căutarea unui loc de trai, dar nu prea departe de anticariat. În cele din urmă, am găsit subsolul unui magazin din apropierea anticariatului. Am stat acolo până am terminat cartea. Apoi, Bătrânul m-a luat la el și m-a ajutat să public această carte. Tot el mi-a dat numele de acum, Robert Ersten.

La câteva luni de la publicarea cărții, când mergeam pe bulevardul Șoarece - de - Caramel, mă tot opreau pisici și motani ca să le dau autografe. Doar eram primul motan - scriitor. Eram invitat la multe evenimente. Devenisem cunoscut în lumea pisicească, precum și în cea a oamenilor.

Azi stau în fața publicului meu. Cortina se trage și sunt orbit de lumini, dar asta nu mă oprește să le spun tuturor că mi-am împlinit visul, acela de a deveni scriitor.

- Mă numesc Robert Ersten. Sunt autorul romanului „Cum am supraviețuit clasei a VIII-a”...

Alexia Ciobănuț, clasa a a V-a A

Super Pearpi

O pară pe nume Peder voia să fie un super erou.
Visul lui prinse viață când găsisse o scrisoare în camera
sa. Porniți împreună cu el într-o aventură de neuitat!
(Va fi amuzant!)

Grafică și text:

Anisia Oncioiu, clasa a V-a A

Era o miercuri sau joi. Nu! Poate era vineri? Bine, bine, nu contează ziua! Important era că acea zi era o zi de vacanță. În această zi de vacanță, o pară, numită de părinții ei, Peder, se gândea la un film cu super eroi, văzut la cinema, și zise:

- Vreau să fiu erou! Vreau să îmi schimb numele! Vreau o super uniformă cu... ăăă mă mai gândesc încă cum vreau să arate!

Mica pară începu să se uite pe tavan îngândurată. Cum stătea, așa relaxată, adormi.

P.S. Nu aveam deloc răbdare.

Pe hol, mama lui Peder stătu și ascultă tot ce a spus fiul ei. Aceasta se gândi puțin ce să facă și,

BINGO!

A doua zi planul mamei începu. Ea se duse la poștă și luă un timbru cu Super Man. Apoi se duse la biroul ei și a scris și a continuat să scrie până când a strigat victorioasă:

- Am reușit! Chiar am reușit!

Seara, când intră în camera lui, Peder văzu o scrisoare. O deschise și citi.

Dragă Peder,

Te-am ținut sub observare ceva timp și m-am decis să te recrutăm ca super erou în agenția internațională Super Duper Hero. Trebuie să îți găsești un nume de super erou, o costumație potrivită și să vii luni, 15 iunie 2018, la cofetăria Rose Cake.

Cu drag,

Super Man

- O să fiu super erou! Na na na na na na! striga în camera lui, Peder.

În spatele ușii era mama lui, care zâmbea. Planul ei fusese bun.

A trecut ceva timp și a venit ziua cea mare. Peder era pregătit. Avea o uniformă grozavă și un nume șmecher. Acesta se gândea la ce o să spună și la ce propuneri va avea Super Man.

- Mami, mă duci, te rog, la Rose Cake? zise Peder.
- Da, desigur!

După cinsprezece minute de stat în mașină, mica pară ajunse la cofetărie. Mama lui se duse la un magazin din apropiere, în timp ce Peder îl așteptă pe Super Man.

Doamna pară sună la câteva persoane până când găsisse numărul lui Super Man. Aceasta vorbi cu el, iar Super Man veni la Rose Cake.

Peder se bucurase enorm când l-a văzut pe acesta intrând pe ușă. Stătu de vorbă cu idolul lui și îi arătă uniforma. Peder îi spuse lui Super Man numele lui de super erou „Pearpi”. După două ore termină discuția. Mica pară merse la mama ei și plecară împreună acasă.

- Tu ce ai făcut la cofetărie? întrebă mama.
- ăăă...am mâncat o prăjitură! spuse bâlbâit Peder.
- Două ore?
- Da! Am mâncat mai multe prăjituri, zise mica pară.

Mama lui știa ce a făcut doar că voia să râdă de scuza fiului ei.

- Bine! Spuse doamna pară râzând subtil.

Cei doi au ajuns acasă și și-au reluat programul ca și înainte.

Pe data de 5 iulie 2018, Peder se trezi cu încă o scrisoare (de data asta nu era de la mama lui, era de la Super Man).

Dragă Pearpi,

Te invit să ne vizitezi organizația pe 10 iulie 2018 lângă Park Lake Mall, pe strada Cookie, nr 4 (la subsolul blocului 4). Nu uita, acest mesaj este top secret.

P.S. Să ai la tine costumul.

*Cu drag,
Super Man*

Lui Peder nu îi venea să creadă.

Trecură cele cinci zile de așteptare. Venise ziua vizitei. Micul Peder era foarte încântat. De data asta nu a vrut să mai fie interogată de mama lui, așa că plecă singur cu autobuzul. Mama lui nu știa de această vizită. Super Man nu a vrut să o anunțe pentru că a observat că fiul ei chiar are potențial și chiar voia să îl învețe tot ce trebuia să știe un super erou.

După un drum nu prea lung cu autobuzul, Peder ajunsese pe strada Cookie. El căută blocul 4. Când îl găsisese, fusese dezamăgit de înfățișarea acestuia. El credea că va fi superb, dar zici că era o groapă de gunoi. Peder hotărî, însă, să intre. Merse la subsol și acolo wow! Doar wow! Era cel mai frumos loc în care fusese vreodată. Se uita în toate părțile pentru a admira sediul.

- Hei, Pearpi! spuse o voce de bărbat.
- Ce?!?!?! Aaa... Salut, Super Man! zise Peder. Era să uit că acum o să mi se spună Pearpi.
- Nicio problemă! spuse Super Man. Îți place locul acesta?
- Să îmi placă? Îl ador.
- Bine! Mă bucur! Apropo...vrei să îmi vezi biroul?
- Desigur! spuse entuziasmat Peder, adică Pearpi.

Cei doi au pătruns într-un hol lung cât Turnul Eiffel. Merseră și merseră până când au ajuns la o ușă pe care scria „The Boss”, adică șeful. Super Man a deschis ușa, iar înăuntru era un sediu ca în filme. În mijlocul camerei, era o pisică îmbrăcată elegant, care avea niște foi în lăbuță.

- Salut, Tiți! spuse eroul.
- Șaluti Supier Mien! zise pisica.
- Ăăă... Nu vreau să par nepolitic, dar cine ești? o întrebă Pearpi pe Tiți.
- Scuze! Tiți este stagiara mea.
- Aaa...bine...
- Mă bucur să te cunosc! spuse pisica modernă cu un accent moldovenesc.
- Super Man se duse la un dulap imens și scoase un dosar colorat.
- Pearpi, vād că ai potențial! Ai fi un bun ajutor pentru mine! Eu aș vrea să mă însoțești într-o misiune! Ești de acord?
- Da, desigur că da! Cum să nu?! spuse mica pară.

Grafică:

Alexia Ciobănuț, clasa a V-a A

Super Man îl informă pe Pearpi despre misiune și îi spuse apoi:

- Mergi cu Tiți și pregătește costumul!
- Ce nu este în regulă cu acest costum? zise puțin iritată mica pară.
- Nu e nimic urât la el, doar că stagiara mea îl va măsura și îl va face pe mărimea ta!
- Bine!

Pisicuța îl duse pe Pearpi într-o cameră plină cu costume și începu să coasă. Când costumul a fost gata, Super Man i-a zis micului Super Erou:

- Am vorbit cu mama ta și am păcălit-o că sunt profesorul tău de sport și că stai peste noapte la școală pentru o activitate sportivă.
- Perfect!

După ceva timp, Pearpi și Super Man plecară într-o dubiță condusă de Tiți spre centrul orașului.

- Deci! Să recapitulăm! Un hoț care a furat un tablou foarte scump l-a ascuns undeva în centrul orașului! Partea bună este că hoțul e la închisoare. Noi trebuie doar să găsim tabloul.
- Am înțeles! zise Peder, adică Pearpi. Am o idee! Dacă ne împărțim, o să găsim mai repede tabloul.
- Perfect, spuse pisica. Eu mierg cu Pearpi, iar Supier Mien singur.

Au mai tot vorbit până când au ajuns în centru. Acolo, Pearpi și Tiți au mers lângă muzeu, iar Super Eroul lângă un lanț de restaurante.

- Oh! Noi va trebui să căutăm în fosta pieșteră a hoțului, zise pisica.
- Ceee? spuse Pearpi, știind că fosta peșteră a hoțului era într-un canal.
- Haidi! spuse Tiți.

Cei doi merseră până când ajunseră la un canal pe care scria „Nu e nimic suspicios la acest canal”.

- Cried că ăsta iesti! zise râzând pisica.
- Nu a fost prea inspirat, spuse Pearpi.

Micul super erou se apropie de canal cu grijă, când... începu să strige Tiți:

- Deschidi capacu' că ti-mprăștii!
- Pearpi începu să râdă în hohote.
- Ce-i așa amuzant? strigă mâța stagiară.
- Păi replica ta cu tot cu accent! zise mica pară.
- Îți dau eu răs! Trieci în canal!

Cei doi intrară în peștera ascunsă a hoțului. Acolo erau tot felul de comori furate.

- Wow! Hoțul e mai bun decât credeam eu, spuse uimit micul erou.
- Da-i foarti bun, zise pisica. Bini că am găsit tabloul!
- Trebuie să predăm poliției toate bunurile astea!
- Normal că da, spuse Tiți. Îl sun pe Supier Mien să îl anunț.

Când auzi asta, Super Man veni cu tot cu poliție în canal. Toate bunurile furate au fost duse la locul lor de către polițiști.

- Mulțumim mult! spuse șeful echipajului de poliție către Pearpi și Super Man.

Cei doi super eroi au fost răsplătiți. Aceștia au făcut un gest demn de un erou.

- Bravo! strigă Tiți.
- Tot orașul a început să strige în cor:

- Pearpi și Super Man!

În cele din urmă, mica pară deveni un super erou adevărat. El era și încă este cel mai bun erou care a lucrat cu faimosul Super Man. Pearpi a rămas o legendă. A avut o mulțime de aventuri pe care nu vi le-am povestit pentru că vreau să faceți propriile voastre cercetări și să vă imaginați aventura micului erou.

P.S. Să fii erou nu e greu, trebuie doar să ai potențial și să crezi în tine.

Anisia Riana Oncioiu, clasa a V-a A

**Fiți și voi eroi,
Super eroi!!!**

Împreună cu elevii claselor a V-a am realizat (inspirată de ideea colegei Emilia Borza) o întâlnire ludică, intermediată de jocul Piticot, cu romanul lui Antoine de Saint-Exupéry, „Micul Prinț”. Tocmai pentru că aceasta este cartea care le arată copiilor cum se creează relația cu cei din jurul nostru, cu LECTURA, cu viața aflată în continuă schimbare. Și tocmai pentru că aceasta accesează, cu sensibilitate, emoția umană, și prin ilustrații, și prin umorul neobișnuit, și prin ineditul întâmplărilor povestite. Lectura a devenit astfel un mod de autocunoaștere, de redescoperire a identității și a propriilor valori, o sursă inepuizabilă de inspirație și înțelepciune, jocul fiind un exercițiu deplin al libertății de manifestare (de creație). Pentru a juca Piticot, am realizat o planșă cu 24 de imagini (preluate din carte) dispuse sub forma unei spirale, reprezentând repere ale călătoriei Micului Prinț (și apropo, elevilor le-a plăcut foarte mult tricoul meu cu Micul Prinț sau trandafirul cel roșu creat de mine din hârtie creponată, și protejat de o cupolă de sticlă). Am elaborat o serie de întrebări (în număr de 24), vizând o descifrare progresivă a mesajului cărții.

Am format șase gupe de elevi, astfel încât să participe la joc câte două grupe. Ordinea intrării în joc a grupelor s-a stabilit prin tragere la sorți, fiecare membru al grupei având șansa de a da cu zarul. Răspunsul corect la întrebare a permis grupei respective să înainteze, iar cel incorect era echivalent cu îndemnul „Stai o tură”. Bineînțeles că regulile din Piticot au fost adaptate, în așa fel încât să permită un parcurs coerent și unitar, care să ne conducă, totodată, la descoperirea semnificațiilor unor simboluri ale textului.

prof. dr. Marcela Ciobănuț

O explorare plină de aventură alături de Micul Prinț

„Stelele mă fac întotdeauna să râd”

Micul Prinț în lumea noastră

Era o noapte de vară. Niciun nor nu se deplasa pe vasta împărăție a stelelor. Mulți care au citit cărți cu lumi imaginare ar spune că fiecare stea ar avea câte un personaj. Nu pot spune că ar fi ceva adevărat sau ceva fals, dar acum câteva luni nu credeam deloc în acest lucru și imaginația mea sufocată din ce în ce mai mult de o seriozitate a cerut ajutorul stelelor.

Așa că, în acea noapte de vară, o stea mică coborî încet în grădina mea. Toate florile își ridicară petalele spre lumina albastră pe care o împrăștia arătarea. Mi-am pus mâna la ochi până când lumina dispăru cu totul. În locul ei a rămas un băiețel cu părul auriu, ca spicul de grâu. S-a uitat în jur nedumerit. Privirea i-a căzut pe mai multe obiecte din curte. Parcă nu m-a văzut, chiar dacă a trecut cu privirea de două ori peste mine. Am așteptat. Tăcerea devenea din ce în ce mai puternică, dar nu simțeam că ar trebui să o întrerup. Secera argintie a lunii străbătea cerul. Până la urmă personajul ciudat a rupt tăcerea, cu o întrebare copilărească:

- Unde sunt?

Am căscat ochii de uimire. Stăteam în fața unui copil îmbrăcat ca un aviator, cu un fular auriu în jurul gâtului. I-am răspuns la întrebare după ce m-am trezit din uimire:

- În Șura Mică, anul 2019, l-am lămurit eu.

A fost rândul lui să caște ochii de uimire, dar starea aceea nu a durat mult. În clipa următoare a început să mă bombardeze cu tot felul de întrebări, încât abia puteam să-i răspund. Totuși, în acel moment, imaginația mi-a pornit pentru prima dată. Îmi imaginam călătoria lui până aici.

Următoarele zile am început să stau foarte mult cu el. Eram uimit cum reușea să-i scoată pe copii din spațiul virtual. El ne învăța despre creativitate și noi cum să supraviețuim în lumea noastră. Ne tot întreba și noi îi răspundeam răbdători. Avea o mulțime de calități ale unui copil. Singurul defect era că nu asculta deloc, de fiecare dată când îl întrebam ceva tăcea.

Așa a trecut un an. Era aceeași zi toridă de vară. Imaginația mea zburda prin mintea liberă. Când, l-am auzit pe micul prinț întrebând:

- Ce e aceea?

Am rămas surprins, arăta spre o mașină:

- Este un automobil, cu el poți să mergi fără să dai din picioare. Este câteodată foarte periculoasă, dacă nu ești atent poți muri.

- Atunci de ce au făcut-o oamenii? întrebă el.

Am rămas nedumerit, nici eu nu știam, dar acum când mă gândesc mi-aș fi dorit să-i fi răspuns. A fost ultima lui întrebare înainte să plece, dar nu știam acest lucru.

Spre seară am văzut o lumină puternică în curte. Am ieșit disperat și l-am văzut pe Micul Prinț în centrul ei. Am încercat să-i prind fularul auriu, dar nu am reușit. Micul Prinț a dispărut în neant.

Mi-aș fi dorit să-mi iau la revedere de la el, dar s-a evaporat pur și simplu. Totuși l-am regăsit în toate cărțile pe care le-am citit.

Andrei Țiplic, clasa a V-a A

Vizita

Într-o seară de vară, când afară s-a întunecat, mi-am instalat telescopul. Mi-am ridicat capul spre cer. Stelele sclipeau ca niște diamante, dar între bijuteriile cerului era un spațiu întunecat. În acele locuri existau planete înghețate, îndepărtate și stele moarte, care puteau să fie văzute numai cu telescopul, dar chiar și așa se văd ca niște pete strălucitoare foarte îndepărtate.

Eu aveam de gând în acel moment să fotografiez o lume mică, rece și îndepărtată, unde orice substanță îngheață. Această lume se numea: „Senda”.

Eram pregătit. Am apăsat butonul aparatului. Un fulger orbitor a traversat grădina. Mi-am mijit ochii să văd fotografia. Nu era o stea mică, abia vizibilă pe fundalul negru, era o cometă cu o coadă lungă. Acest bulgăre murdar de zăpadă cu apă înghețată, care probabil a adus aminoacizi, niște molecule care stau la baza vieții, m-a uimit. Eu, ca admirator al științei, aflam primul din familie despre un fenomen astronomic pe care îl poți vedea o dată la o sută de ani.

Brusc ceva m-a lovit în piept. M-am împleticit și am căzut în iarbă. După ce m-am ridicat gâfâind, am zărit un tânăr cu fular auriu. Mi s-a tăiat respirația, nu se putea, cu greu am reușit să spun:

- Ești ... Ești Micul Prinț!

Micul Prinț s-a mulțumit să dea din cap în semn de afirmație apoi m-a întrebat:

- Cine ești? De unde mă cunoști? Îl știi pe acel pilot care mi-a desenat o oaie sau pe vulpea pe care am înblânzit-o? Oare mai trăiesc? În ce an sunt? A trecut multă vreme de atunci?

I-am spus numele meu și l-am lămurit că pilotul cu vulpea au plecat într-o călătorie printre stele, dar, înainte să plece, a scris o carte despre el. I-am spus că suntem în anul 2019 și lumea s-a schimbat foarte mult.

- Cum s-a schimbat lumea? m-a întrebat Micul Prinț.

- Păi, am început eu, copiii au uitat să-și imagineze lucruri și sunt tot mai absorbiți de noua tehnologie. Adică sunt ca adulții, foarte serioși.

Sunt toți copiii așa?

- Nu, nu chiar toți. Unii citesc mult și se imaginează eroi ai povestirii sau chiar cu ajutorul minții scriu povești.

Micul Prinț mi-a spus că dacă mai există copii care-și folosesc imaginația vor fi ca o sămânță ce va încolți și va crește.

- Imaginația și copilăria nu pot fi distruse niciodată, spuse Micul Prinț.

În acele momente, piatra de meteorit îl acoperi și fularul i s-a lungit, transformându-se într-o cometă. Corpul cosmic se ridică și se urcă spre cer până când a fost înghițit de întuneric.

Paul Ioan Țiplic, clasa a V-a A

O întâlnire misterioasă

Într-o zi, după ce ieșisem de la școală, am mers la plimbare în parc deoarece era un loc relaxant pentru mine. În ziua aceea se întâmplaseră multe lucruri triste care mă făceau să mă simt prost. Apoi am simțit o bătaie pe umăr.

Când m-am întors, am întâlnit un băiețel de vreo șapte ani:

- Micul Prinț!?

- Da, am simțit că s-a întâmplat ceva și am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

- Nu știu răspunsul la o întrebare și asta mă face să mă simt rău.

- Care întrebare?

- Este posibil să te plictisești de un prieten? Adică să-i spui că nu mai stai cu el fiindcă devine plictisitor?

- Da, există!

- Cum așa?

- Dacă acea persoană nu-ți este prieten adevărat poate fi plictisitor. Nu ai cum să te plictisești de un prieten adevărat.

- Atunci, nimeni în lumea asta nu mai are prieteni adevărați.

- Adevărat! Prima dată când am venit pe planeta asta, o vulpe mi-a spus că oamenii nu mai au prieteni, și e adevărat. Azi, copiii se jignesc, se bat și râd de necazul altora. Unele persoane cred că cel mai bun prieten e telefonul. Alții cred că propria persoană e un prieten adevărat.

- Cum poți să-ți dai seama dacă e un prieten adevărat?

- Sunt mai multe moduri, dar îți dai seama după un timp. Și atunci când afli că nu-ți este prieten e foarte trist. Pe lângă vulpe și floare am mai înblânzit un aviator. El știa să citească oamenii și vedea cum sunt dintr-o singură discuție cu ei.

- L-ai apreciat foarte mult...

- Da... a fost cel mai bun prieten de pe planeta asta.

- Îți mulțumesc că ne-am întâlnit.

- Și eu!

- Cred că ești un prieten adevărat.

Am plecat. După un timp m-am întors să mai privesc o dată, dar Micul Prinț dispăruse. Într-adevăr, e un prieten adevărat.

Daria Ioana Ilisei, clasa a V-a B

Lumi halucinante

Ispitiți de existența - inexistența unor granițe între lumi, și atrași de prozele fantastice ale autorilor români și străini, câțiva elevi din clasele a VII-a și a VIII-a s-au încumetat să inventeze universuri halucinante. În creațiile lor se regăsesc locuri nefaste, dereglări ale timpului, apariții stranii, obiecte cu puteri, totul stând sub semnul confuziei și dând naștere la întrebări, adesea fără răspuns. Prin „joaca” lor cu lumea nevăzută, au reușit să iasă din tiparele unei compuneri școlarești, din platitudine, din ceea ce numim „loc comun” și să emoționeze cititorul de orice vârstă.

prof. Corina Ciobotă

Rareș Florea, clasa a VIII-a A

O noapte la castel

Furtuna se întetise și munții parcă nu se mai sfârșeau. Roțile mașinii derapau și farurile erau inutile. Văzduhul era atât de încărcat, încât câmpul meu vizual nu atingea doi metri. Fratele meu dormea lângă mine pe bancheta din spate, iar mama și tata căutau o soluție pentru a ne termina excursia teferi. În momentul în care totul părea fără speranță și tata se pregătea să oprească mașina pe marginea drumului, o clădire imensă se ivește dintre munții deși. O lumină slabă pâlpaia la intrare. Ne-am dat jos din mașină și am înaintat spre ușa masivă. Tata întinse mâna pentru a bate la ușă, dar nici nu o atinse bine și ușa se deschise cu un scârțâit grav.

Pășim înăuntru și din interiorul întunecat se ivește un bătrânel cocoșat și cu o voce răgușită discută ceva cu tata. Bătrânelul ne primește cu bucurie și ne conduce spre o cămăruță înghesuită, prea înghesuită pentru mărimea imensei clădiri, care se dovedește a fi bucătăria. Ne așezăm la masă și începem să punem întrebări despre locul în care ne aflăm. Numele lui este Gheorghe și el a luat în grijă castelul în care ne aflăm. Ne povestește câte ceva despre istoria castelului și eu aflu că prințul care deținea acum proprietatea era unul dintre cei mai râvnii tineri din regat. Era frumos, bogat și era un pasionat de cultură. Iubea muzica, iubea pictura, pe scurt iubea frumosul, dar, cu toate acestea, dusese o viață singuratică în această frumoasă clădire. După ce terminăm de mâncat, Gheorghe ne explică unde sunt camerele în care o să dormim. Camera fratelui și cea a părinților mei se aflau la parter, iar eu urma să dorm la ultimul etaj. Primesc un felinar și încep să urc scările întunecate. Trebuie să recunosc, nu sunt cea mai mare admiratoare a întunericului, iar faptul că în castel nu există lumină electrică nu ajută. Înaintez repezitor spre camera mea, când, dintr-odată, aud în spatele meu un scârțâit, iar părul mi se ridică pe șira spinării.

Mă întorc și în fața mea apare silueta ștearsă a unui tânăr. Șocată, respir adânc și o iau la fugă spre camera mea, fără să mă uit înapoi. Trântesc ușa și mă arunc sub plapumă.

Dimineața apare, iar aventura mea ia sfârșit. Oare tânărul.....?

A fost o experiență înfricoșătoare, dar de neuitat.

Beatrice Kadar, clasa a VIII-a B

Picătura inflamabilă

De obicei, pe strada unde locuiesc eu nu se întâmplă nimic ieșit din comun. Dar într-o zi mohorâtă de iarnă urma să se întâmple ceva special. La știri am văzut că prin oraș urma să treacă un convoi armat care transporta o substanță nucleară, ce urma să fie dusă la o bază militară.

O parte din circulația orașului a fost restricționată. Patrurile de militari au fost suplimentate și mai multe elicoptere survolau orașul. Convoiu trebuia să ajungă noaptea așa că strada trebuia să fie pustie. Într-adevăr, strada era aproape pustie, singurul om care mai umbla, eram eu. La ora acea târzie, eu mă întorceam de la o librărie de unde cumpărasem o carte. Pe la ora 22:00 mai multe elicoptere au început să survoleze zona. La ora 22:30, strada era plină de soldați înarmați. Iar la ora 23:00 apare convoiul. Eu mă ascundeam după un tomberon ca să nu mă vadă soldații.

Brusc, văd în jur de cincisprezece oameni care se furișau prin spatele unui bloc. Apoi, aud o explozie puternică. Zona în care era convoiul era mistuită de foc. Cei cincisprezece oameni deschid focul asupra soldaților pe care îi văd. Se aud gloanțe în toate părțile. Eu stăteam speriat cu capul la pământ. Dimineața, la ora 08:00 atacatorii au fost lichidați. Eu, atunci îmi revenisem din șoc. Mă gândeam să plec. După cinci metri străbătuți în fugă, se aud strigăte. Mă uit în jurul meu și văd două zeci de soldați și un elicopter deasupra mea. Instinctiv ridic mâinile în aer.

După ce sunt imobilizat, sunt arestat și interogat. Îmi este adus la cunoștință că acea substanță nucleară a fost furată de unul dintre teroriști care a scăpat. Primesc niște fotografii pentru a recunoaște infractorii. În acea noapte văzusem fața unuia dintre teroriști. Așa că am recunoscut fața unuia dintre posibiii atacatori. Acela era un singur agent FSB care avea antecedente în regiune.

Pentru că am ajutat la recuperarea acelei substanțe nucleare, am primit ordinul Mihai Viteazul pentru serviciile mele și am aflat că acea substanță trebuia transportată în Iran.

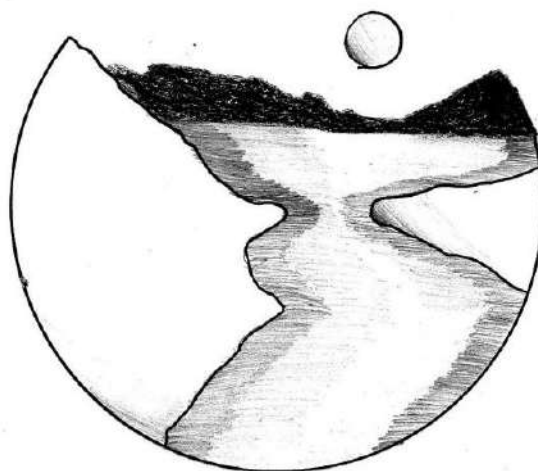
Tudor Sugeac, clasa a VIII-a A

O stradă către nicăieri.....

Era o zi obișnuită, iar eu mă întorceam de la școală. Afară era însorit și mult prea cald pentru luna octombrie, așa că nu mă grăbeam să ajung acasă. Intrasem pe strada mea și îmi pusesem căștile în urechi cu muzica la maximum. Pășeam agale spre destinația mea care se afla chiar pe un colț cu o stradă care nu ducea nicăieri. Mereu m-am întrebat de ce era strada aceea acolo, dar părea că nimeni nu are idee. Când am ajuns în dreptul ei, ceva straniu s-a petrecut. Muzica pe care o ascultam a început să se întrerupă. Mi-am verificat telefonul, dar problema nu era acolo. Neluând în seamă această întâmplare, am vrut să intru în curtea casei, când, dintr-odată, culoarea cerului s-a schimbat brusc într-un verde fosforescent. Speriată, m-am ascuns după stâlpul de iluminat și am așteptat să văd ce se întâmplă. De la capătul străzii, brusc, s-a format un portal albastru, iar prin el a ieșit o caleașcă cu patru cai roz. Eram șocată. Până să ajungă în dreptul meu, caleașca dispăruse. Mă uitam panicată în timp ce văzduhul își schimba culoarea înapoi, în albastru.

A fost cea mai ciudată experiență posibilă.

Beatrice Kadar, clasa a VIII-a B

Gabriel Prode, clasa a VIII-a B

Lacul cu mistere

Dacă ai forța necesară și determinare, poți ajunge, după un traseu de cinci-șase ore de mers pe jos și escaladarea a doi pereți muntoși, într-un mic colțișor de rai. Munții României sunt plini de astfel de locuri, dar acesta te va fermeca mai mult ca sigur. Momentul în care ajungi la destinație este unul magic. Intri, parcă, în transă, uiți de oboseală și de griji. Înaintezi ușor și poți observa un lac misterios ce ține loc de ascunzătoare pentru aurul naturii. Soarele îl atacă cu raze strălucitoare și acesta le respinge, împrăștiind nori lucitori. Privește atent și în depărtare vei observa ruinele unui castel din vremuri demult apuse. Singurul turn ce încă își duce bătălia cu nemilosul timp se aseamănă parcă cu un uriaș singuratic ce duce dorul poveștilor cu prinți și prințese ce s-au petrecut odată în acea pustietate. Totul în jur e liniștit, doar curajosul și înțeleptul vânt mai murmură din când în când, cântece nemaiauzite.

Dacă nu ești atent, te poți pierde cu totul în magia acestui loc. O să observi dintr-odată cum cerul își schimbă albastrul în diferite nuanțe de portocaliu și roz. Soarele începe să se retragă, iar tu te întrebi dacă cumva apusul de soare e doar răsăritul văzut de la spate. O să te simți mai pustiu ca niciodată când o să-l vezi plecând și nu o să-ți revii decât în momentul în care maiestruoasă, luna își va face apariția. Strălucirea palidă a stelelor le oferă spiritelor pădurii siguranța necesară pentru a se arăta lumii. Tu o să le auzi fremătând și o să le lași în voia lor. Totul este feeric, iat tu nu o să simți altceva decât sentimentul libertății depline.

Beatrice Kadar, clasa a VIII-a B

Paul Petcu, clasa a VIII-a A

Casa veche

Casa cea veche a străbunicilor mei m-a fascinat dintotdeauna. Aceasta era situată pe o stâncă, lângă mare. Străbunii mei muriseră de vreo zece ani, așa că acea casă era veche și neîntreținută.

Într-o zi, m-am dus acolo și am rămas peste noapte pentru că trebuia să ajung a doua zi la marginea orașului Caster. Casa era izolată și se afla la marginea satului Staumin. Veneam dinspre Adlington însă, drumul era lung, așa că, acesta era un bun popas. Am ajuns seara, pe un vânt teribil și o ploaie care m-a înmuiat până la oase. Era un uragan strașnic. Am încercat să adorm în acea noapte, dar nu am reușit. Pe la miezul nopții uraganul turba. Casa era șubredă și vântul putea să o ia. La un moment dat, casa a căzut odată cu mine de pe stâncă. Totuși s-a oprit din prăbușire, când a atins pajiștea de lângă plajă. Mi-am dat cu capul de dulap așa că eram rănit. Am plecat de la casa cea veche către Priestown, cel mai apropiat oraș cu un spital dotat.

După acea întâmplare, nu m-am mai întors în zonă și după ce am fost în Caster, m-am dus la Pendle să adun obștea și am cumpărat un cal din Priestown pentru a aduna mai repede obștea.

Tudor Sugeac, clasa a VIII-a A

O ultimă amintire de iubire

Ochii lui, două pietre de smarald care luceau în lumina ecranului de la cinematograful. Erau două smaralde protejate de niște cercuri întunecate. Uitându-mă la el, mă scufundam în privirea lui și mă distram. Conturul feței băiatului și bunătatea pe care i-o citeam pe chip erau bujori pe fața mea.

Am simțit o mână pe după umerii mei, urmată de câteva cuvinte: „Mi-a fost dor de tine.” Și, dintr-odată, m-am simțit ca acasă. Mâinile mi s-au împletit. Simțeam, până în vârful degetelor căldura sentimentelor noastre. Pe creștetul meu am simțit un sărut. Stomacul meu sălta în dansuri neobișnuite, iar inima mea îi era parteneră. Vedeam viața și viitorul în ochii lui. Sperața mea era în el.

Scufundată în privirea lui, am realizat că totul era posibil pentru mine și pentru el. „Noi” era cuvântul care ne definea. Pentru mine însemna conexiunea dintre două persoane îndrăgostite. Doar o privire mi-a trebuit ca să mă topesc în ochii lui. Ei erau precum un lac. Lacul viitorului nostru. Admirându-l, îi vedeam povestea în ochi. Un băiat frumos, misterios și șarmant. Părea că sunt totul pentru el. El era totul pentru mine. O privire și eram pierdută. Ne țineam de mână și deja simțeam cum mă are la degetul mic. Un sărut și eram dusă în lumea dragostei, pierdută sub vraja lui. Privirea acestui băiat mă făcea să mă simt specială, sigură pe mine și frumoasă. Simțeam că sunt unică pentru el.

Acum, ochii ce odată erau scăparea pentru mine spre altă lume, semnifică suferința pentru mine. Pietrele prețioase de smarald s-au spart în ochii mei. Fostul lac al viitorului nostru a secat, iar inima mea, vestita dansatoare, a fost cuprinsă de întunericul fostelor sentimente de iubire. Dar nu pot să-l uit. Nu am cum să uit privirea care făcea din mine o neună purtată de aerul iubirii. Naiva care își uita toate problemele când era cu el. Oarba care îl vedea ca fiind speranța, casa și salvarea ei.

Mulți afirmă faptul că „iubirea nu există de la vârste atât de fragede” sau că „nu știi ei ce e iubirea; nu își dau seama cu adevărat ce simt”. După mine „iubirea” nu este un sentiment care apare la o anumită vârstă. E o trăire care vine de la sine. Un sentiment pe care nu îl poți opri. Însă, au avut dreptate într-un singur mod. Nu poți valorifica iubirea cum o fac alții. Pentru unii este doar o distracție, iar pentru alții „iubirea” este cuvântul care îi definește.

Mara Cloțan, clasa a VII-a B

Vlad Țepeș

Mă aflam în excursie cu școala la ruinele unui castel. Presiunea atmosferică era de 760 mm Hg, temperatura la sol de 15 grade Celsius, iar cea resimțită de 17 grade Celsius. Îi spun colegului meu, Rareș, că mi se pare inutil să vizităm o ruină. Brusc, mă lovește ceva în cap...

Mă trezesc într-un pat uriaș, dar care părea destul de incomod. (Parcă nu se descoperise spuma). Mă uit mai bine ...și observ că, lângă mine, era o domnișoară foarte drăguță.

- Cum ai dormit, dragă? mă întrebă noua mea parteneră, de care eu nu știam nimic.

- Bine, baby, îi spun, încercând să păstrez aparențele.

- Eu nu sunt bebeluș! îmi răspunde nervoasă.

- Doamne! Zici că suntem în secolul al XV-lea.

- Păi nu sunt cincisprezece veacuri de la nașterea lui Hristos?

- Tu te-ai lovit la cap?

După care îmi amintesc că, de fapt, eu m-am lovit la cap.

- Nu m-a lovit nimeni în cap!

O întreb cât puteam de calm:

- Cine ești?

- Sunt Justina Szilágyi a lui Ladislaus Szilágyi...

După cinci minute în care mi-a spus tot arborele genealogic din paleolitic până în prezent (aparent Evul Mediu) îmi spune să ne grăbim că vine Vlad. Când o întreb care Vlad, îmi răspunde Vlad Țepeș, al lui Vlad Dracul 2... Eu mai auzisem de un samsar din Berceni care-și spunea Vlad Țepeș. Când o întreb ce treabă are Vlad cu noi, ea îmi răspunde că e bărbatul ei.

Am intrat în stare de șoc și m-am trezit în autocar. În ziua următoare l-am studiat pe Vlad Țepeș și pe nevasta lui, care aparent, îl înșela cu un clarvăzător, care pretindea că vine din viitor.

Andrei Dumitrescu, clasa a VIII-a A

Pagina lirică

Dorința vântului

E frig acum
și noapte-afară.
Răsare luna
pe bolta largă.
Nori se arată
ce vor s-o vadă,
privirile lor o-acoperă
cu repezeală.
Iar printre ei se vede
o fadă strălucire
ce se estompează
de-a lor
îndărătnicie.
Dar vine vântul aprig
și-i gonește.
Și, acum stă și el
Și-o privește.
„Frumoasă lună,”
el suspină,
ce-aș vrea și eu
să stau pe cer!”
Și vântul se înalță
s-o ajungă...
Începe- apoi să plângă
cu picurii de lână el.
Și dintr-odată
Se preface el
în nor pufos
ce se-nălța vânjos
și-n fața lunii
el s-a așezat
ca s-o privească
atât de-nduioșat.

Însă luna
nu-l băgă în seamă.
”E doar un nor”.
Mirat că
nu se poate,
a plutit tot mai departe
dar dorința
ardea în el
să fie-un astru
sus pe cer.
Și arzând tot mai intens
se prefăcu în glob imens.
Prea departe
de Pământ
o nouă stea a apărut.
Dar de-aici
se vede luna
ca un punct îndepărtat.
Cum să fie altfel Vântul
decât
foarte supărat?
Și lumina lui se stinge.
Vântu-ncepe iar
a plânge...
Vede luna apunând
și pe soare
surâzând.
El îi spune pe șoptite
că pe luna argintie
de frumoasă
nimeni nu o-ntrece
numai că...
e foarte rece.

Grafică:
Gabriela Sasu, clasa a VIII-a A

Fulgii de nea

Câte unul, apoi doi,
Cad plutind în dans vioi.
Mii de stele sidefate,
Balerine talentate.

Albe rochii se-nvârtesc
Și ritmat apoi pășesc
Cu pantofi, cu panglici multe,
Argintii și fluturânde.

Și pe ramuri ele-ntind
O dantelă de argint.
Și-n blănițele-ncurcate
Ele-așază nestemate.

În pădurea de cristal
Și-au format cămin regal
Reși, regine, prinți, prințese.
E o iarnă de poveste!

Text:
Ana Timofte, clasa a VII-a A

Amurg

Grațioasă printre stele
Ca-ntr-o pictură modernă,
Dansând amețitor cu ele
Se arată mândra Lună.

La capătul opus al lumii
Arzând ca o-nfocată floare
Cu petale mii și mii,
Stă nemuritorul Soare.

Veche e povestea lor,
De la întâiul răsărit,
C-un schimb al privirilor
Ei s-au și îndrăgostit.

Tot cerul le schița
Eclipse de amor.
Dar mai intens în ei creștea
Un aspru, veșnic dor.

În ciuda aprigii dorințe,
Iubirea lor nu poate fi
Căci dincolo de orice vise,
Când el apune, Ea va răsări.

Așteaptă astfel cu ardoare,
În ochi să poată-a se privi
Și doru-adânc ce mult îi doare
Măcar o clip-a-l potoli.

Pe cer iubirea să-și picteze
Admirați de nori stingheri
Culori de foc și gheață să danseze
Învăluind săruturi efemeri.

La fiecare despărțire,
Doi sclavi ai dragostei în pârg,
Tânjesc după o altă reverie,
Tânjesc după un nesfârșit amurg

Visare...

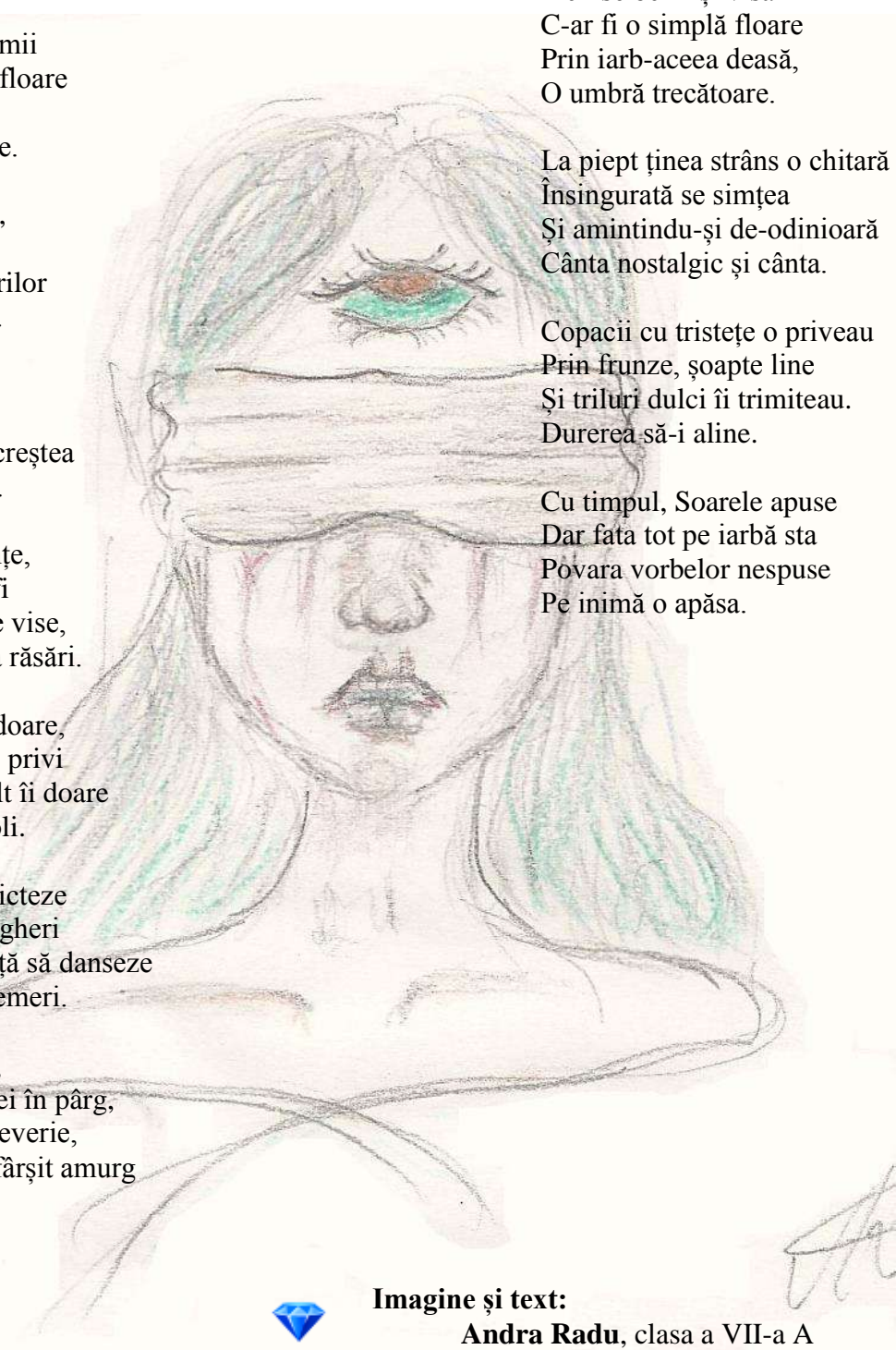
Un singur nor plutea pe cer
O umbră catifelată,
Mai jos, sub soarele stingher
Pe iarbă sta o fată.

Închise ochii și visă
C-ar fi o simplă floare
Prin iarb-aceea deasă,
O umbră trecătoare.

La piept ținea strâns o chitară
Însingurată se simțea
Și amintindu-și de-odinioară
Cânta nostalgic și cânta.

Copacii cu tristețe o priveau
Prin frunze, șoapte line
Și triluri dulci îi trimiteau.
Durerea să-i aline.

Cu timpul, Soarele apuse
Dar fata tot pe iarbă sta
Povara vorbelor nespuse
Pe inimă o apăsa.

Imagine și text:

Andra Radu, clasa a VII-a A

Pe când stau, privind golul...

Goliciunea, umplută oarecând,
Te gândești, te cuprinde fiorul
Dar eu în continuare stau visând.
Și-L văd pe El, spunându-mi „Pace”!

Dar neînțelegând cărarea,
Omul din mine tace
Continuându-și tulburarea.
Stai... o văd! O zăresc, tainic
Trec ușor pe lângă ea...

Pare-mi-se e doar visul,
Jucând feste – ca și ea.

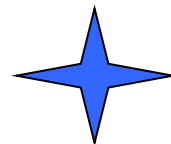
Necurat e gândul
Care dă târcoale,
Tiptil, tiptil, călcând pe gând,
Mă împotrivesc – dar, oare:
O va ține tot umblând?

Glasul ei răsună-ncet,
Din meleaguri vechi, străine,
„Dau” cu nepăsarea-n ea.
Ciudat! – și ea dă-n mine.

Uit-o! Las-o! Nu-și aminti
De cea care profită,
Gândul rău va amăgi
Pe cel ce-o face
Simțită...

Cerere

Legat sunt de-amintirile cu tine,
Tu, ființa creatoare,
Creați fiind, al tău sunt,
Minte și inimă, dar oare:
Când vii? Mă simt cărunț
De așteptare.

Glasul tău e vocația mea,
Mintea mea, limba mea natală,
Pentru tine m-am născut,
Dar mort sunt acum
Într-o închisoare spirituală
Fiind ținut.

O să vii tu la mine? Să te iert?!
Iertată ești, iertare-ți dau,
Că ai uitat de mine...
Sufletul, din nou să-ți iau
Greutate, din nou, a ține.

Simțul infinitului

Atașate-mi sunt momentele în care
Tu, cea iubită,
Privești în ochii mei
Și simt, o clipită:
Lumea a devenit mai mare.

Nu te mai văd, doar te simt
Plină de tristețe, supărare...
Hai! să-ți cânt un lînt
Și să schimbăm altă cărare.

Îmbrățișează-mă și simte,
Brațele sunt ale infinitului,
Și cu vrăjita minte,
Să dai sărutul...
Iubitului...

Cristian Vaida, clasa a VIII-a A

Obiecte cu valoare sentimentală

În fiecare casă există un obiect moștenit de la bunici sau de la străbunici și care are un loc tainic și o valoare aproape sacră. Cel mai adesea acesta are o poveste pe care moștenitorii o spun, înecați de emoție și ascunzându-și câte-o lacrimă fugară. În lipsa unei povești reale, copiii noștri au creat ei istoria obiectului, cel mai adesea neobișnuită. Au făcut-o și scriitori consacrați, cum ar fi Tracy Chevalier în romanul „Fata cu cerceș de perla”.

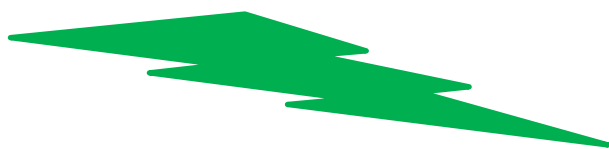
Alteori, un obiect aparent banal, deschide lumi, schimbă destine.

În creațiile copiilor, realul și ficționalul s-au întrepătruns, iar în lipsa elementului real declanșator, acesta a fost inventat cu talent și multă fantezie.

Miriam Pascu, clasa a VIII-a A

prof. Corina Ciobotă

Aurul negru

Era o zi ploioasă de primăvară. Ceva normal, deoarece locuiam aproape de mare. Totuși casa mea se afla într-o vale, departe de civilizație. Zona era foarte frumoasă, briza marină se simțea, iar ploile erau la ordinea zilei. Valea avea un peisaj minunat. Copacii înfloriți erau presărați peste tot, astfel încât casa era camuflată.

Cu toate acestea, ploaia transforma valea într-o mare de noroi. Cum nu aveam nimic de făcut, am luat o carte din bibliotecă și m-am dus în foișor să o citesc. Acea carte era biografia unui renumit om de afaceri în domeniul petrolier. El povestea cum a descoperit cele mai mari zăcăminte de petrol și cum le-a exploatat. Însă un alt fapt mi-a atras atenția. În lume mai era doar un singur zăcămintă ultragigantic, neatins de om. Acela se afla în regiunea unde era casa mea. Coordonatele geografice arătau că zona era formată de curând prin secarea unui râu mai mare, relativ aproape de marea unde se vărsa.

Dar, elementul distinctiv era acela că ploaia, când lovea solul, se făcea neagră precum petrolul. În acel moment am văzut că în fața foișorului erau bălți negre. Renumitul om de afaceri mai spunea că petrolul, în acea zonă, se afla la câțiva zeci de metri adâncime. Apoi am terminat de citit cartea și mi-am sunat părinții. Le-am spus să cumpere un aparat despre care scria în carte și să vină repede acasă. Până au sosit, eu făcusem deja procedurile pe care le găsisem în carte. Când am măsurat nivelul de petrol, cu acel aparat, am fost uimiți. Aparatul arăta nivelul maxim de petrol pe care îl putea arăta. Imediat am sunat la Ministerul Resurselor Naturale. Într-o oră a sosit o echipă care a făcut aceleași măsurători cu niște aparate performante. La o adâncime de 50 de metri se găseau miliarde de bari de petrol.

Pentru că terenul acela era al familiei mele, a fost desemnat unei companii pentru a exploata petrolul. Într-o lună, întreaga vale fusese împânzită cu sonde de petrol. Familia mea a primit 10 miliarde de dolari pentru întregul teren. Așa am devenit bogat, datorită unei cărți.

Tudor Sugeac, clasa a VIII-a A

Lanțul celor 3 lumi

Era cam plictisitor când mergeam la bunica; mereu stăteam cu orele și nu prea făceam nimic, un singur lucru îmi plăcea. Când intram pe ușă, o îmbrățișam și mergeam direct spre camera cu tablouri. Erau așa frumoase; în partea de sus erau unele dintre cele mai luminoase și perfecte, cele din mijloc erau, cu cele mai aprinse și jucăușe culori, pline de viață și natură, însă cele de jos nu-mi plăceau. Aveau culori închise, roșu-vișiniu și negru, și adesea un chip negru de care adeseori mă temeam. Bunica le-a pictat. Am întrebat-o de ce, dar nu mi-a răspuns decât „călătorii mai vechi”.

Dintre toate bijuteriile purta doar un lăntișor subțire cu trei fețe, la fel ca tablourile. Era foarte frumos. Am întrebat-o dacă mi-l putea împrumuta puțin; rareori mă refuza, însă de data aceasta a făcut-o, spunând că este un lăntișor primit de la bunicul, încă din tinerețe. Ținea foarte mult la bunicul însă el ne-a părăsit cu mult timp în urmă. Acum este sus cu tata. Și el i-a dăruit mamei un lăntișor, însă acesta avea doar o imagine, o mică grădină, una dintre cele mai frumoase. Acum ei sunt sus, iar mama mereu îmi spune să fiu cuminte ca să nu îi supăr. Într-o zi mă plimbam cu bunica prin grădina din spate. Dintr-odată s-a oprit brusc, m-a luat de mână și ne-am ascuns într-un tufiș. A fost prima dată când și-a dat jos lanțul. Mi-a spus, printre lacrimi amare:

- Vă voi părăsi în puțin timp, zâmbind larg, bătăindu-se și punându-mi lăntișorul la gât. Vezi, draga mea, acesta nu este doar un lăntișor; e și o cheie, o cheie foarte specială care te va ajuta să îți revezi tatăl și chiar și bunicul. Există doar două bijuterii ca acesta, al mamei tale și al meu, care acum îți aparține ție.

L-am luat în palme și am început să mă uit mai atent.

- Trebuie să ne antrenăm, să înveți cum să îl folosești! Repeta în zadar, deoarece eu am rămas blocată, întorcând și răsucind micul cadou. Încă ceva. Mama ta nu are voie să știe, ea nefiind de acord cu călătoriile între lumi. Așa că am promis.

În următoarele cinci zile au urmat antrenamentele; bunica era un instructor aspru, mereu certându-mă, dar rezultatele erau promițătoare. Doar din a treia zi au început călătoriile adevărate. Era dificil, obositor și destul de primejdios, însă obiectivul meu era clar. În a cincea zi după terminarea antrenamentelor, bunica m-a strâns în brațe, a chemat-o pe mama, apoi a plecat pe veci. Timp de două zile am rămas izolată în cameră. Mă uitam la lăntișor. Deja îl controlam perfect, primele două lumi cel puțin, cea de a treia fiind prea întunecată pentru mine. Bunica mi-a spus să nu merg niciodată acolo.

A treia zi după plecarea bunicii am reluat antrenamentele. Urma ca în ziua următoare să pornesc la drum, să-mi ating scopul. M-am trezit de dimineață, fără măcar a scoate un sunet, plecând spre grădină. Călătoria nu dura mult. Nu puteam să stau mai mult de două minute, iar dacă o făceam, magia bijuteriei era pierdută. Aveam doar trei încercări. Eram pregătită. „Uite-l! Nu cred! Ba da!”. Am alergat ca niciodată, tata m-a luat în brațe, m-a strâns tare, acolo erau și bunica cu bunicul. Am stat toți patru într-o grădină superbă, florile erau de aur, se auzeau sunete de vrăbiuțe, era minunat. Însă, nu am stat mult.

În următoarea zi am făcut la fel, totul era superb, însă am stat cu câteva secunde mai mult. Era să rămân blocată acolo, dar am reușit să revin la timp.

Ultima zi, ultima încercare. Totul mergea așa de bine până când cineva a început să mă tragă de la spate. Erau niște mâini negre, mai negre decât cărbunele, dar și poroase. Bunica a început să țipe. A rupt lanțul. Am aruncat o ultimă privire asupra lor apoi... Mama era deja în cameră. M-a îmbrățișat, cumva știind totul. Lăntișorul își pierduse puterea, la fel și al mamei.

N-am să uit niciodată binele făcut și tot ce am văzut în cealaltă lume. Doar mâinile negre mă mai bântuie în coșmaruri, până când voi reuși să le uit.

Alexandra Bîja, clasa a VII-a B

Pata de cerneală

Totul a început săptămâna tecută, după parastasul străbunicii mele.

Eram destul de zbuciumată, deși trecuseră deja șase săptămâni de la moartea acesteia.

Am ajuns acasă singură, deoarece părinții mei mai aveau de lucru în cimitir.

M-am așezat în scaunul de la birou, oftând, gândindu-mă la câte teme aveam de făcut și am decis să le încep imediat. Mi-am scos din sertar penarul și caietele. Prima dată, am de gând să scriu compunerea pentru română, deoarece este cea mai lungă temă pe care o am.

Când am deschis penarul, în el se afla o foaie și un stilou care nu îmi aparțineau.

„Dragă Anca, m-am gândit la tine și acest stilou îți aparține acum, stiloul meu din tinerețe. Fie ca acesta să te poarte în lumi pe care doar tu ești capabilă să le accesezi!” Semnat „Un binevoitor”.

Nu aveam de gând să investighez apariția stiloului, deși aveam în cap câteva scenarii despre cum un hoț ar fi furat stiloul de la un magazin de antichități și cum poliția mă va găsi pe mine responsabilă de furt, dar am lăsat gândurile deoparte.

Am luat stiloul în mână și am decis că o să scriu despre o țară fantastică, dar inexistentă, iar în clipa în care penița a atins foaia, am simțit un gol în stomac și am strănutat. Când am deschis ochii, nu mai eram la birou sau la mine în cameră. Eram altundeva, dar unde, habar nu aveam. Iarba era de un roz pal și avea textura vatei de zahăr. Lângă mine se afla un iaz plin de nuferi în culori care nici nu știam că există, iar apa iazului era prea limpede pentru a fi într-un loc de pe Pământ.

Din copaci ieșea o ceață densă, puțin cam înfricoșătoare, așa că am decis să plec de lângă ei.

Am urmat o potecă îngustă prin pădurice, dar aceasta nu dădea nici un semn să se termine.

- Este cineva aici?

Niște clipe de o liniște înfricoșătoare m-au trezit brusc din vis.

Un cerb mare cu picioare subțiri, dar puternice, stătea acum în fața mea. Coarnele își schimbau mărimea, forma și culoarea și pulsau slab.

Cerbul a întors brusc capul, iar ceața se afla lângă noi. Am vrut să fug, dar cerbul nu părea îngrijorat. Se uita la mine cu o privire calmă. Ochii au început să-i strălucească și apoi am strănutat.

Eram din nou în camera mea, iar două lucruri erau sigure: unu – tema mea la română era gata și doi – nu aveam de gând să înapoiez stiloul magazinului de antichități sau proprietarului.

Anca Ighiștorfean, clasa a VII-a A

Drumul Spre necunoscut

Podeaua scârțâia ușor. Ușa părea aproape imposibil de deschis. Balamalele ruginite opuneau rezistență. Cu greu, am intrat. Casa străbunicilor mei era neatinsă de zeci de ani, dar am reușit să intru. Pânzele de păianjen decorau pereții decojiți. Într-un colț, o măsuță ținea o carte groasă și o lumânare topită. Mă apropii de carte și șterg cu mâna praful de pe copertă. Citesc cu atenție prima pagină și realizez că o găsisem: cartea cu hărți a străbunicii mele. Mama spunea că era demult pierdută. Străbunica mea fusese una dintre cele mai mari exploratoare, iar străbunicul era vânător de comori. Împreună au creat această carte cu hărți către comori ascunse, civilizații pierdute, misterioase. Acum, că o găsisem, trebuia să o apăr cu orice preț.

Aud un zgomot și mă uit spre fereastră. Doi bărbați se holbau la mine cu rânjete sinistre pe față. Îmi pun cartea în rucsac și o iau la fugă cu cei doi pe urmele mele. După o urmărire îndelungată, reușesc să scap.

Ajunsă acasă, pun cartea pe masă și mă uit la ea cu un zâmbet satisfăcut. Sosise rândul meu să plec în aventuri și trebuia să am grijă; cei doi bărbați nu erau singurii care doreau să mă oprească.

Beatrice Kadar, clasa a VIII-a B

Colierul

Acum șaptezeci de ani, pe când mergeam la sala de box din parcul Sub Arini, bunicul meu era antrenorul meu. Mă învăța tehnici de atac, blocare, pentru fiecare luptă pe care o aveam duminică.

Din toate timpurile petrecute acolo, la început mi-a fost cel mai greu. Aveam douăzeci de ani și eram tare sărac. Luptam duminică în cluburi și nu câștigam mai mult de 200 lei pe săptămână.

Într-o zi, bunicul meu mi-a spus că am primit o invitație de la campionul mondial de box, Muhammad Ali, care spunea că m-a ales pe mine să lupt cu el. La început am refuzat, deoarece era clar că nu aveam nicio șansă să câștig contra lui, dar bunicul meu m-a încurajat și m-a susținut. Mi-a promis că o să facă din mine cel mai bun luptător de box din toate timpurile și m-a implorat să accept lupta. Într-adevăr, premiul era destul de mare, 1500000 lei care sigur m-ar fi scos din sărăcie. Dar nu pentru asta voiam să lupt, nu pentru bani sau faimă, doar pentru bunicul meu care avea șaptezeci de ani și de la douăzeci de ani, de când a înființat sala de box, nu a avut ocazia să antreneze pe cineva pentru o adevărată luptă. Așa că am acceptat.

În acele două luni m-am antrenat din răspuțeri: zece ore pe zi, făceam și cinci ture de parc zilnic.

Cu o săptămână înainte de luptă, bunicul meu căzu la pământ. Se îmbolnăvi foarte tare și nu se putea ridica din patul de spital. Era pe moarte. Doctorul a spus că nu va mai rezista mult timp și că nimic nu l-ar putea salva.

În dimineața zilei în care a murit, m-a chemat la el în salon și mi-a spus cu multă blândețe și calm, de parcă nici nu simțea durerea:

- Dragul meu nepot, observi și tu că nu sunt în pielea mea și că timpul meu a cam expirat. Da, cu părere de rău îți spun că nu voi putea fi alături de tine, mâine la lupta cea mare. Azi mă duc.

- Te rog bunicule, fii cu mine măcar la luptă. Știi că nu voi fi nimic fără tine. Bunicul mă plesni.

- Cum să spui așa ceva, n-ai pic de încredere? Vei câștiga, ești cel mai bun și te-am pregătit la maxim pentru asta. Vreau să-ți ofer ceva. L-am primit de la tatăl meu când s-a dus și el.

Bunicul îmi dădu un colier și spuse:

- Acest colier îți va aminti mereu de mine, indiferent cât de greu îți va fi, indiferent prin ce vei trece, și când îl vei vedea, îți vei aduce aminte cuvintele mele: „Ridică-te, nenorocitul, n-am auzit niciun clopoțel, nu te lăsa acum, luptă-ți adversarul cu putere. Ridică-te, nemernicule, pentru că bunicul tău te iubește!”. Mi-a urat succes și într-un final s-a dus.

Ziua cea mare a sosit, eram trist, dar eram și 100% motivat să câștig lupta. Runda 1, Runda 2, Runda 3, ...Runda 13!

„Și Băcilă acum cu un croșeu drept în nasul lui Ali, Ali revine acum cu scurte în nutra lui Marco, oo... dar Băcilă ripostează și duble, duble... Ali direct în coastele lui Băcilă. Ooo... dar Marco lovește cu putere în fața arabului și ooo ambii luptători sunt K.O. Cine se va ridica primul? Dacă nimeni nu se ridică, Muhammad va câștiga.”

În acel moment am văzut colierul bunicului și mi-am amintit: „RIDICĂ-TE NENOROCITULE pentru că bunicul tău te iubește!” și m-am ridicat.

De atunci, toată viața mea a fost un succes și chiar acum, la nouăzeci de ani, lupt mereu cu viața mea, gândindu-mă cu bucurie la bunicul meu drag.

Marcel Băcilă, clasa a VII-a B

Grafică: Carina Fleacă

Sub plapuma de praf

La patru ani după moartea bunicii sale, Teo, alături de mama sa, s-a urcat în pod pentru a vedea ce lucruri mai sunt bune de păstrat și ce nu.

Razele soarelui se strecurau sfioase prin ferestruica veche, înaintând grațioase și străpungând fără milă petele întunecate din încăpere. Sub plapuma de praf se ascundeau zeci de cutii cu felurite obiecte vechi, uitate de lume. S-au apucat cei doi de treabă, luând fiecare cutie la mână, retrăind vechi amintiri purtate de fiecare obiect în parte. Cât sortau, Teo a zărit o cutie în cel mai întunecat colț al camerei. Pe capac scria „bunica”. O durere bruscă i-a înjunghiat pieptul, dar a deschis-o rapid pentru a-și evita propriile gânduri. Erau obiecte de tot felul: două rochii pe care ea le purta mai mereu și din care încă se putea simți parfumul dulceag de flori, ochelarii ei cu ramă aurită, scrisori vechi, foi îngălbenite, cercei, poze, iar sub toate acestea, o ramă. Ceva însă la respectiva ramă i-a atras atenția băiatului, poate din cauza migalei cu care fusese făcută, plină de flori micuțe albe, delicate și frumoase, ori poate poza înrămată. Era bunica lui, exact așa cum și-o amintea, zâmbind blând spre el ca de fiecare dată când vorbeau. Teo înșfăcă rapid poza și și-o ascunse sub tricou.

Ceea ce era să descopere mai târziu suna imposibil.

Într-o noapte, înainte să se culce, analiză mai cu seamă fotografia, și fu speriat când bătrânica prinse viață. Îl privea zâmbind din spatele sticlei. Teo și-a dat seama că bunica lui trăiește într-o poză, rămânând veșnic tânără. În fiecare zi vorbeau, râdeau, plângeau, era mai bună decât un psiholog, însă nimeni nu l-ar fi crezut și, în plus, și-ar fi pierdut farmecul.

Bunica l-a ajutat mult pe Teo, așa cum orice bunică face cu nepoții ei, chiar și după ce aceasta murise, deoarece o simplă poză i-a păstrat vie amintirea și personalitatea colorată.

Miruna Dospinescu, clasa a VII-a A

O fotografie

Se făcuse ora șase și noi încă ne uitam la pozele de când eram mic.

- Uite ce drăguț erai aici! spune mama.

- Ai vrea să te întorci în timp? o întreb eu, în glumă.

- Da...

Brusc mă trezesc... în camera mea... Aveam senzația că sunt mult mai mic. - În sfârșit te-ai trezit! îmi spune mama, care avea părul blond.

- Te-ai vopsit? o întreb.

- Nu, ți se pare. (Mă așteptam să spună „În sfârșit a observat cineva”)

- Hai că trebuie să plecăm!

- Unde? o întreb.

- În Bulgaria, la mare, ai uitat?

O întreb unde îmi este buletinul și îmi spune să nu mă mai prostesc, că doar n-am 14 ani. Mi se părea că am mai trăit ziua aceasta, la șase ani. Mă uit în oglindă și arăt exact ca la 6 ani.

Când am ajuns la hotel era deja seară. Acolo era o scenă și am plecat să petrec. Deja știam ce se întâmplă. Mama mă căuta peste tot și, după vreo două ore, apar și eu. Mă ceartă și îmi spune să nu mai fac că mă mănâncă cu fulgi cu tot. Dar nu mă interesa. Am continuat să petrec exact ca la 6 ani.

Am păstrat scenariul astfel, încât să retrăiesc amintirea. Când m-am trezit, am venit cu argumente că acum e mai bine, deoarece sunt mai cuminte.

Andrei Dumitrescu, clasa a VIII-a A

„Arta cibernetică...

A fost odată punct și l-au numit pixel”

Încă din cele mai vechi timpuri, arta a fost în continuă dezvoltare. Ea există încă din Epoca Preistorică și a început cu sculptarea în piatră, urmată apoi de Antichitate, când a avut loc evoluția sculpturii și a ceramicii grecești. În Evul Mediu a apărut stilul romanic și gotic ajungându-se mai târziu la o perioadă în care arta s-a reinventat prin apariția erotismului, umanismului și mitologiei, perioadă pe care noi o cunoaștem cu numele de Renaștere Italiană. În continuare, în avatarul modernității ies în evidență curente și „episoade” artistice cum ar fi Romantismul și Realismul. Pentru sfârșit avem pictura abstractă apărută în secolul XX în timpul Revoluției.

În prezent, majoritatea artiștilor contemporani își realizează lucrările sub formă digitală cu ajutorul unor aplicații. Una dintre aplicațiile populare pentru telefon este Adobe Illustrator Draw pentru începători. Cu această aplicație se pot realiza obiecte grafice, animații, conținut web, obiecte 3D etc. O aplicație pentru avansați ar fi Sketchbook-draw and paint. Ambele aplicații sunt gratuite și se pot instala de pe Google Play. În afară de aplicațiile pe care le poți instala pe diferite dispozitive, există și tableta grafică cu creion grafic.

Andreea Zafiu și Izabela Lungu, clasa a VII-a A

Arta în lumea digitală

Coordonator: prof. Raluca Filip

Am început să folosesc tableta grafică pentru a realiza desene în vara anului 2019. Inspirația și apoi pasiunea pentru această activitate au venit după vizionarea câtorva videoclipuri ale unui băiat pe nume Nicu Mihai.

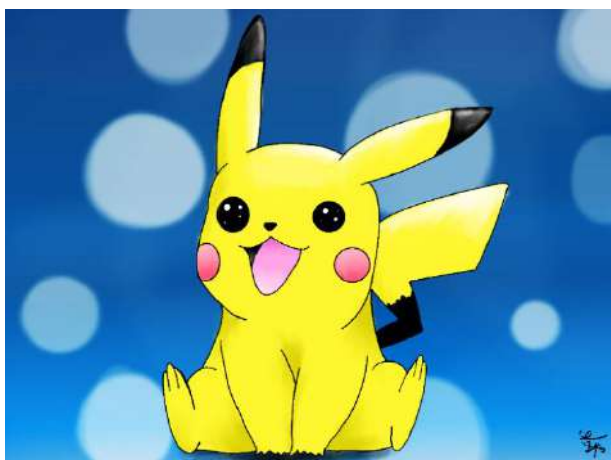
Am continuat să îl urmăresc online și am învățat lucruri esențiale despre desenul grafic. Acum desenez pe o tabletă grafică, Wacom Intuos S în Krita, un program gratuit de desen.

În prezent, nu am rezultate spectaculoase sau perfecte, dar am evoluat și încerc, în continuare, să îmi dezvolt aceste abilități.

Text și imagine:

Gabriel Prode, clasa a VIII-a B

Pentru mai multe informații accesați:

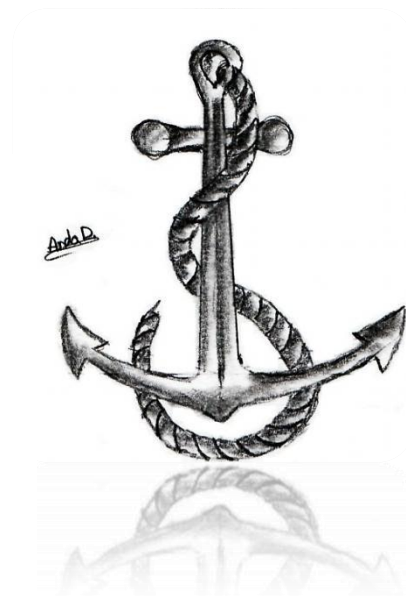
<https://www.google.com/search?q=arta+digitala+de+sene+animate>

Creații plastice

Gabriela Sasu, clasa a VIII-a A

Anda Denisov, clasa a VII-a A

Apolzan Teodora, clasa a VIII-a A

Gabriela Sasu, clasa a VIII-a A

Ana Timofte, clasa a VII-a A

Anda Denisov, clasa a VII-a A

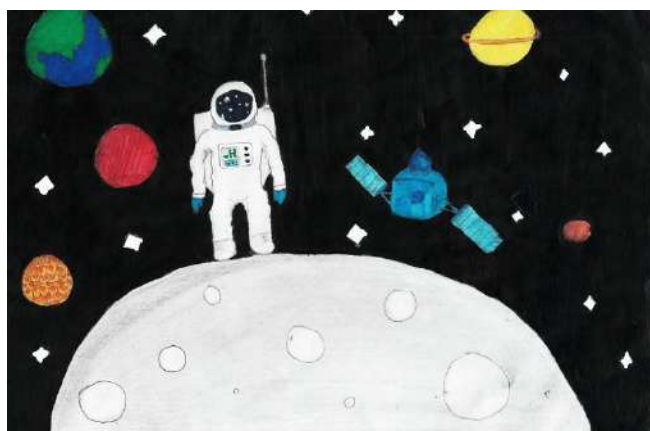
Cătălina Hălmăciu, clasa a V-a A

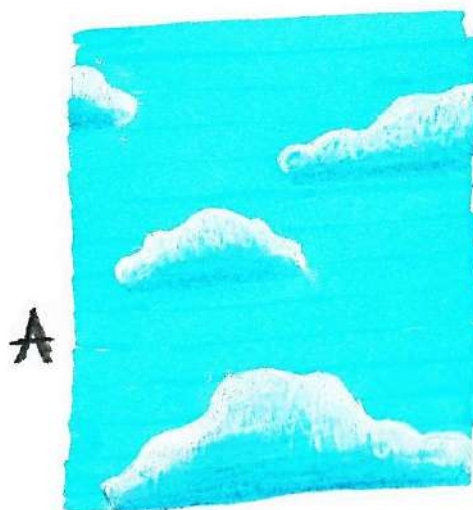
Adina Săvoiu, clasa a VI-a B

Ana Timofte, clasa a VII-a A

Medeea Stan, clasa a VI-a B

Anda Denisov, clasa a VII-a A

Andra Dachin, clasa a VII-a A

Anda Denisov, clasa a VII-a A

Alexandra Tatu, clasa a VII-a A

Anisia Oncioiu, clasa a V-a A

Anda Denisov, clasa a VII-a A

Daria Marinescu, clasa a V-a A

Proiect Erasmus+ „MUSEUMHOLICS”

Coordonator: prof. Daniela Bunea

Acest proiect este unul ambițios, dovedindu-ne tuturor celor implicați direct - elevi, cadre didactice, părinți - faptul că educația muzeală poate într-adevăr deschide muzeul către elevi, ajutându-i să cucerească lumi valorice noi. Toate muzeele vizitate și activitățile organizate, această educație realizată în perimetrul muzeal deci, îi ajută pe tineri să dezvolte sentimente pozitive despre obiecte și lumea înconjurătoare. Muzeele sunt un loc de cunoaștere și de exersare a unor competențe, dar și de descoperire a eu-lui - prin punerea în valoare a unor dispoziții sau interese individuale pe care școala nu le vizează.

Educația în și prin muzee poate completa cu succes cunoștințele obținute la școală și poate conduce la dezvoltarea unor abilități dintre cele mai diverse, de la cele artistice (pictură, modelarea lutului etc.) la cele mentale (capacitate de sinteză, de analiză, cunoașterea și înțelegerea unor teorii și tematici științifice etc.).

Pornind de la aceste idei, parteneri din 5 țări europene – Italia, Lituania, Turcia, Spania, Polonia și România – au decis să solicite fonduri europene pentru realizarea pe parcursul anilor școlari 2018-2019 și 2019-2020 a unui proiect educațional Erasmus+ despre învățarea în muzee, pe care le-au primit în toamna anului 2018. Așa s-a născut proiectul Museumholics.

Vizita de proiect din Purullena, Spania, din martie 2020, va fi urmată de cea din Battipaglia, Italia, în mai 2020. Între timp, poate cea mai interesantă parte online a proiectului, pe lângă proiectul eTwinning cu același nume, a fost vizita virtuală la Muzeul de Istorie Naturală din Londra, Marea Britanie. Ea a avut loc în mai multe sesiuni, în decursul lunilor decembrie 2019 și ianuarie 2020, fiecare elev alegându-și momentul cel mai potrivit pentru o astfel de experiență, căci virtutea virtualului constă în aceea că muzeul poate veni înspre noi, nefiind nevoie de o deplasare fizică, putând realiza vizite virtuale la orice oră și de oriunde am fi.

Proiectul „MUSEUMHOLICS”
în școala poloneză

Elevii clasei a VII-a A au participat și ei la acest periplu, iar parte din gândurile și emoțiile lor au fost așternute pe hârtie:

„Impresia mea despre muzeul virtual pe care l-am vizitat este că prezentarea a fost captivantă, iar partea audio a fost bine realizată. Faptele prezentate mi-au părut a fi fascinante. Mi-a plăcut și că am putut auzi pronunția originală în engleză, deși unele cuvinte nu le-am înțeles din cauza accentului.”
Anda Denisov

„Consider că experiența virtuală este una impresionantă deoarece am putut vizualiza și auzi lucruri fenomenale despre un muzeu de științe naturale. [...] Putem învăța foarte multe lucruri în plus față de cele pe care le studiem la școală.”
Răzvan Cotoară

„Proiectul Erasmus+ Museumholics m-a lăsat cu o cultură mai bogată, prieteni din alte țări și multe amintiri de neuitat alături de prietene bune și de doamne profesoare minunate.

La început nu știam la ce să ne așteptăm, întrucât singurul mod de a comunica cu ceilalți era limba engleză, pe care nu toți o stăpânim, dar pe parcurs ne-am făcut mulți prieteni. Cu unii dintre copii încă ținem legătura. De asemenea, și locurile ni se păreau atât de diferite de ale noastre la început, însă ne-am obișnuit repede și am ajuns să ne simțim chiar confortabil, mai ales datorită faptului că arhitectura și gastronomia ne aminteau de casă.

Am vizitat o mulțime de locuri fascinante, cum ar fi Oceanograful, portul și capitala Villnius, și am participat la multe activități interesante. Am aflat lucruri noi atât despre istoria, cultura și sistemul de învățământ al Lituaniei, cât și despre alte țări participante în proiect și chiar despre noi înșine.

Nu voi uita niciodată vizitele la diferitele muzee, briza mării, serile prelungite de distracție în care încercam să îi învățăm pe colegii italieni limba română și dansam pe melodiile ce ni le-au arătat colegile din Spania, Turcia și Polonia, sau lacrimile vărsate la despărțire.

Le suntem recunoscătoare doamnelor profesoare care au făcut posibilă această experiență unică!”
Andra Radu

P
R
O
I
E
C
T

E
R
A
S
M
U
S
+

M
U
S
E
U
M
H
O
L
I
C
S

„Mi-a plăcut foarte mult modul de prezentare: cel virtual.”

David Budrala

Proiectul nostru Erasmus+ își va dovedi și pe mai departe utilitatea și relevanța căci cu siguranță în școala noastră vom continua să îmbinăm vizitele la muzee, asistența pedagogică pentru vizitatorii-elevi și strategii de învățare cum ar fi observarea, pregătirea vizitelor și valorificarea ulterioară a experiențelor.

prof. Daniela Bunea

Fabula este un text narativ literar prin intermediul căruia autorii creează o lume fantastică în care păsări și animale domestice sau sălbatice primesc trăsături umane (greierul este leneș, furnica este harnică). Caracterul personajelor și întâmplările prin care trec acestea reflectă într-un mod amuzant lumea oamenilor. Prin intermediul fabulelor sunt criticate defectele omenești și sunt transmise învățături (valori morale).

Lev Tolstoi

Este un renumit scriitor rus care a trăit între anii 1828-1910. A fost un fiu de nobili ruși. Și-a petrecut copilăria la Iasnaia Poliana (în limba rusă - poiană luminoasă), într-o casă frumoasă, construită în secolul al XVII-lea, pe un domeniu aflat în apropierea orașului Moscova. A fost ofițer în armata rusă și a luat parte la luptele din perioada respectivă (Războiul din Crimeea). A scris romane, nuvele și povestiri cunoscute în toată lumea - „Război și pace” sau „Anna Karenina”, dar și basme, fabule și povești pentru copii - „Buratino”, „Cheița de aur”, „Furnica și porumbița”. Timp de 60 de ani, Tolstoi a ilustrat în operele sale viața oamenilor: iobagi, nobili, burghezi sau oameni ai bisericii.

Tolstoi a iubit mult copiii oamenilor simpli și a dorit să schimbe în bine viața acestora. S-a implicat în educarea copiilor de iobagi, a înființat o școală pentru aceștia, la Iasnaia Poliana, și a înființat o revistă cu caracter pedagogic la care colaborau învățătorii școlilor din zonă. A lucrat direct cu copiii iobagilor, pe care îi considera „înzestrați cu aptitudini și talente deosebite”.

A scris cărți cu ajutorul cărora copiii au învățat să citească. Primele cărți de basme și povești: Abecedarul și Cărți rusești pentru citit - au apărut în anii 1874-1875.

¹Esop

² **Mikhail Romadin** este un pictor și ilustrator de cărți de origine rusă, care a trăit între anii 1940 – 2012.

Ce știm despre fabulă?

Gabriela Șpan, clasa a VI-a B

A învățat limba greacă pentru a putea citi fabulele lui **Esop**¹, apoi a scris, la rândul lui, fabule scurte și simple inspirate din literatura antică, din poveștile populare rusești, din proverbe, zicători și legende. Din această cauză, printre personajele principale din aceste fabule putem găsi oameni și animale, dar și zei și animale mitologice. În cărțile apărute după anul 1950, fabulele sunt însoțite de imagini sugestive și frumoase realizate de pictorul **Mikhail Romadin**.²

Rescrie povestea

Furnica și porumbița

O furnică foarte însetată intră într-o apă mare ca să-și astâmpere setea, dar fiind luată de curentii de apă, o pornește la vale, fiind foarte aproape de a se îneca.

O porumbiță, văzând-o că se zbate, aruncă lângă ea o ramură, de care furnica se agăță și ieși la mal. Porumbița o scăpase. De atunci, furnica și porumbița se întovărășiră amândouă.

Nu după multă vreme, se întâmplă că un păsărar întinse pe jos niște laturi, risipind pe deasupra lor mei, ca să o amăgească pe porumbiță și să o prindă. Dar furnica, înțelegând intenția păsărarului, merse direct la el și îl mușcă de picior așa de tare că, de usturime, acesta sări în sus țipând. Porumbița s-a speriat și, fugind, scăpă de primejdie.

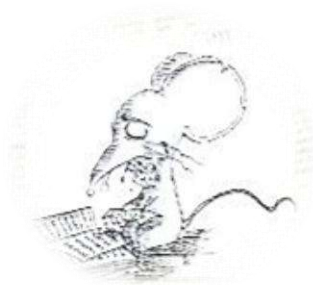
Grigore Alexandrescu

Grigore Alexandrescu a trăit în secolul al XIX-lea (1814?-1885). S-a născut la Târgoviște, dar în timpul epidemiei de ciumă din 1827 rămâne orfan și se mută la București. Este îngrijit de un unchi, apoi de scriitorul Ion Heliade Rădulescu. Este perioada în care scriitorul începe să publice primele sale poezii. A tradus din operele unor autori francezi (Byron și Lamartine), a scris proză, poezii cu tematică fantastică „*Umbra lui Mircea la Cozia*”, satire și fabule. Cele mai frumoase fabule scrise de Grigore Alexandrescu: „*Boul și vițelul*”, „*Lupul moralist*”, „*Șoarecele și pisica*”, „*Ursul și vulpea*” etc. sunt sursa de inspirație pentru cântece și cărți audio pentru copii.

În anul 1840, este ofițer în miliția națională și este arestat pentru trei luni din cauza scrierilor sale satirice. După eliberare, ocupă funcții administrative și este redactor la ziarul „Poporul suveran”, în care publică articole care susțin ideile Revoluției de la 1848. După unirea Moldovei cu Țara Românească (Alexandru Ioan Cuza, 1859), Grigore Alexandrescu ocupă funcții importante în guvern, dar se îmbolnăvește și este nevoit să renunțe la viața publică.

Text: Gabriela Șpan, clasa a VI-a B

Grafică: Alexia Ciobănuț, clasa a V-a A

Rescrie povestea

Șoarecele și pisica

Era odată un șoarece de neam pe nume Raton. El mânca liniștit parmezan când îl văzu pe chir Pisicovici. Săracul șoricel fugi repede ca să nu îl prindă, dar motanul cu ochii în pământ i-a spus că nu ea să îl mănânce. I-a explicat cum vrea să devină un motan bun. Oricum nu mănâncă șoareci deoarece vrea să devină călugăr. Șoarecele, împrietenindu-se cu el, s-a dus să îl prezinte familiei sale. De atunci chir Pisicovici face parte din tribul șoarecilor.

Într-o călduroasă zi de primăvară toți șoricicii s-au strâns acasă la domnul Maior, șeful tribului, pentru a sărbători ziua lui de naștere. Bineînțeles că l-au invitat și pe chir Pisicovici, având mare încredere că nu-i va mânca. După câteva ore bune de dansat, toți șoricicii erau oboșiți și fără putere. În jur era o atmosferă plăcută, dar apariția unui motan înfometat le-a stricat buna dispoziție. Toți au început să fugă, dar unii fugeau mai încet din cauza oboselii. Chir Pisicovici i-a protejat pe bieții șoricicii și l-a gonit pe înfiorătorul motan.

De atunci chir Pisicovici a fost un mare erou al tribului șoarecilor și toți își aduceau aminte cu plăcere de ziua în care motanul i-a salvat!

Surse de informare (selecție):

1. Alexandrescu Grigore – *Satire și fabule*, București: Editura Corint, 2016
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Lev_Tolstoi
3. https://en.wikipedia.org/wiki/Mikhail_Romadin

Cititorii recomandă

Gellu Naum

Cartea cu Apolodor

Prima carte cu Apolodor

Apolodor este un pinguin tenor la ciroul din Târgul Moșilor din București. Cântă cu plăcere la spectacole și are mai mulți prieteni: cămila – Suzi, maestrul dirijor – Domilasolfa și pisoiiul Tiț. Dar, într-o zi i se face dor de frații săi din Labrador și este foarte trist.

Prietenii lui încearcă să-l înveselească, dar nu reușesc. Văzându-i tristețea, maestrul Domilasolfa îl lasă să plece.

Așa începe lunga călătorie, plină de peripeții a lui Apolodor. Pornește spre Polul Nord cu un avion, un bimotor. Dându-se în spectacol pe o aripă, cade și aterizează pe țarm apoi pleacă mai departe îndreptându-se de data aceasta spre sud. Trece printr-o pădure tropicală unde întâlnește o maimuță, traversează Oceanul Pacific și ajunge pe țărmul Californiei. În Statele Unite trăiește tot felul de aventuri la ferma „Turul-Vioi”, face cunoștință cu negrul Jim și cu negrul Jack. Își continuă călătoria ajungând în Uruguay, la Capul Horn și, în final, în Labrador.

Își revede neamurile, își cunoaște frații, părinții și bunicii, dar i se face dor de prietenii lui. Și Apolodor începe o nouă aventură. Drumul înapoi spre București.

Biografie: Gellu Naum s-a născut pe data de 1 august 1915 în București. În anul 1926 a intrat la Liceul „Dimitrie Cantemir” din București. Acolo a scris primele sale versuri. Între anii 1933 și 1937 a studiat filozofia la Universitatea din București. Un an mai târziu a plecat la Paris unde și-a continuat studiile.

Film: Gellu Naum a jucat în filmul *Orbirea voluntară* rolul unui poet care, prin modul lui de gândi și de a interacționa cu oamenii din jurul său, reușește să transmită ideea că poezia există peste tot, că ea este prezentă în tot ceea ce ne înconjoară.

Știați că:

- Romanul „Zenobia” este inspirat de dragostea autorului pentru soția lui, Lygia;
- A participat timp de doi ani (1939-1940) la cel de-Al Doilea Război Mondial;
- Gellu Naum a tradus opere din germană, maghiară, engleză și franceză în limba română;
- Piese de teatru („Insula”, „Florența sunt eu”), romane („Zenobia”) au fost puse în scenă și jucate în marile teatre din țară;
- Alte cărți pentru copii scrise de Gellu Naum: „Kicsi Sari”, „Cel mai mare Gulliver”, „Așa-i Sanda”;
- Poezii: „Tatăl meu obosit”, „Copacul-animal”, „Focul negru” etc.;
- Opera sa se înscrie în curentul artistic și literar denumit suprarealism;
- A câștigat de-a lungul timpului peste cincisprezece premii, printre care: Premiul Uniunii Scriitorilor, Premiul European de Poezie și Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu” dar și premii internaționale precum Premiul european de poezie, Münster (1999).

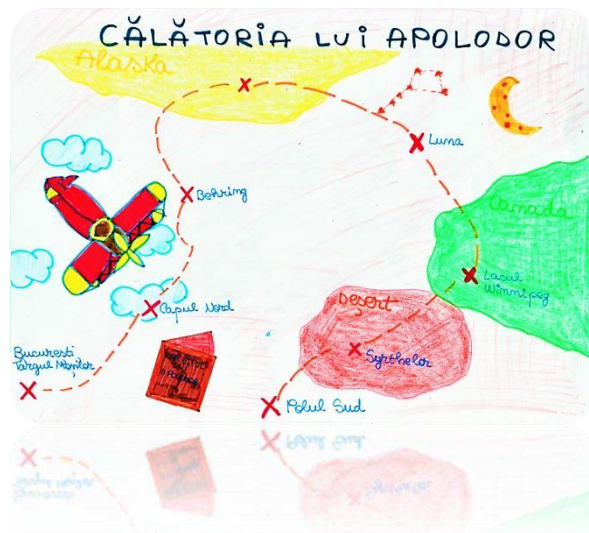
A doua carte cu Apolodor

Ce peripeții trăiește Apolodor în al doilea volum ?

Apolodor, pinguinul călător, leul Amadeu, cântăreț la clarinet și cangurul Ilie sunt buni prieteni. Câteodată, Amadeu este grădinar și plantează... mușetel, așa că pinguinul Apolodor și cangurul Ilie hotărăsc să îi facă un cadou... umbra unui pom.

Cei trei prieteni trăiesc împreună o mulțime de peripeții: merg la carnaval costumați și nimeni nu îi recunoaște; iarna, ei fac oameni de zăpadă și merg la ski; vara merg la plajă, dar Apolodor suportă cu greu căldura, așa că stă mai mult în apă; găsesc șase ouă pe care vor să le gătească, dar Apolodor le scapă pe jos și din ele ies șase pui; în timp ce se joacă cu un balon, pinguinul își ia zborul și prietenii lui reușesc cu greu să îl salveze; iar cangurul Ilie mănâncă jumătate din florile primite de ziua lui.

Lucrul cel mai important este prietenia care îi leagă. Sunt uniți și foarte fericiți atunci când sunt împreună.

Știați că:

- ◆ 2015 – Centenarul Gellu Naum. Una din piesele sale a fost pusă în scenă de actori români (Oana Pellea, Cristina Casian etc.) la Teatrul Leicester Square din Londra;
- ◆ În București, momentul a fost celebrat prin Vernisajul expoziției *Gellu Naum 100*, organizat la Teatrul Metropolis.

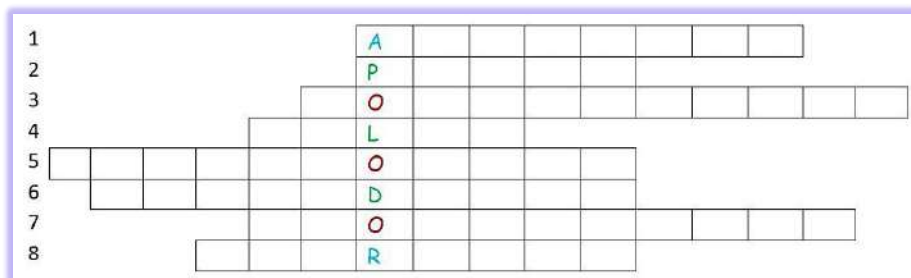
Pentru a-i cunoaște pe prietenii lui Apolodor, citiți cărțile, răspundeți corect la întrebările de mai jos, apoi completați rebusul:

Descoperă magia cărților!

Descoperă magia cărților!

1. Personajul principal al poveștilor este.....;
2. Tiț, colegul lui Apolodor, este un
3. Maestrul dirijor al corului din care face parte Apolodor se numește.....;
4. Autorul cărților cu Apolodor.....;
5. Ajuns în Labrador, Apolodor își întâlnește mama.....;
6. Și tatăl.....;
7. este unchiul personajului principal;
8. Familia lui Apolodor trăiește în

Surse de informare:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Gellu_Naum
2. <https://www.cinemagia.ro/filme/orbirea-voluntara-gellu-naum>

**Prezentare realizată de:
Maia Loloiu, clasa a VI-a A**

Știm cu toții situația planetei noastre – poluată, are loc încălzirea globală, pădurile încep să dispară încetul cu încetul... Puțină lume se încumetă să reacționeze și să lupte pentru planeta noastră. Și totuși avem tupeul să ne plângem de soarta pe care singuri ne-am ales-o...

Așadar, am creat această bandă desenată cu scopul de a le arăta tinerilor câte întrebunișuri poate avea și o simplă doză de aluminiu. Și de ce tocmai o bandă desenată, s-ar putea să vă întrebați. Aș fi putut scrie atât de ușor un simplu articol de câteva rânduri și gata, mi-am făcut datoria, nu-i așa? Da, dar această metodă mi s-a părut mai originală și mai interesantă, iar astfel ar fi stârnit interesul cititorilor. Totodată, o bandă desenată e mai ușor de citit și e perfectă pentru copiii nerăbdători, din care, bineînțeles, fac și eu parte. Astfel, datorită hobby-ului meu, am realizat o bandă desenată ce nu poate fi ignorată, iar odată ce o citești nu poți decât să desprinzi morala.

Revenind la planeta noastră. Ar fi bine ca fiecare dintre noi să ajute mediul înconjurător. Deși sunt multe pubele pentru materiale reciclabile, mulți oameni preferă să arunce pe jos ambalajele și alte obiecte din plastic, metal sau sticlă, în loc să le ofere o a doua șansă.

Ceea ce am putea face cu toții este să încercăm să ne folosim talentele – care, nu mă îndoiesc, sunt foarte diverse și acesta este un lucru bun – pentru a ne salva planeta, să le amintim celorlalți oameni despre planeta noastră și cât de mică și nesemnificativă este datoria noastră față de ceea ce ne-a oferit Terra.

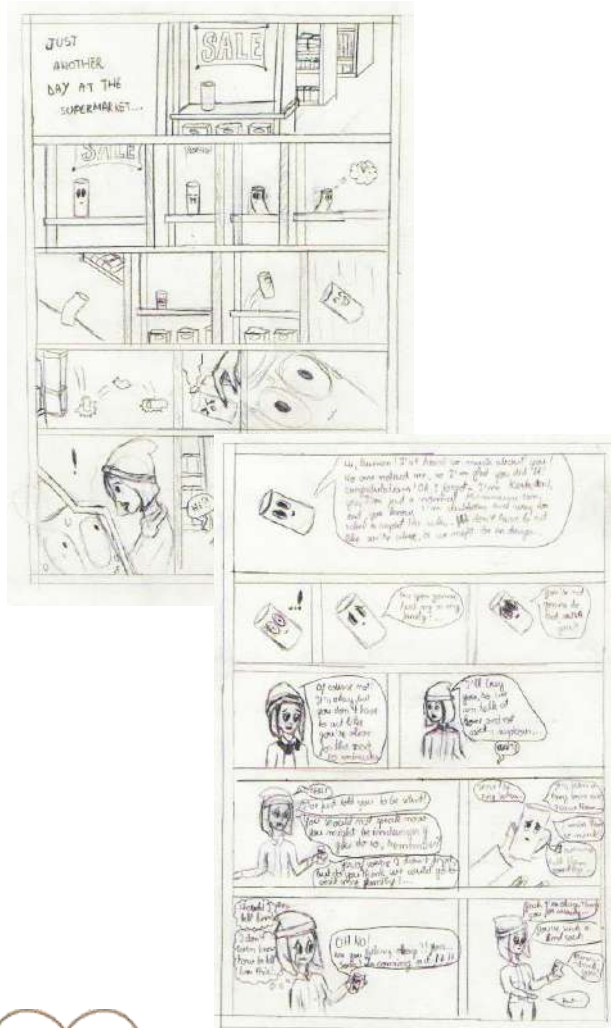
Vă place dansul? Organizați un eveniment în care să vă prezentați coregrafia, dar să încurajeze cumva și activitățile pentru salvarea planetei. Vă place să scrieți? Nici o problemă. Puteți publica pe rețelele de socializare scurte povestiri, cum am făcut eu, despre un personaj reprezentat de un obiect oarecare din viața de zi cu zi, ce își spune povestea. Vă recomand să scrieți în limba engleză, o engleză ușoară, deoarece veți avea audiență mai mare.

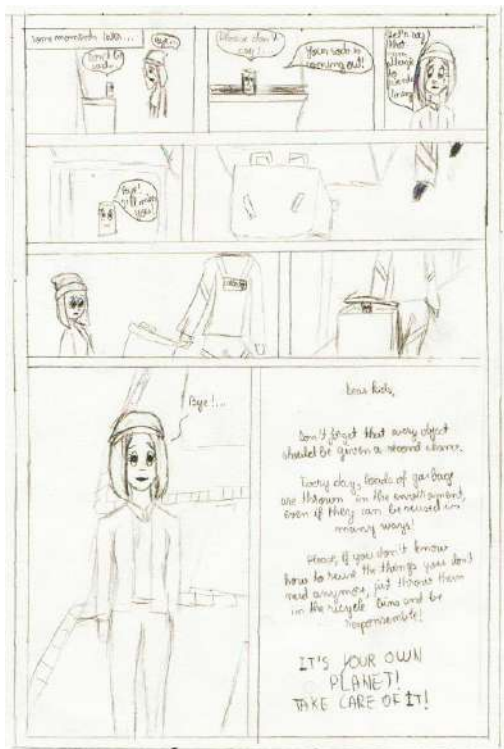
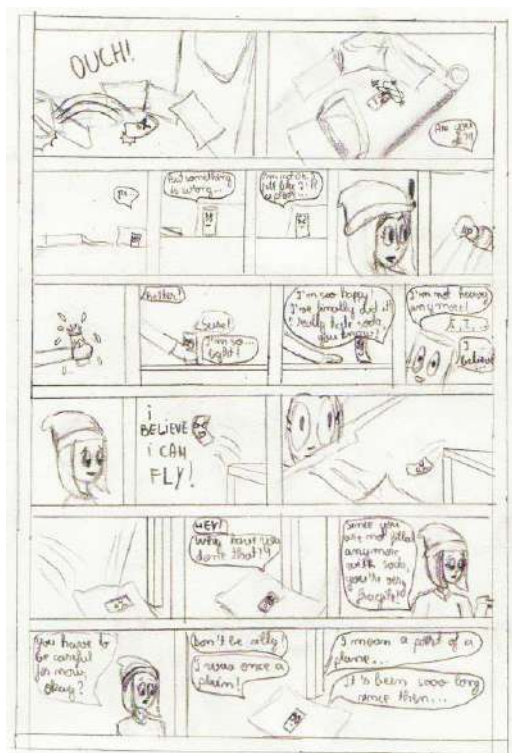
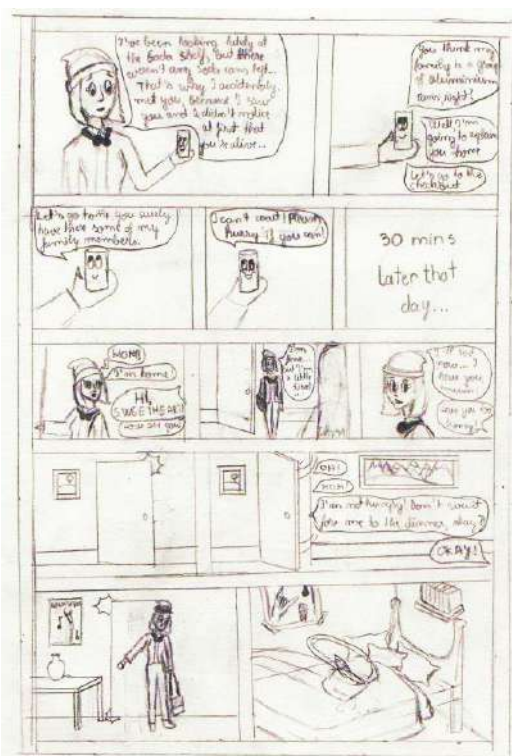
Planeta la control

Coordonator: prof. Dana Crețeanu

Vă place să desenați? Puteți realiza desene sau chiar benzi desenate - de ce nu? - care să provoace un impact emoțional celui ce o observă. Vă place să cântați? Încercați să reproduceți melodii pe această temă. Ideile mele despre hobby-uri se termină aici, dar sunt sigură că ați prins esențialul. Era să uit: nu e neapărat nevoie să vă dedicați viața planetei, e de ajuns să faceți și un singur gest de felul celor enumerate mai sus.

În final, sper că v-am ajutat să vă dați seama de câte întrebunișuri poate avea un simplu lucru (cum ar fi o doză de suc), dar și câte mijloace avem la dispoziție, pentru a păstra această planetă verde și frumoasă.

Prezentare realizată de: Text: Ana Timofte, clasa a VII-a A Grafică: Gabriela Sasu, clasa a VIII-a B

EDUCAȚIA MUZICALĂ PRIN DESENELE ANIMATE

„Muzica este singurul grai fără cuvinte pe care îl înțeleg toate popoarele. Este adevărata limbă universală”

Carl Maria von Weber

Desenele animate și muzica clasică

Desenele animate, având ca fundal sonor muzica clasică, reprezintă o modalitate plăcută de petrecere a timpului în familie, dar și în cadrul activităților școlare, în special pentru copiii din clasele primare și gimnaziale.

Vizionarea desenelor animate, în care personajele cântă vocal, instrumental, dirijează o orchestră sau care desfășoară o acțiune subliniată cu acordurile unor piese clasice de mare popularitate, aduce copiilor multiple beneficii educaționale și de comportament

Astfel, ascultând anumite cântece vocal-instrumentale, ei își pot îmbogăți vocabularul în limba română și pot afla cum se pronunță anumite cuvinte într-o limbă de circulație internațională. De asemenea, de la unele personaje pot învăța valori și principii de viață, imitându-le comportamentele au posibilitatea să-și dezvolte imaginația și creativitatea, descoperind noțiuni pe care le pot folosi în activitățile lor.

Vizionarea unor filme de desene animate care au coloana sonoră bazată pe muzica clasică creează bună dispoziție, stimulând o stare de bine, pe care copiii o transmit, la rândul lor, celor din jur.

E bine să revedem astfel de producții, să ne reamintim că în fiecare din noi trăiește copilăria.

prof. dr. Paul Valentin Miereanu

În cadrul săptămânii „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” am avut parte de o activitate plăcută, relaxantă și distractivă, în care am vizionat filme de desene animate care aveau ca fundal sonor secvențe muzicale clasice.

Cu acest prilej mi-am amintit de unele personaje dragi mie: Bugs Bunny, Mickey Mouse, Tom și Jerry, Woody Woodpecker și Donald Duck. M-au distrat când i-am văzut cântând la pian, la trompetă sau dirijând orchestra. Chiar mi-am adus aminte de cântecul Santa Lucia (cântat de șoricelul Jerry), pe care l-am învățat la orele de muzică din școală. De asemenea, am auzit muzică din creația unui compozitor de muzică clasică despre care am discutat la clasă: Wolfgang Amadeus Mozart. După activitate, domnul profesor ne-a spus câteva lucruri interesante și mai puțin cunoscute, despre fiecare partitură întâlnită și despre compozitorii acestora.

Muzica clasică întâlnită în filmele de desene animate ne poate deschide nouă, copiilor, apetitul și pentru un alt gen de muzică, decât muzica ușoară contemporană, contribuind astfel la cultura noastră generală.

Să identificăm partiturile muzicale:

Bugs Bunny - Rhapsody Rabbit (1946) - Rapsodia ungară - Franz Liszt

Mickey Mouse Friends - The Band Concert (1935) - Uvertura operei Wilhelm Tell - Gioachino Rossini

Woody Woodpecker - Musical Moments Woody Woodpecker (1947) - Poloneza - Frederic Chopin

Chestionar

După vizionarea filmelor de desene animate și explicațiile domnului profesor Miereanu, am fost invitați să completăm un chestionar ale cărui întrebări mi-au plăcut foarte mult. Așa că vă provoc și pe voi să faceți o incursiune în lumea lui Mickey Mouse.

Adu-ți aminte de desenele animate vizionate, de noțiunile învățate la orele de muzică, de la televizor ori din familie și răspunde la întrebările de mai jos:

1. Ce desene animate cu muzică clasică cunoști?
2. Ce personaje din desenele animate cântă vocal, instrumental sau dirijează o orchestră?
3. Dă un exemplu de muzică clasică (și compozitorul acesteia) care apare în coloana sonoră a desenelor animate pe care le-ai văzut.
4. Știi să reproduci vreun cântec auzit în desenele animate?
5. Ce rol are muzica clasică în desenele animate?
6. Mai prezintă astăzi interes desenele animate?

Prezentare realizată de :

Titus Bâja, clasa a VI-a B

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=mickey+mouse>

„Atunci când sunt în joc drepturile copiilor, nu trebuie să fim martori tăcuți”

Carol Bellamy

Activitățile de comunicare desfășurate în Centrul de Documentare și Informare pot lua diferite forme în funcție de partenerii externi implicați în desfășurarea lor, dar și de nivelul de vârstă al elevilor.

Putem menționa aici întâlnirile cu diverși oameni de cultură (reporteri, poeți, actori, reprezentanți ai unor edituri etc.), dar și întâlnirile „face to face” cu reprezentanți ai unor instituții și ONG-uri care, prin informațiile transmise elevilor, au o contribuție importantă în formarea spiritului civic, orientarea în carieră etc.

Aceste activități reprezintă un sprijin real pentru cadrele didactice în desfășurarea orelor de consiliere și dezvoltare personală. De asemenea, ajută elevii la identificarea unor ocupații din domenii diferite de activitate și a beneficiilor acestora pentru propria persoană, dar și pentru societate în ansamblul ei.

Una dintre activitățile de comunicare destinate elevilor de gimnaziu în acest an școlar a fost contactul cu reprezentanți ai Serviciului de Telecomunicații Speciale* și informarea în legătură cu aplicația „APEL 112”.

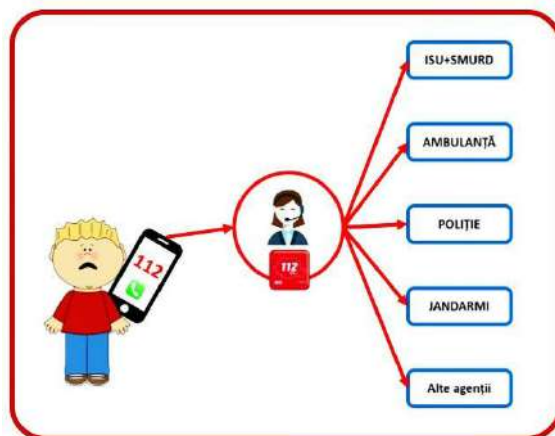
Bibliotecar: Marinela Rusu

**Serviciului de Telecomunicații Speciale (STS) este o instituție care furnizează servicii de telecomunicații speciale și securizate. El are o structură militară, face parte din sistemul național de apărare și este subordonat Parlamentului României.*

Alege să fii în siguranță!

Aplicația „APEL 112”

Cum funcționează aplicația „APEL 112”

Ce este 112?

- 112 este numărul internațional de urgență.

Când trebuie să sunăm?

- Trebuie să sunăm la 112 atunci când viața noastră sau a altora este în pericol, când are loc un incendiu, un furt etc.

Ce informații trebuie să transmitem?

- În primul rând, trebuie să spunem ce urgență avem, apoi să specificăm locul unde se petrece necazul și să dăm operatorilor un reper pentru a se orienta mai rapid. În același timp, trebuie să transmitem detalii (daca sunt răniți, numele nostru și numărul de telefon, situația/ce s-a întâmplat).

! Nu apelăm numărul 112 dacă...

- Am pierdut cheia;
- Avem inundație în apartament.

Dacă ați sunat din greșală nu închideți, așteptați să răspundă operatorul și menționați acest lucru!

Pentru apelul abuziv la acest număr se primește amendă!

Imagini și informații preluate din ghidul „112 Serviciul de urgență”

Din curiozitățile noastre:

1. Ce se întâmplă dacă nu avem semnal?
2. Funcționează apelul la 112 dacă suntem în altă țară?
3. Aplicația necesită o anumită plată?
4. Ce se întâmplă dacă persoanele care apelează numărul 112 nu cunosc limba română?
5. Ce se întâmplă dacă apelantul are deficiențe de auz sau de vorbire?
6. De ce este nevoie de un număr de urgență la nivel european?
7. Ce facem dacă suntem la munte și ne-am pierdut în pădure?

Impresii:

După părerea mea, este bine să folosim o astfel de aplicație deoarece putem salva alte vieți, și putem evita orice situație neplăcută pentru noi.

Prezentare realizată de:

- **Andreea Zafiu și Lungu Isabela**, clasa a VII-a A
- **Lisa Cloțan**, clasa a VII-a B

Aplicația „APEL 112”

Aplicația „APEL 112” este funcțională din februarie 2019. Ea este gratuită și poate fi instalată din Google Play pentru telefoanele cu sistem de operare Android sau din Apple App Store pentru telefoanele iPhone cu sistem de operare iOS

De ce ar trebui să o instalăm pe telefoanele noastre?

Față de apelurile obișnuite la 112, aplicația permite localizarea prin GPS a apelantului în momentul inițierii apelului. Intervenția este mai rapidă și mai eficientă astfel, șansa ca persoana aflată în dificultate să fie salvată la timp crește foarte mult.

Pentru ca aplicația să funcționeze avem nevoie de:

- Acces la internet
- Serviciile de localizare să fie activate pe telefon

Știați că?

- În acest moment aplicația 112 este pe primul loc în topul aplicațiilor descărcate în România?
- Toate informațiile în legătură cu acest serviciu le puteți afla accesând site-ul www.sts.ro și <https://www.startupcafe.ro/smart-tech/apel-112-sts-aplicatie-localizare>

ALEGE SĂ FII ÎN SIGURANȚĂ!

O SECUNDĂ POATE SALVA O VIAȚĂ!

TIMPUL ESTE PREȚIOS!

Surse de informare:

[https://www.google.com/search?q=serviciu lui+de+telecomunica% +speciale](https://www.google.com/search?q=serviciu+lui+de+telecomunica%2Bspeciale)

Viitorul a preocupat întotdeauna omenirea doritoare să înțeleagă, să se adapteze și să evolueze. Viața omului contemporan stă sub semnul schimbării, poate mai mult decât în orice altă perioadă din istoria omenirii. Știința, tehnica, cunoașterea umană în general sunt motoare ale acestor schimbări. Omul trebuie să învețe permanent, să-și formeze abilități noi, iar școala trebuie să educe în acest sens.

Educația antreprenorială și economia, ca discipline școlare, pot ajuta oferind o perspectivă asupra modificărilor comportamentale care se impun viitorilor antreprenori, dar și consumatori.

Teme de felul „Consumatorul viitorului” sau „Magazinul viitorului”, pot informa despre cum se va modifica comportamentul uman.

prof. Sideriaș Carmen

Mesaj către viitorii liceeni...

Orașul viitorului

Coordonator:
Prof. Carmen Sideriaș

Concursul „Orașul Viitorului” este o competiție adresată elevilor de liceu și gimnaziu, care încurajează tinerii să își deschidă noi orizonturi și să își folosească imaginația pentru a crea o machetă, care, în concepția lor, reprezintă viitorul ideal. Macheta realizată de noi a vrut să transmită ideea de „oraș verde”, bazându-se pe căutarea unor metode inovative de a reduce poluarea, de a îmbunătăți formele de prelucrare a energiei și de a crea un mediu mai sigur și mai prietenos pentru viețuitoare.

Scopul concursului a fost acela de a încuraja tinerii să se implice în formarea și evoluția propriului viitor, să îi învețe importanța reciclării și ocrotirii mediului natural. Copiii s-au distrat creându-și singuri orașul visurilor lor, fiind totodată o experiență minunată care îi va influența pozitiv în viitor.

Fiecare ediție aduce idei și lucruri noi în atenția noastră, idei care, puse în practică, vor transforma și vor da o nouă față orașului nostru.

Ștefania Bunaciu, clasa a XI-a I

Foaia rămâne albă!
Povestea va fi scrisă!
De noi depinde cum va arăta
viitorul!

V-ați întrebat vreodată cum va arăta orașul viitorului? Lumea va evolua și va încerca mereu să găsească soluții pentru a face mediul înconjurător mai sigur și mai primitiv. Astfel că viitorul va fi foarte diferit de prezent, spre exemplu poluarea este una din problemele majore ale societății actuale, pentru a reduce poluarea din aer, clădirile vor fi acoperite cu grădini suspendate, iar din cauza creșterii populației infrastructura se va dezvolta mai mult pe verticală. Tehnologia este cea care va evolua cel mai mult din acest punct de vedere, clădirile vor deveni tehnologizate pentru a ușura cât mai mult munca omului. Camerele de filmat și senzorii se vor afla pretutindeni, de la mobilierul de interior până la cele mai complexe mașinării. Fabricile vor fi obligate să folosească un filtru pentru fumul emanat, pentru a reduce poluarea. Transportul în comun se va folosi într-o măsură mai accentuată datorită creșterii populației. Omenirea se va baza din ce în ce mai mult pe economie, deci și în acest domeniu vor apărea schimbări majore. Oamenii își vor schimba mentalitatea ceea ce va aduce schimbări și în tacticile de marketing folosite de firme și magazine.

Consumatorii de astăzi au așteptări mari, iau decizii documentate, au acces la recenzii despre produse, vor produse și servicii adaptate nevoilor lor. Noua generație de consumatori își dorește autenticitate și tinde să facă achiziții în funcție de recomandările cunoștințelor și nu datorită reclamelor publicitare. Pentru aceștia, accentul trebuie pus pe experiența pe care o creează noul produs, totul fiind prezentat sub forma unei povești cu mesaj puternic, care să sensibilizeze și utilizând un design bine realizat. Consumatorul viitorului va dori să se regăsească în ceea ce cumpără, iar toate acestea trebuie induse subtil, astfel încât să-l determine să posteze un selfie sau un snap despre asta. Consumatorul viitorului e hiperconectat, cunoscător nativ al tehnologiei, cu o posibilitate de concentrare redusă - se afirmă tot mai des de către specialiști. Conform acestora, companiile vor trebui să ofere servicii ușor de folosit și accesibile, care generează valoare într-un mod relevant. Doar acele companii care se vor adapta acestor cerințe și care nu vor genera stres sau efort pentru utilizatori vor fi cele care vor rezista.

Dorința de a face achiziții în mod rațional, păstrând un echilibru financiar, preocuparea pentru sănătate vor rămâne ca factori primari în comportamentul de consum. Datorită evoluției tehnologiei consumatorii își vor face cumpărăturile online din ce în ce mai des. De aceea magazinele viitorului trebuie să ușureze munca depusă de consumator:

Privire în viitor:

- Potrivit unor publicații străine, magazinele vor avea montate camere de supraveghere video, cu ajutorul cărora angajații vor putea să își dea seama de preferințele clienților lor, în funcție de comportamentul pe care aceștia îl adoptă. Mai mult decât atât, fiecare client va primi o ofertă personalizată pe smartphone cu ofertele corespunzătoare.
- Autoservirea drive-thru va avea o pondere tot mai însemnată. Pe scurt, cumpărătorii vor merge cu mașinile printre rafturi alegând produsele de care au nevoie, iar rafturile tehnologizate se vor ocupa de restul.
- Serviciul de livrare direct din magazine va fi tot mai solicitat. Cumpărătorii pot comanda de acasă produsele pe care și le doresc din magazin.
- Mall-urile vor fi tot mai numeroase și mai mari. Ele asigură, în același spațiu, o diversitate mare de produse și activități de divertisment. Astfel, unul dintre cele mai mari mall-uri din lume, Mall of Emirates, se întinde pe 255.489 metri pătrați, are peste 100 de restaurante și 500 de magazine, săli de cinema și un teatru, chiar și o pârtie de schi. În mall se află și un parc tematic numit Magic Planet și primul cinematograful 4D din Emirate.

Ștefania Bunaciu, clasa a XI-a I

Surse de informare:

<https://www.capital.ro/anthony-baker>
<https://www.wall-street.ro/tag/magazinul-viitorului.h>
<https://www.aparaturafiscala.ro/blog/magazinul-viitorului-fara-casa-de-marc>
https://en.wikipedia.org/wiki/Mall_of_the_Emirate

Cum vedem noi viața copiilor: astăzi, dar și mâine.

Viitorul depinde de alegerile pe care le facem astăzi. Putem da valoare prezentului și putem să ducem mai departe poveștile noastre de succes, dacă noi, copiii de astăzi, ne imaginăm lumea în care dorim să trăim începând de mâine.

Fără a pune întrebări, fără a avea conversații cu diferite persoane, în diferite momente, fără a găsi inspirație în paginile cărților citite, fără a experimenta realități virtuale în jocurile noastre, am fi simpli spectatori într-o piesă imaginată de alții.

„Cum ar fi o lume în care copiii nu au drepturi?” Ar fi o lume tristă, o lume ternă și gri. Clipele de suferință trăite de copiii care nu sunt protejați, nu au un trai decent, nu au posibilitatea de a-și dezvolta potențialul, pot anula culoarea și lumina din tot ceea ce ne înconjoară.

Copiii au drepturi oriunde s-ar afla, acestea fiind reglementate de Convenția asupra drepturilor copilului și a legislației naționale și internaționale. Au fost câteva persoane cu viziune, care și-au imaginat o lume în care copiii au drepturi depline, nu sunt simple păpuși. Doctorul J.Korczak a regândit educația și statutul copiilor în lume, iar Eglantyne Jebb a conceput declarația drepturilor copiilor în 1924.

Poveștile spuse de mama m-au ajutat să devin cine sunt astăzi, depășind temeri și frici, învățând ce e bine și ce e rău. Explicând copiilor ce drepturi au, educăm viitori adulți care vor crea o lume sigură și plină de oportunități. Eu vreau să trăiesc în viitorul pe care mi-l imaginez.

Irina Florea, clasa a V-a A

Preluăm ștefeta!!!

**Dacă nu te gândești la viitor,
nu-l poți avea!**

Coordonator:

prof. Ramona Săftescu

Ce este „viitorul”? O definiție simplă ne arată că viitorul este tot ceea ce va urma după momentul de față, sau fiecare clipă proiectată într-o perioadă imediată, timpul care urmează prezentului.

Pentru ca fiecare individ să poată vorbi de viitorul propriu, ar trebui să ne gândim în primul rând, că viitorul individual depinde și este influențat de viitorul unei comunități, al unei țări, al planetei. Viitorul planetei este afectat de mulți factori: poluarea, defrișările excesive și necontrolate, încălzirea globală. Dacă se vor găsi soluții la toate aceste probleme universale, NOI, copiii de astăzi, generațiile viitorului, vom avea un viitor individual.

Fiecare dintre noi este responsabil pentru propriul destin. Acțiunile și deciziile noastre ne afectează viitorul, de unde și expresia „Cum îți așterni, așa dormi”. Bineînțeles că, gândindu-mă la viitorul meu, nu îmi doresc decât un drum lin în viață, plin de realizări, la fel cum își dorește fiecare, însă realizez că viitorul este influențat de mai mulți factori precum: sănătatea, educația, sprijinul părinților, al familiei, diferite întâmplări din viață care formează, într-un tot unitar, caracterul.

Pentru a avea un viitor frumos și împlinit, deciziile pe care le voi lua trebuie să fie cele corecte, cu responsabilitate, pentru că nimeni altcineva nu este responsabil pentru succesul sau pentru eșecul meu.

Viitorul se construiește zi după zi prin alegeri conștiente, responsabile, trăind cu bucurie fiecare clipă și cu recunoștință. Viitorul ne aparține, depinde doar de noi să alegem calea cea dreaptă!

Alexandru Bordei, clasa a V-a A

„Mens sana in corpore sano”Juvénal, *Satire*

Mulți oameni încep să-și dea seama că tipurile de alimente pe care le introducem în corpul nostru sunt foarte importante. Majoritatea dintre noi avem pe cineva în familie care suferă de o boală legată de obiceiurile alimentare. Dacă cineva din familia voastră suferă de una dintre bolile legate de regimul alimentar, atunci există un risc mai mare să deveniți și voi suferinzi. Asta nu înseamnă că, dacă mâncați un anumit tip de aliment mai des, veți deveni bolnavi.

Următoarele afecțiuni sunt legate de regimul alimentar:

Cancerul
Diabetul
Obezitatea
Cariile dentare
Infarctul miocardic
Hipertensiunea arterială
Accidentele vasculare cerebrale

Sursă de informare:

1. Materiale promoționale emise de *Direcția de Sănătate Publică* Sibiu,
2. Compartimentul de *Promovare a Sănătății și Educație pentru sănătate*
3. <http://www.csid.ro/>
4. <https://www.google.ro/search?q=clip+art>

Asistent medical: Mihaela Mangu**Sfatul medicului****Alimentația. Sănătate sau boală.****Ghidul unei alimentații corecte:**

- mâncați alimente variate;
- mențineți-vă greutatea în limite normale;
- alegeți alimente care au un conținut scăzut de grăsimi și zaharuri;
- alegeți un regim alimentar cu multe fructe, legume și cereale;
- folosiți sarea în cantități moderate;
- nu recurgeți la consumul de alcool;
- evitați hrana procesată;
- mâncați încet și folosiți porții mici;
- beți multă apă.

Rețineți:

- boală legată de alimentație este, într-un fel sau altul, legată de ceea ce mâncăm;
- După ce unii oameni încep să suferă de o anumită boală, vor avea restricții la anumite alimente;
- Te poți îmbolnăvi datorită consumului neadecvat sau în cantități prea mari a unor tipuri de alimente;
- Organismul și sănătatea sunt lucrurile cele mai prețioase pe care le aveți;
- Aveți un singur trup pentru întreaga viață. Dacă acum sunteți sănătoși, asta nu înseamnă că veți fi întotdeauna așa, dacă nu vă pastrați această sănătate;
- Putem înlocui orice în viață, de la bani până la o carieră de succes, însă organismul nu se poate înlocui. Aveți grijă de el!
- Calitatea vieții poate fi îmbunătățită printr-o alimentație corectă.

"Bătălia cărților"

Concurs de lectură

Ca în fiecare an, Biblioteca Județeană ASTRA, ne-a provocat și ne-a ispitit cu noi proiecte, care de care mai interesante și mai incitante. Astfel, elevii și profesorii din colegiul nostru au pătruns în lumea lui *Homo lector* prin intermediul concursurilor, proiectelor și expozițiilor: concursul de lectură „Bătălia cărților”, proiectul „Science Land -Știință & Divertisment”, „Facebook avant la lettre” sau expoziția de bandă desenată pentru copii „Nos tresors caches - La BD dans les archives de la Bibliotheque Astra de Sibiu”.

Bătălia cărților este un concurs destinat pasionaților de lectură: mici și mari. În funcție de categoria de vîrstă în care te încadrezi, alegi zece cărți de literatură universală sau română, le citești, apoi completezi o fișă de lectură specială pe care o poți lua de la Biblioteca Astra din Sibiu. După ce ai citit cele zece cărți, tu trebuie să îți alegi o carte preferată, pe care o prezinți cititorilor și le explici de ce ar trebui să o citească. Poți să faci și niște desene prin care să illustrezi personajele sau întâmplările prin care trec.

Concursul începe în luna aprilie și se termină în luna septembrie. Este bine să alegi cărți cât mai noi și mai interesante pentru că volumul care va obține cel mai mare punctaj din partea cititorilor va deveni „Cartea anului”.

Fiți atenți! Veți primi tot felul de întrebări despre cartea citită. Întrebări puse de ceilalți concurenți, dar și de juriu.

Merită să încercați. Pe lângă premiile obținute pentru cele mai bune fișe de lectură, aveți posibilitatea de a participa la etapa națională care se desfășoară, în fiecare an, în alt oraș din țară.

Invitație în lumea lui Homo Lector

Interviu.

Prin culisele Bibliotecii ASTRA Sibiu

- Bună ziua! Mă numesc Eduard Ilincescu și aș dori să vă iau un interviu.
- Cu plăcere!
- Vă rog să ne spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră.
- Mă numesc Karda Bianca, bibliotecar la Biblioteca Județeană Astra din Sibiu.
- Incântat! Puteți să ne spuneți mai multe despre activitatea pe care o desfășurați ?
- Bineînțeles! Lucrez la Departamentul Digitizare. Aceasta înseamnă prelucrarea electronică a documentelor de valoare din patrimonial bibliotecii. Eu le scanez la un scanner special conceput pentru documente vechi, urmând apoi ca doi colegi să prelucreze materialele scanate și să le publice pe Biblioteca Digitală a Bibliotecii Astra. Astfel, oricine, din orice colț al lumii poate avea acces la ele. Pe lângă aceasta, fac și muncă de cercetare, cum este și proiectul pentru care ne aflăm azi aici împreună.
- Pare o activitate foarte plăcută!
- Da, și o fac cu multă pasiune deși lucrez de mulți ani la această bibliotecă. Încă nu m-am plictisit. ☺
- Astăzi, de exemplu, ce v-ați propus să faceți?
- Astăzi sunt la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” pentru a prezenta o expoziție inedită din patrimoniul bibliotecii Astra, de care mă ocup și de care, cum am spus, sunt și pasionată.
- Să înțeleg că sunteți o pasionată de cărți.
- Îmi plac, sigur că da.

- Aveți și o carte preferată ?

- Oh, este greu de spus pentru că sunt chiar multe. Pentru că e greu de ales din atâtea, pot să spun de exemplu cartea pe care o citesc acum. Se numește „Lumea Sofiei” scrisă de un autor norvegian, Jostein Gaarder, un roman bun.

- M-ați făcut curios! Despre ce este vorba?

- Despre istoria filozofiei lumii povestită prin scrisori unei fetițe de 14 ani, de către un profesor de filozofie imaginar. Acțiunea se petrece în Norvegia, de unde este fetița, iar scrisorile povestesc întreaga filozofie a lumii din antichitate până în prezent pe înțelesul acesteia.

- Foarte interesant! Revin la profesia dumneavoastră: ce v-a atras să lucrați într-o bibliotecă?

- Lucrez din tinerețe la bibliotecă, de aproape 25 de ani. După ce am terminat liceul, am absolvit Colegiul de Biblioteconomie-Arhivistică din Sibiu după care, în urma unui concurs, în anul 1995 am reușit să ocup un post de bibliotecar la Biblioteca Astra. Țin minte și astăzi cum am aflat de concursul acela. Era în anul 1995, într-o perioadă anterioară internetului. Azi, toate anunțurile pentru ocuparea unui loc de muncă sunt publicate online pe site-uri specializate. Pe atunci, încă apăreau în presa locală și la avizierul instituției. În vara anului 1995 am absolvit Colegiul de Biblioteconomie-Arhivistică, iar în luna octombrie a aceluiași an s-au scos la concurs trei posturi la Biblioteca Astra. M-am prezentat la concurs care a constat dintr-o probă scrisă și un interviu. Opțional, era și o probă de aptitudini digitale (cum se numesc acum). Dar pe aceea nu am dat-o, nefiind bună la munca pe calculator. Nici în ziua de azi nu îmi place în mod special, doar îl folosesc ca instrument.

- V-ați fi dorit totuși să faceți altceva?

- De-a lungul timpului am avut momente în care am plecat din bibliotecă, mai ales din motive financiare. Am vrut să încerc și alte meserii mai bine plătite, în primul rând, dar să îmi și placă. Nu au fost ușor de găsit, am avut tentative, dar în final m-am întors la dragostea dintâi, să zic așa, la bibliotecă.

- Pentru ce ați renunța la bibliotecă ?

- Ipotetic, pentru ceva mai bun: să fie cel puțin la fel de atractiv și bine plătit. Altfel nu aș renunța!

- Mai vin mulți tineri la bibliotecă?

- Da! Trebuie să vă spun ceva: în toamna anului 1995, aveam 22 de ani și împreună cu o colegă de la Biblioteconomie m-am angajat prima oară chiar la secția pentru copii unde am rămas până în anul 2004. Și atunci, și acum, veneau foarte mulți copii, mii de copii ne-au trecut pragul.

- Și după 2004 ce s-a întâmplat?

- În perioada 2004-2008 am fost plecată din Sibiu, deci și din bibliotecă, iar când m-am întors, am dat din nou concurs și am fost repartizată la Departamentul Evidență Publicații. Acolo înregistram într-un soft specific toate cărțile achiziționate, pentru a putea fi găsite cât mai ușor de cititor în baza de date. A urmat o scurtă perioadă și la secția Internet, apoi la secția Împrumut-Adulți. Acolo mi-a plăcut în mod special contactul direct cu publicul. Veneau și vin în continuare fel de fel de oameni. Misiunea noastră este să îi primim pe toți și să îi servim cu amabilitate. De trei ani înapoi lucrez la departamentul Digitizare. Aici scanăm documentele din patrimoniu și le introducem în biblioteca digitală pentru a putea fi consultate și online de pretutindeni. Îmi lipsește munca cu publicul, dar o suplinesc cu cea de cercetare.

-Mulțumesc foarte mult! La revedere!

-Cu mare drag! La revedere!

Intervievat:

- bibliotecar Karda Bianca - Biblioteca ASTRA Sibiu, Departamentul Digitizare

Reporter:

- Eduard Ilinescu, clasa a VI-a B

**Etapa Națională a concursului Bătălia cărților, ediția a III-a, s-a desfășurat la Biblioteca Județeană "Kájoni János" din Miercurea-Ciuc, județul Harghita și a fost câștigată de colegul vostru - Eduard Ilinescu.*

Drumul de la joacă la performanță

Hobby-ul meu, echitația

Întotdeauna am iubit caii, încă de când aveam câțiva anișori și mergeam cu părinții la țară, la bunici. Erau zile frumoase și lungi de vară și mă distram hrănind-o pe Dorina (calul bunicilor) sau mă plimbam alături de bunicul cu căruța.

Până am crescut, căluții de plastic au fost cele mai interesante jucării, urmând plimbări cu poneii. Apoi, după ce am împlinit nouă ani, am făcut primul curs de echitație la „Club Ecvestru Șelimbăr”. De atunci, caii au devenit sufletul meu și pasiunea mea.

În perioada claselor primare, m-am apucat de baschet, așa că, în timpul liber sau în vacanțe, mai mergeam să călăresc, la diverse herghelii din țară. Cele mai frumoase experiențe le-am trăit la hergheliile: „La Mesteceni Country Club” din Sebeș, „Domeniul Dracula” din Sighișoara (Daneș), „Ghiocelul” și „Brândușa” din Avrig și la „Club Ecvestru Șelimbăr”.

Visul meu a fost întotdeauna să sar peste obstacole, iar în această toamnă am reușit.

Hobby-ul meu fermecat va rămâne pe veci echitația.

Ce înseamnă echitația?

Echitația este un sport în care legătura dintre călăreț și cal este esențială altfel pot să apară tot felul de evenimente nedorite. Caii sunt niște animale afectuoase, inteligente și cu o memorie incredibilă. Apoi, totul depinde de mișcările calului, de tehnica pe care trebuie să o aplici și care poate lua mai multe forme:

- ✓ **Pasul** – este cea mai relaxantă mișcare;
- ✓ **Trapul** – cunoaște trei forme: *săltat* (când „sărim” și ne „așezăm” în șa, pe ritmul mișcării calului), *așezat* (când ne „apăsăm” în șa) și *în scăriță* (atunci când sărim peste obstacole);
- ✓ **Galopul** – este cea mai rapidă mișcare și oferă călărețului o senzație de libertate deplină, chiar dacă corpul este încordat.

Adina Săvoiu, clasa a VI-a B

Mă numesc Ighiștorfean Anca și am treisprezece ani. De când eram mică, mi-au plăcut caii, iar părinții mei au decis să mă înscrie la cursuri de echitație. Practic acest sport de opt ani și nu regret nicio clipă în care m-am aflat în șa.

De cele mai multe ori, când sunt întrebată dacă practic vreun sport, răspund fără jenă ca practic echitația, însă răspunsurile cel mai des primite sunt: „Dar acesta nu este un sport!” sau „Tu doar stai în șa și nu faci nimic!”. Dar îmi amintesc mereu că echitația este unul dintre sporturile olimpice. La fel ca fotbalul sau baschetul, echitația este un sport pe care poți să îl practici doar în echipă. Legătura dintre cal și călăreț este absolut esențială deoarece, în acest sport, coechipierul este un animal care vorbește propria limbă, iar înălțimea și greutatea acestuia nu sunt deloc un avantaj dacă nu există încredere între cei doi.

Vreau să continui să practic acest sport cât mai mult posibil și să am parte de multe alte amintiri frumoase alături de aceste animale nobile. Și mai doresc să particip și la alte clasări pe podium, în alte județe ale țării, nu doar în Sibiu.

Niciodată nu este prea târziu să faci ceea ce îți place!

De ce să alegeți acest sport?

- Echitația este considerată un sport al minții și al sufletului pentru că înveți să comunici prin gesturi, să-ți dezvolți intuiția și să realizezi o conexiune puternică cu partenerul tău patruped;
- Este un mod plăcut de a-ți fortifica întregul organism.

Cum definesc eu acest sport?

- Curaj
- Echilibru
- Concentrare
- Frumusețe
- Libertate

Anca Ighiștorfean, clasa a VII-a A

Hobby-ul meu a început dintr-o simplă întâmplare. Aveam aproape șapte ani, eram în clasa pregătitoare și doamna învățătoare ne-a propus, la ora de arte vizuale, să pictăm icoane pe sticlă. Mie, personal, mi-a plăcut ideea deoarece eram de mică pricepută la desen și la pictura în acuarele. Nu mă gândeam atunci că pictura pe sticlă poate deveni unul dintre hobby-urile mele, dar așa a fost ...

În același an, spre finalul semestrului, doamna învățătoare, care credea în mine și în potențialul meu, m-a înscris la Olimpiada de Meșteșuguri Artistice Tradiționale.

Așa a început aventura mea în lumea culorilor - am mers la concurs cu încredere în mine, am pictat cât de frumos am putut, am luat locul I și m-am calificat la Etapa Națională. Și am obținut din nou locul I.

Un alt aspect legat de acest concurs, care îmi place foarte mult, este locația pe care au stabilit-o organizatorii. Este vorba despre *Muzeul Satului* din Sibiu, un loc frumos, care te inspiră.

Competiția durează cinci zile, participă copii de vârste diferite, din diferite orașe ale țării, așa că avem suficient timp să lucrăm, să ne împrietenim și să ne jucăm pe aleile muzeului.

Cum să realizezi o pictură pe sticlă?

Foarte simplu. Poți să înveți relativ repede utilizând șabloane sau modele scoase la imprimantă. Partea mai importantă și esențială pentru o pictură reușită este pregătirea suprafețelor și alegerea culorilor și a pensulelor potrivite. Poți decora orice obiect din sticlă și pentru un desen de durată, poți să folosești o culoare special fabricată pentru acest suport.

Pictura pe sticlă

Andreea Mateescu, clasa a VI-a B

Ce pași trebuie să urmezi:

- Pregătirea sticlei – suprafața trebuie degresată și curățată cu apă caldă și săpun (sau banala soluție de spălat ferestre) apoi o ștergi cu o lavetă curată;
- Pregătirea vopselelor – alege vopsele de calitate – culori acrilice pentru sticlă, iar pentru contururi folosești markere speciale. În setul de vopsele vei găsi culori diferite pe care le poți combina pentru a obține nuanțele dorite. Pentru a mări rezistența picturii, usuci culorile cu uscătorul de păr, apoi pui sticla într-un cuptor încălzit;
- Folosește pensule din păr natural – sunt mai moi și absorb vopseala mai bine.

Premiul I –
Olimpiada Națională de Arte și
Meșteșuguri Tradiționale,
august 2019 – Muzeul ASTRA Sibiu

Clasa a XI-a D a câștigat surprinzător campionatul „Gheorghe Lazăr”

La această ediție am avut parte de niște meciuri extraordinare din punct de vedere al jocului și al intensității.

Clasa a XI-a D a avut parte de patru partide foarte grele. În prima a jucat cu clasa a XI-a F. A câștigat greu, scor 2-1 și un gol anulat. A urmat un meci mai lejer, câștigat 5-2, cu a XI-a A. În semifinale au jucat cu a XI-a I și chiar dacă scorul final a fost de 4-2, meciul a fost mult mai dificil decât prezintă. Astfel, după transpirație serioasă și multă luptă, a XI-a D reușește să ajungă în finală. Acolo îi așteptau clasele X B și X C, care au avut rezultate convingătoare la rândul lor.

După 2-2 în timpul regulamentar, cele două echipe au bătut lovituri de departajare. Astfel au reușit cei din XI D să câștige campionatul.

La finalul meciului, unii jucători ai echipei câștigătoare au acordat interviuri:

Golgheterul competiției, Teodor Pantiș, a vorbit despre dificultatea partidelor comparativ cu cele din anii trecuți:

„- Anul acesta, numărul echipelor s-a dublat, fiecare era bine pregătită și avea victoria în gând. Am fost conduși în toate partidele, dar am dat dovadă de maturitate și inteligență, astfel reușind să învingem mereu.

- Pe cine ai desemna cel mai bun jucător al campionatului?

- Sunt mulți, dar cred că portarul Daniel Joarză s-a remarcat prin paradele sale senzaționale.”

Viața în mișcare

Fotbal... minut cu minut

Portarul titular al echipei școlii și al clasei a XI-a D a vorbit despre bucuria victoriei:

„- Mă bucur mult că am luat acest «titlu», chiar mi-l doream mult și sper că anul viitor vom avea aceeași performanță.

- Ai fost desemnat cel mai bun jucător din competiție. Cum te simți?

- Sunt mândru că deși nu am avut șansa să fiu un sportiv de performanță, îmi este apreciată munca. Sincer, credeam că Teo va fi ales: a dat zece goluri și patru pase de gol, e cel mai bun marcator al competiției și m-aș fi bucurat pentru el. Însă, acum, nu pot decât să fiu mândru de mine”.

Aceasta a fost povestea celui de-al doilea titlu consecutiv al actualei clase XII D.

Daniel Pantiș, clasa a VI-a B

Cupa Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” la schi alpin și snowboard

Ediția XXVI, februarie 2020

prof. Claudia Fugaru

Sâmbătă, 1 februarie 2020, începând cu ora 10:30, pe pârtia Arena Platoș s-a desfășurat ediția cu numărul XXVI a „Cupei Colegiului Național Gheorghe Lazăr” la schi și snowboard. Au participat treizeci și opt de elevi și absolvenți la această zi specială destinată lăzăriștilor.

Competiția s-a desfășurat în două manșe, pe grupe de vârste: gimnaziu, liceu și absolvenți. Primii clasați la competiția pentru elevii de gimnaziu:

Competiție schi:

➤ Gimnaziu fete:

Locul I : Tatu Alexandra - VII A

Locul II : Kadar Beatrice - VIII B

➤ Gimnaziu băieți:

Locul I : Popa Cezar - VIII B

Locul II : Faraon Ianis - VI B

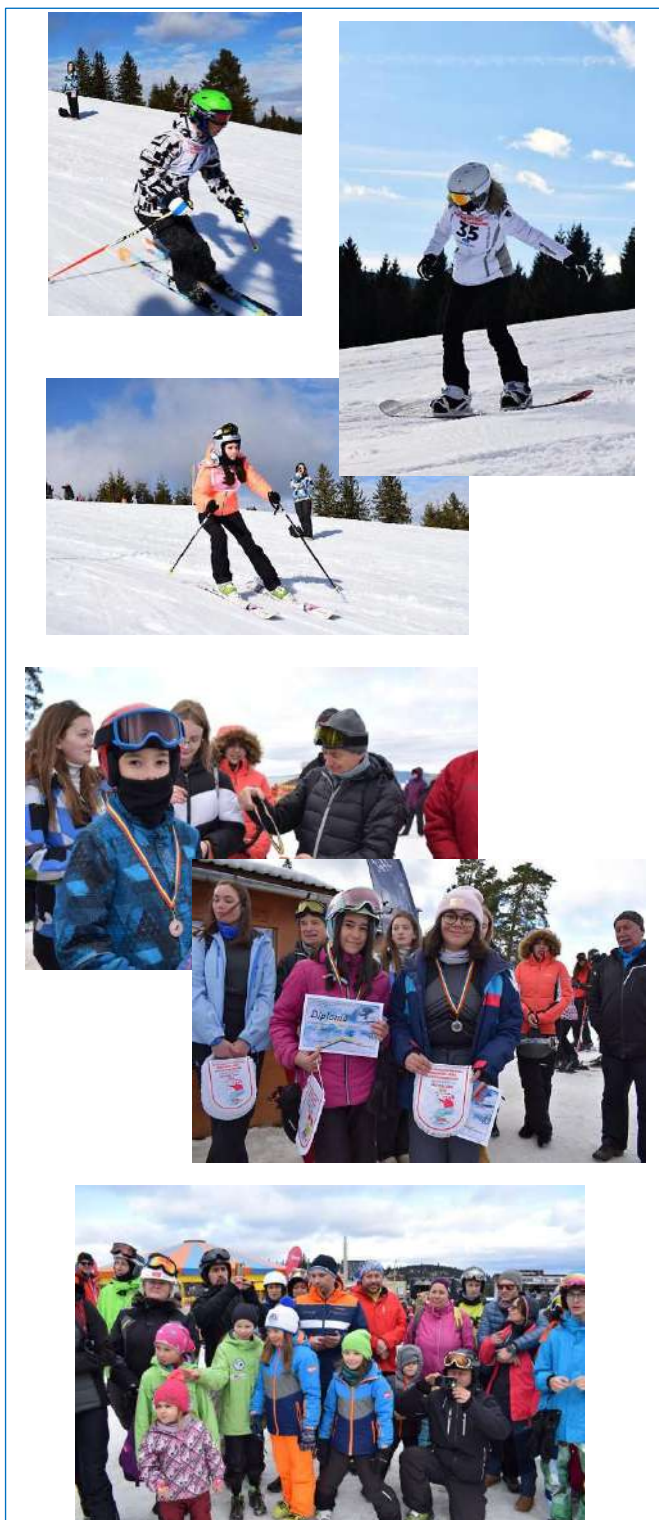
Locul III : Ciovică Nicolas - VI B

Muțumim tuturor celor care au ajutat la buna desfășurare a ediției a XXVI-a:

- prof. Ciovică Lucian, inițiatorul Cupei și starter-ul acestei ediții;
- prof. Nan Dorin, susținătorul Cupei și arbitru de finish al acestei ediții;
- Dan Lazar pentru susținerea Cupei și obținerea sponsorizărilor;
- Ștef Călin pentru susținerea Cupei;
- Arena Platoș - pentru găzduire.

Elevi voluntari:

- Alexandra Dordea
- Teodora Neaga
- Ștefania Popența
- Ana Goron
- Alexia Șebu

„Șahul este un joc util și onest,
indispensabil în educarea celor tineri.”

Simon Bolivar

SPORTUL MINȚII

Strategie

Gândire

Observare

Logică

Tactică

Coordonator: prof. Claudia Fugaru

Cupa 1 Decembrie la ȘAH

Rezultate Cupa de Șah, 3 decembrie 2019:

Gimnaziu băieți:

Locul I – **Daniel Bischin**, clasa a VII-a A
Locul II – **David Budrală**, clasa a VII-a A
Locul III – **Denis Stănilă**, clasa a VI-a B
Locul IV – **Robert Gozner**, clasa a V-a A

Gimnaziu fete:

Locul I – **Ana Galea**, clasa a V-a B
Locul II – **Anastasia Fleacă**, clasa a V-a B

Liceu băieți:

Locul I – **Ștefan Mihoc**, clasa a XI-a F
Locul II – **Alexandru Morândău**, clasa a X-a I
Locul III – **Ionuț Oprișiu**, clasa a X-a E
Locul IV – **Laurențiu Petrescu**, clasa a X-a E

Liceu fete:

Locul I – **Irina Burja**, clasa a V-a B
Locul II – **Andreea Păcală**, clasa a V-a B
Locul III – **Oana Balaci**, clasa a XII-a D

Etapa municipală

Locul II – **Daniel Bischin**, clasa a VII-a A
Locul III – **Ana Galea**, clasa a V-a B
Locul II – **Ștefan Mihoc**, clasa a XI-a F
Locul III – **Alexandru Morândău**, clasa a X-a I
Locul III – **Oana Balaci**, clasa a XII-a D

Etapa județeană

Locul II – **Ștefan Mihoc**, clasa a XI-a F
Locul IV – **Daniel Bischin**, clasa a VII-a A

Finaliști la Cupa de Șah,
ediția 2019-2020

În cadrul proiectului educațional „Lucian Blaga – valori actuale” s-a desfășurat activitatea numită Teatrul în Educație – Off-Book ce s-a adresat elevilor de gimnaziu, întrucât teatrul oferă oportunități de învățare informală, prin încurajarea interacțiunii sociale și prin stimularea creativității (vizionarea spectacolelor de teatru a fost urmată de reflecții și de realizarea unor cronici de spectacol, precum și de conceperea unor micro-narațiuni pe anumite teme). Prin teatru se poate declanșa un proces pozitiv care combate agresiunea, excluderea socială, rasismul și alte fenomene din societatea în care trăim.

Prima piesă de teatru, „Wanda”, este o adaptare de succes a romanului „100 de rochii” al lui Eleanor Estes, o poveste emoționantă, dureroasă, tăioasă ca un ciob care ți se-nfige în piele (în regia lui Radu Apostol), jucată pe scena Teatrului pentru Copii și Tineret „Gong”, din Sibiu. Este un spectacol despre discriminare, hărțuire, stigmatul sărăciei și xenofobiei văzute prin ochii unor copii de școală gimnazială (despre bullying). Este un discurs despre cum își pierd cei mici și cei tineri lumina, despre absența părinților din viața copiilor lor, ignorându-le nevoile, grijile și greutățile. Totuși, acesta nu este un spectacol despre victime, ci despre puterea de a nu mai repeta un rău făcut. E un spectacol despre nevoia de a opri ceva, de a schimba ceva.

Cel de-al doilea spectacol de teatru, „Frankenstein – o creatură a lui Mary”, viza cyberbullying-ul, fenomen la care sunt tot mai expuși copiii noștri. După spectacol, în cadrul unei dezbateri, elevii au analizat modul în care se manifestă agresiunea verbală și psihologică în lumea virtuală a Internetului. Este un spectacol profund anocrat în realitatea cotidiană a tinerilor. Noul Frankenstein este o femeie, și aduce în discuție limitele digitalizării, dar și pericolele sau emoțiile comunicării prin intermediul platformelor de socializare online.

Teatrul în Educație - Off-Book -

Coordonator: prof. Marcela Ciobănuș

Un alt spectacol la care am participat, „Alice” (o adaptare a cărții lui Carroll Lewis), aduce în scenă relația dintre copii și părinți, mai precis conflictul dintre generații. Impresiile participanților s-au concretizat în cadrul unei dezbateri, dar și sub forma unor articole / compuneri realizate de elevi.

Elevii și-au prezentat impresiile, în cadrul unor mini-cronici de spectacol, din care am selectat câteva fragmente sugestive:

„Alice” – o poveste despre propriul Eu

În piesa de teatru „Alice” se prezintă întâmplările unei fete pe nume Nadia. Mama fetei îi organizează viața, fără a ține cont de dorințele fetei. Întâmplarea începe în ziua în care Nadia participă la o ședință foto câștigată în urma unui concurs. În timpul ședinței, Nadia este înghițită de aparatul foto și intră într-o altă lume numită Wonderland. Acolo întâlnește mai multe personaje bizare care vor să o transforme în noua lor imagine, într-o nouă Alice. Fata trebuie să treacă mai multe probe care îi schimbă personalitatea și care îi șterg amintirile. În cele din urmă, cu ajutorul motanului Chester, își amintește cine e, și reușește să se întoarcă în lumea ei. În urma acestei aventuri, Nadia găsește curajul să-și înfrunte mama și să-și ia viața în propriile mâini.

Andreea Teleșpan, clasa a V-a B

Această piesă de teatru prezintă povestea Nadiei, o fetiță care își dă seama cine este ea cu adevărat. Spectacolul scoate în evidență superficialitatea și mediocritatea, Alice trebuind să se încadreze în tiparele cerute de societatea zielor noastre. Mama Nadiei nu ține cont de ceea ce își dorește fiica ei, ocupându-I timpul cu diferite activități. Nadia câștigă un concurs la școală și primește ca premiu o ședință foto. La studioul foto îi întâlnește pe Iepurele Alb, Regina de Cupă, Omida, Pălărierul, Motanul Chester, care organizau un casting pentru rolul lui Alice. După ce o supun la diferite probe, aceștia consideră că Nadia este potrivită pentru rolul lui Alice. În acest moment, Nadia își dă seama că aceste personaje voiau să o transforme în ceea ce ea nu-și dorea. Finalul piesei o prezintă pe Nadia hotărâtă să facă doar ceea ce își dorește ea.

Sebastian Muntean, clasa a V-a A

Spectacolul „Alice” este o adaptarea a cărții lui Lewis Carroll. *„Alice în Țara Minunilor”*, însă acesta înfățișează Țara Minunilor ca fiind o mare firmă. Se pare că personajele cărții au pierdut-o pe Alice. De aceea au nevoie de o nouă fată care să joace acest rol. Nadia este fata ce câștigă concursul și va ajunge în Țara Minunilor (în timpul ședinței foto va fi înghițită de acest aparat). Este supusă multor probe care par inutile, însă acestea îi vor influența modul de a vedea lucrurile. Nadia, implorată de Iepurele Alb, acceptă rolul lui Alice, crezând că e mai bine să te prefaci, decât să faci. Mai târziu însă își dă seama că dacă te prefaci este ca și cum te-ai anula pe tine însuși. Așa că, ajunge să-și înfrunte mama, refuzând să mai meargă la activitățile care nu-i plac. Adulții ar trebui să înțeleagă că nu pot controla viața copiilor lor, de parcă aceștia ar fi niște păpuși.

Alexia Mihaela Ciobănuț, clasa a V-a A

Nadia, o fată de înălțime potrivită, cu părul lung și brunet, cu o privire temătoare, îmbrăcată într-o rochie simplă albă, primește un premiu, ca urmare a câștigării unui concurs. În timpul ședinței foto este purtată într-un tărâm necunoscut. Aici se întâlnește cu Iepurele Alb, care este ajutat de cei doi gemeni să o transforme pe Nadia în Alice. Urmează alte întâlniri cu Pisica Chester, Omida, Pălărierul și Iepurele de Martie, în minunata scenă a ceaiului. Mai târziu, Fluturele o ajută să își dea seama că trebuie să fie ea însăși. Cu ajutorul pantofilor micuței Dorothy revine în lumea reală. Această piesă ne amintește că nu trebuie să ne prefacem, pentru a impresiona.

Ioana Șulea, clasa a V-a A

Foto: Alexia Ciobănuț

Subiectul cărții este prezentat de regizor într-o viziune modernă (de exemplu: ședința foto și teleportarea prin intermediul obiectivului unui aparat foto). Actorii interacționează cu spectatorii, determinându-i astfel să fie participanți direcți la acțiune. Cu mult drag recomand atât lectura cărții, cât și vizionarea piesei de teatru.

Paul Țiplic, clasa a V-a A

Această piesă este o reinterpretare a cărții „*Alice în Țara Minunilor*” a lui Lewis Carroll. Spectacolul are un mesaj profund atât pentru copii, cât și pentru adulți. Ne-a atras atenția asupra faptului că toți alergăm după timp și uităm de noi, iar unii părinți încearcă să-și transforme copiii în ceea ce nu sunt cu adevărat.

Anisia Oncioiu, clasa a V-a A

Povestea a fost foarte frumoasă. Chiar m-a motivat să merg mai des la teatru. Mesajul mi-a plăcut foarte mult. Nimeni nu trebuie să fie discriminat în niciun fel. Iar ca cineva să fie remarcabil în viitor, nu înseamnă că trebuie să fie bun la toate.

Adriana Cichi, clasa a V-a A

Piesa de teatru „Alice” este amuzantă, dar are și o morală care se desprinde foarte ușor, datorită jocului actorilor. Este adecvată oricui, atât adulților, cât și copiilor. Am observat că pe tot parcursul piesei, Nadia își pune întrebarea „Cine sunt cu adevărat?”, din care reiese faptul că nu trebuie să pretindem că suntem ceea ce de fapt nu suntem. Trebuie să acceptăm cine suntem. Costumele, decorurile, totul a fost intuitiv și amuzant. La început, am crezut că această piesă va fi asemenea cărții de la care s-a inspirat („*Alice în Țara Minunilor*” de Lewis Carroll), dar s-a dovedit a fi o interpretare originală a unor teme precum: cunoașterea propriului eu, relațiile dintre copii și părinți, afirmarea propriei personalități etc.

Bianca Văcar, clasa a V-a A

Piesa „Alice” se abate de la tiparul cărții, deoarece în carte nu este vorba despre un concurs la școală, o ședință foto și aniversarea a 150 de Wonderland pentru care cineva trebuie să joace rolul lui Alice. Actorii ne-au amuzat fiecare în felul său. Decorul m-a impresionat și m-a amuzat, pentru că au fost costume haioase, precum cel de omidă, de iepure, de pisică, o masă care a coborât din cer și baloane. Piesa a cuprins și elemente moderne precum dansurile, aparatul foto și telefonul mobil. Acest spectacol mi-a plăcut foarte mult și m-a amuzat teribil.

Răzvan Buciumanu, clasa a V-a A

O piesă de teatru amuzantă, plină de suspans, despre o fată care era obligată de către mama ei să facă ceea ce nu îi plăcea. Ea transmite că trebuie să fii ceea ce ești, să nu te prefaci. Alice (adică Nadia) trece prin numeroase aventuri care o învață ce alegeri trebuie să facă în viață.

Matei Ianul, clasa a V-a A

Alice este o piesă de teatru frumoasă, o lume a perfecțiunii, dar și a egoismului. Au fost secvențe stranii (camera foto), dar și vesele și haioase (dansul). Partea în care a venit iepurașul și a vrut să îi ia locul fetei a fost de-a dreptul ciudată. Mi-a plăcut de Alice că nu s-a dat bătută și a ales ceea ce era corect.

A fost o piesă de teatru haioasă și frumoasă! Mi-a plăcut mult!

Alexandra Ganea, clasa a V-a B

„Wanda” – o lecție despre toleranță

Am învățat că nu trebuie să judeci un copil după felul în care arată și că trebuie să dau o șansă fiecărei persoane. M-au impresionat imaginația și talentul Wandeii, găsim în desen un refugiu. Însă nu mi-a plăcut când ea a fost necăjită de colegii ei.

Medeea Gheoca, clasa a V-a A

Această piesă de teatru m-a învățat că, respectându-i pe cei din jurul tău, dai dovadă de înțelepciune, așa cum a procedat Wanda cu colegile ei răutăcioase, pe care a avut puterea să le ierte.

Ana Galea, clasa a V-a B

În timpul spectacolului m-am tot gândit la cum se simțea Wanda, fata care era discriminată, fiindcă avea altă naționalitate și fiindcă era săracă.

Irina Florea, clasa a V-a A

Experiența aceasta mi s-a părut foarte interesantă, deoarece mi-am dat seama că atât autoarea cărții, cât și regizorul piesei de teatru au reușit să transmită mesajul cărții, acela al prieteniei, bunului-simț și al bunătății.

Luca Sebeșan, clasa a V-a A

A fost o piesă de teatru care m-a impresionat, și m-a făcut să privesc altfel micile răutăți pe care unii le fac colegilor sau altor copii. Cel mai mult mi-a plăcut că, la sfârșit, copiii le-a părut rău că Wanda a plecat, dar deja era prea târziu. Mi-a plăcut și faptul că piesa de teatru avea ceva diferit față de carte. Este interesant că lucrurile de acest gen chiar se întâmplă, dar, unii dintre noi, avem norocul să nu trăim astfel de experiențe neplăcute.

Ella Maria Chirilă, clasa a V-a A

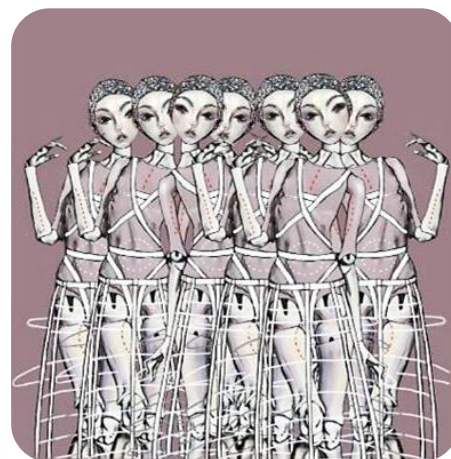
„Frankenstein – creatura lui Mary”

Am învățat că nu trebuie să fim dependenți de telefoane, deoarece vom deveni ca niște roboți și nu vom mai socializa cu nimeni.

Bogdan Stoia, clasa a V-a A

Este o piesă de teatru care aduce în prim-plan povestea unei fete pe nume Mary, care are curajul de a crea teorii noi, de-a da „viață” unei ființe, dar pe care o neglijează. Mi-a adus aminte de cazul copiilor uitați de părinții lor (fiindcă nu au timp să stea cu ei sau să se joace).

Andrei Mironescu, clasa a V-a B

Creativitate!!!

Inspirație!!!

Interpretare!!!

Lectură!!!

Elevii clasei a V-a A, coordonați de prof. Șerban Victoria, au participat la primul lor concurs în limba engleză. Ajuns la cea de a treia ediție, Concursul județean de creație în limba engleză *Customs and traditions* (cuprins în CAEJ 2019-2020 la poz.11 pag.1) s-a desfășurat în perioada octombrie-decembrie 2019 pe trei secțiuni:

- **Creație literară:** Povestire: *A Scary story* (Halloween) / *The Harvest* (Thanksgiving) / *a Christmas Tale*;
- **Arte vizuale:** subsecțiunile Pictură / Desen și Artă decorativă;
- **Multimedia:** Prezentare Power Point.

Cei mai mici elevi ai colegiului nostru au obținut cele mai mari premii:

- Customs and traditions (creație literară)
 - Locul I - Ciobănuț Alexia Mihaela
 - Locul II - Oncioiu Anisia Riana
- Customs and traditions (multimedia)
 - Locul I - Ianul Matei
 - Locul II - Gozner Robert
- Customs and traditions (artă decorativă)
 - Locul I - Văcar Bianca Maria
 - Locul II - Văduva Daria Maria
 - Locul III - Ciobănuț Alexia Mihaela

English Customs and Traditions

Coordonator: prof. Victoria Șerban

A Christmas Dream

It was the Christmas Eve. All the children were waiting for Santa Claus. The moon looked imposing, making the city shine like a pearl or a diamond. Shop windows of large stores looked like enchanted mirrors. A snowflake curtain was falling on the sleepy houses.

Miracle, a 10 years old girl, wanted to stay awake to talk to Santa about her wish. But the spell of the Moon took her in a deep sleep. A dream swirl surround her and took her in a strange world. Miracle saw some snow children in white shiny clothes. They were playing with snow birds, snow cats and snow dogs, and many others snow animals. Miracle was dressed in a silver dress. It's strange how she isn't cold.

Then, a snow girl came at Miracle. Then, she said:

"I am Snowflake. Come and play with us!"
"How can you speak? It's really strange,"
said Miracle.

"Adults think that us, the snow people, are just snow, but children know better.

You tell us stories, you love us, so we come to life. There is the Dreams Realm. Your pure heart brought you there and we know that on Christmas you shouldn't be alone. We will be your friends and your family."

Miracle played a lot with her new friends. They told her stories, they played in the snow- It was even a war between boys and girls. Everyone had a great time. Miracle was thinking about Santa. She fell asleep and she didn't told him about her wish. Then, she saw a red hat. Everything was white there...But wait! This is the Dreams Realm, right? That means everything Miracle dreams about. comes to life.

"Santa is here!" said Miracle and she run after him. "Wait!"

After her the snow children were running as fast as they can. Then, Santa stopped. There was a silent moment. Then, Santa said:

"I notice that I'm not in The Normal Realm anymore. I've finished all the deliveries anyway."

"How are you here?" asked Snowflake. "You never came here..."

"I know, but I think someone was thinking that I didn't know her wish," said Santa, while looking at Miracle. "And you are all children, I don't see why you shouldn't have a happy Christmas. Miracle, you have now all you've ever wished..."

But, sadly, the morning have arrived and Miracle wake up. But she heard snow children's voices again: "we will be with you all the time". Then, the owner of the orphanage came in Miracle's room with a man and a woman. They had white faces, just like snow. Miracle recognized Snowflake's blue eyes at the woman. "It's her!". Santa was right. She has a family.

Premiul I – Creație literară
Ciobănuț Alexia Mihaela, clasa a V-a A

The Simsons' Christmas miracle

Once upon a time, a little fairy named Fify was sent by her fairy godmother to visit a town from London. Her wish was to see the Christmas spirit because the holiday would start in two days.

Fify was surprised when she arrived and she met only one family that wouldn't celebrate the most beautiful time of the year. What was the reason for not celebrating Christmas? They were the richest and meanest people in town. For years, they had the biggest and shiniest Christmas tree, the most beautiful decorations and everybody would envy them. But, ten years ago, their daughter went missing on Christmas day. This made them lose faith in God and they didn't celebrate any holiday ever since.

When Fify called her fairy godmother, she told her about this old couple named Simsons who lived in the only house that had yellow roof without Christmas lights on it. Her godmother didn't hear about this name in ten years and she hoped she would never hear it again. She turned angry and forbid Fify to go near them.

Fify was always a curious girl so she didn't listen to her godmother. When she reached the house, darkness and quietness gave her chills. She opened the door and walked in. Inside, there was a big fireplace, the only source of light. The old couple sat in front of the fire, on a big black leather couch. Without hesitation, Fify asked them how they could hate Christmas. They stood up and saw an older version of their missing daughter. They couldn't believe it! It was her! After many hours of talking to each other, Fify decided to give up her fairy job and get back together with her family.

On Christmas day, the house with the yellow roof would 'smell' like Christmas again!

Premiul II – Creație literară
Oncioiu Anisia Riana, clasa a V-a A

Povești de iarnă - de pe Calea Moșilor pe Aleea ... Copilăriei -

Coordonator: prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Cartea „Povestiri de pe Calea Moșilor” a fost una interesantă și frumoasă. Cu cât am citit mai mult, cu atât cartea mi s-a părut tot mai interesantă. Poveștile din viața autoarei, care este și personajul principal, au avut farmec, fiind impresionante prin detaliile oferite. Mie mi-a plăcut să citesc cartea și nu cred că sunt singurul care are această părere.

Tudor Nedelcu, clasa a VI-a A

Elevii din clasele a VI-a (60 la număr) au lecturat cu interes „Povestiri de pe Calea Moșilor” de Adina Popescu și au ales fragmente din cărțile preferate pe care le-au citit la orele de română, la CDI. Au realizat desene, machete, scurte narațiuni având ca temă întâmplări petrecute iarna sau de Crăciun, au imaginat coperta unei cărți preferate. Am trăit împreună clipe de încântare, am pășit, discret și cu emoții, pe alte tărâmuri, am colindat atelierelor lui Moș Crăciun, am inventat peripeții nemaipomenite. Dar, mai presus de toate, am învățat că, împreună, putem realiza lucruri minunate, putem petrece frumos, putem să devenim noi înșine mici creatori. Universul în care am pășit încrezători, inspirat de povestirile Adinei Popescu, ne-a condus într-o altă lume, într-o Narnia sibiană, în care copiii salvează lumea dar își salvează și viața citind povești (precum, cândva, odinioară, eroii lui Boccaccio). Lecturiada ...continuă!

La CDI am expus un panou cu cele mai interesante scene narrative, care ne-au impresionat din cărțile citite. Ne-a făcut o mare plăcere să pășim pe... Strada de carte realizată în școala noastră și ne-am bucurat să gustăm din fructul dulce al Lecturiadei. Am adăugat și o minixpoziție cu o suită de coperti de carte imaginate de noi, cele mai reușite fiind reținute pentru revista școlii. Cum a fost? Într-un singur cuvânt: MINUNAT!

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

„Povestiri de pe Calea Moșilor” este o carte care prezintă aventurile amuzante din copilăria autoarei, Adina Popescu. În această carte sunt relatate douăzeci și patru de povești fascinante din copilărie, dar ce cred că este mai important este maniera în care sunt povestite întâmplările din trecut, din copilăria autoarei, care îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine istoria. Cartea a fost extrem de interesantă, frumos și clar scrisă, cu imagini simpatice.

Luca VasIU, clasa a VI-a A

Strada mea de carte

Coordonator: prof.dr. Daniela Pănzan Lorinczi

Impresii:

Din punctul meu de vedere, acest proiect a fost ca o gură de aer după mulțimea de teme obositoare cu sute de probleme la matematică și munți la geografie.

La început, vorbeam despre un simplu desen, cu un moment preferat dintr-o carte, dar, după ce totul a fost aranjat ca pe roate, a ieșit... *O Stradă cu oameni și cărți*: fiecare dintre noi cu un desen în mână, unul mai „abstract” ca celălalt și cu o carte.

Când am început să citim fel de fel de texte, pe strada noastră au apărut și cuvinte sub felurite forme: „afișe publicitare”, „școală”, o fotografie cu un dulap în care intrând, descoperi o eternă iarnă. Strada era deja perfectă, clădirile erau desenate pe foile subțiri, de oameni nu mai aveam nevoie, deja eram noi, iar doamna profesoară era un fel de primar care ne cerea opinia: „Vă place cartea?”, „De ce îți place?” și multe alte întrebări ale căror răspunsuri răsuna în jur. La final, când desenele au fost strânse, strada noastră a devenit o legendă... adunată într-o mapă.

Dima Teodora, clasa a VI-a A

Cred că proiectul „Strada mea de carte” a fost o idee foarte bună, deoarece fiecare elev a fost nevoit să fie creativ și să își imagineze o copertă pentru cartea sa preferată. Pentru mine a fost o adevărată provocare să desenez și să îmi imaginez coperta.

La final, fiecare elev a citit fragmentul său preferat. Am observat pe parcursul desfășurării proiectului - faptul că fiecare copil a ales o carte diferită, iar copertile erau originale și atractive. Astfel, am realizat că poți realiza ceva inedit, fără să ai un talent deosebit la desen, doar cu puțină creativitate.

Damian Morar, clasa a VI-a A

Această carte este foarte interesantă, deoarece întâmplările fac parte din categoria celor pe care copiii le înțeleg mai bine, uneori, decât adulții. Cred că orice copil a trecut printr-o aventură sau o întâmplare asemănătoare cu cea pe care a trăit-o Adina. Mi se pare că modul în care relatează întâmplările personajul principal este foarte potrivit, pentru că în fiecare povestire există glume, spuse cu sinceritate, dar și cu suspans, deoarece Adina le expune ca și cum ar fi adevărate, întâmplări care au avut loc în propria sa copilărie, care ne definesc, azi, pe noi înșine.

Ada Muntianu, clasa a VI-a A

Eu cred că atunci când citești o carte treci într-o altă lume, o lume care se deschide în fața ta chiar de la primele pagini pe care le răsfoiești.

Fiecare carte pe care o citești este o poartă spre o nouă lume sau spre un nou colț al imaginației tale. În mintea ta poți crea personaje cu caractere diferite, poți să îi dai personajului tău puteri excepționale, poți să decizi dacă este blond sau brunet, înalt sau mic de statură, slab sau gras, poate fi un aventurier, un explorator sau orice altceva, după bunul plac.

Noel Grancea, clasa a VI-a A

„Istoria e prezentul. De aceea, fiecare generație o rescrie”

E.L. Doctorow

Studierea și înțelegerea istoriei nu se poate realiza doar prin însușirea unor evenimente politice, economice, sociale și culturale, ci trebuie să pornească de la cunoașterea și înțelegerea propriului nostru trecut, a propriei noastre istorii. Studiul propriei istorii favorizează interesul pentru istorie în general, stimulând curiozitatea pentru ceea ce s-a petrecut în trecut și dezvoltând aptitudini de cercetare - de preluare a informațiilor, apoi de prelucrare a lor. Totodată, consolidează un sentiment al apartenenței și al continuității, oferă un plus de identitate: cunoscându-ne trecutul, înțelegem mai bine cine suntem, iar această cunoaștere este bine să pornească de la alcătuirea arborelui genealogic al propriei familii.

prof. Mihaela Tomescu

De ce este important să îți cunoști arborele genealogic?

În primul rând este important să știm ce este acela un arbore genealogic. Un arbore genealogic reprezintă sub formă schițată care sunt gradele de rudenie ale predecesorilor. Îți arată cine cu cine s-a căsătorit, data nașterii unei rude, precum și data morții acesteia sau alte informații din categoria celor de stare civilă (căsătorii, botezuri).

Realizarea arborelui genealogic a fost inițiată încă din cele mai vechi timpuri iar în epoca romană era obligatoriu ca fiecare familie să aibă arborele genealogic și registrul casei întocmite la zi. Genealogia, ca știință, este de dată mai recentă.

Pagina de istorie

Să ne cunoaștem trecutul - Arborele genealogic -

Coordonator: prof. Mihaela Tomescu

Ce înseamnă termenul genealogie?

Genealogia este știința care se ocupă cu studiarea trecutului unei persoane. De fapt chiar cuvântul în sine ne spune asta: genos înseamnă comunitate, familie sau popor, iar logos înseamnă știință. Deci, știința despre istoria comunității sau a familiei.

Arborele genealogic ne ajută să ne cunoaștem originile și istoria familiei și care au fost alianțele matrimoniale încheiate de-a lungul timpului. În trecut doar familiile regale și cele de viță nobilă își puteau face un arbore genealogic, dar în prezent realizarea lui este mai accesibilă, datorită registrelor de stare civilă pe care le găsim în arhivele primăriilor. Pentru identificarea strămoșilor mai vechi, de exemplu a celor din secolele al XVIII-lea sau al XIX-lea, este necesară o cercetare a arhivelor bisericilor, unde se mai păstrează registrele de căsătorii, botezuri și decese.

Prin realizarea arborelui genealogic contribuim la cunoașterea istoriei familiei, a istoriei unor localități, comunități și, uneori, poate contribui chiar la cunoașterea istoriei unei regiuni mai mari.

Pe mine m-a impresionat arborele genealogic al familiei primilor Basarabi. Știați că Mircea cel Bătrân a fost înrudit cu ducele Moraviei, cu regele Bosniei, regele Poloniei, regele Ungariei și cu sultanul Bayazid Fulgerul?

Paul Ioan Țiplic, clasa a V-a A

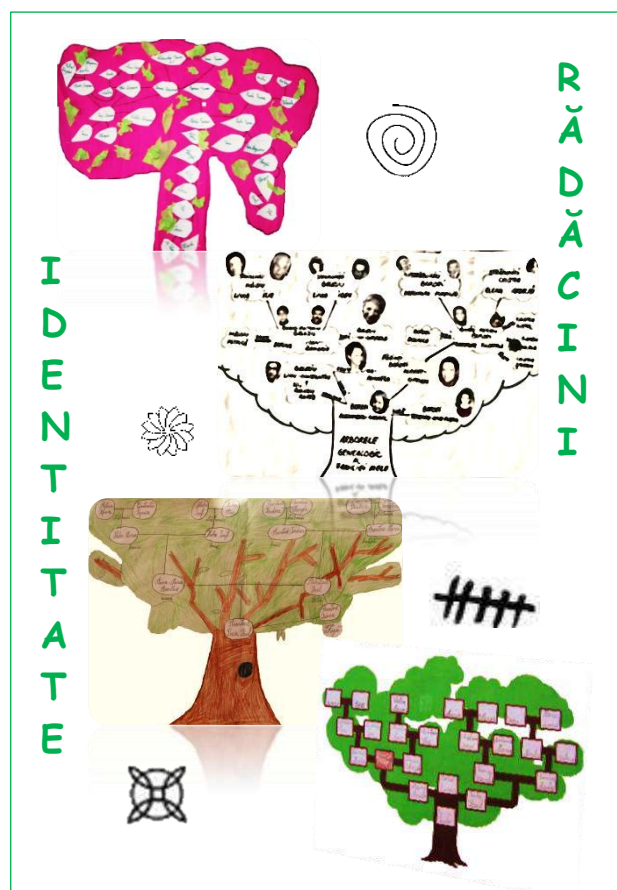

Cine sunt strămoșii noștri?

Hai să începem cu o întrebare. De ce este important să cunoaștem arborele genealogic al familiei? Pare o întrebare foarte simplă. Credeți că se poate da un răspuns în câteva rânduri?

Bine..., pentru cei care nu cunosc importanța și diferitele semnificații ale arborelui genealogic, vă voi spune eu ce înseamnă. Nu mă refer la speciile de arbori dintr-o pădure. „Arborele genealogic” reprezintă o schiță a legăturilor dintre toți străbunii cunoscuți. Vă arată de unde vă trageți, cine cu cine este căsătorit și toate gradele de rudenie. Vă arată străbunii și stră-străbunii, dar pentru a-ți cunoaște stră-stră-stră-străbunii va trebui să faci o cercetare în teren: să mergi la cimitir, la arhive și să mergi, bineînțeles, la cei mai în vârstă membri ai familiei, ei fiind o bună sursă de informare. Vi se pare simplu, nu? Pe vremuri, în urmă cu sute de ani, era greu să îți faci un arbore genealogic. Doar cei bogați puteau să își permită să își facă un arbore genealogic.

Acum e ușor? Mergi la primărie și te uiți în registrele de stare civilă, dar dacă dorești să te afunzi mai mult în arborele tău genealogic, va trebui să mergi la biserici, unde în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea se înregistrau în actele parohiei evenimentele importante ale comunității. Mergeți până la urmă și la bisericile unde s-au căsătorit și botezat strămoșii voștri. Atenție, s-ar putea să se întâmple ca unele biserici să nu fi păstrat documente așa de vechi.

Poate vei fi surprins să afli că unii predecesori de-ai tăi au participat la Revoluția de la 1848, au murit în Războiul de Independență (1877), în Primul Război Mondial (1914-1918) sau chiar în Al Doilea Război Mondial (1939-1945). De exemplu, doi dintre străbunii mei au luptat și au fost răniți în Al Doilea Război Mondial, iar un frate de-al străbunicului meu a murit în luptele din Ungaria din anul 1944, fiind înmormântat în cimitirul eroilor din Nyíregyháza. Să știi că ei au fost eroi chiar și dacă majoritatea oamenilor nu îi cunosc. Tu care le știi numele să fii mândru de ei. Ei au luptat pentru ca urmașii lor să aibă o viață mai bună. De aceea este important să ne cunoaștem strămoșii, astfel noi învățăm cum să ne cunoaștem mai bine, să ne respectăm, să ne iubim familia și istoria.

Scriind aceste rânduri mi-am adus aminte de celebrele vorbe ale lui Nicolae Bălcescu: „Un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții”.

Marius Andrei Țiplic, clasa a V-a A

Istoria unei familii

Arborele genealogic este o pagină de istorie care m-a ajutat să-mi cunosc mai bine familia și să-mi dau seama cât de numeroasă este. În arborele genealogic am văzut trecutul familiei mele. Mi s-a părut fascinant să cunosc o rudă pe care nu am întâlnit-o față în față. Am observat că părinții mei îi cunoșteau pe majoritatea membrilor familiei noastre, iar asta m-a făcut să mă întreb: „Oare eu îmi voi aminti?” Mi-am spus atunci că voi păstra cu sfințenie memoria înaintașilor mei, aceasta fiind parte din mine.

Mi-am dat seama că arborele genealogic poate fi asemănat cu o Matrioșka, cuprinzând lanțul evoluției familiei din care fac parte. Așa am călătorit în timp, ajungând în timpuri îndepărtate alături de cei din neamul meu, aflând mai multe despre modul lor de viață.

„Omul e un stat celular”, spunea poeta Simona Popescu. Cumva rudele mele sunt fețele mele cele din trecut, din prezent și din viitor. Acest arbore genealogic m-a făcut să cred că eu scriu povestea familiei mele, o poveste fără de sfârșit.

Alexia Ciobănuț, clasa a V-a A

Arborele genealogic al limbilor indoeuropene

Hartă cu principii electori ai statelor germane realizată de cartograful și gravorul Matthaei Seutteri din Augsburg, în anul 1731 (din colecțiile CDI)

Știați că...

- ◆ persoana de referință este poziționată întotdeauna la rădăcina arborelui;
- ◆ există diferite variații/modele, cu elemente caracteristice în funcție de perioada istorică în care au fost realizate;
- ◆ această structură este folosită pentru a ilustra genealogia unei persoane, dinastia unei case regale sau... elementele care au dus la formarea unei limbi (arbore lingvistic) etc.
- ◆ de-a lungul timpului au fost realizate genealogii pe diferite suporturi materiale: hârtie, pânză, lemn, fier, ceramică, sticlă, metale prețioase etc.

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=imagini&source>

